

Ocak
Haziran
2025

çetmi

Sesi
Gözü
Kulağı
Nabızı

YIL 28 SAYI 88

*Sürüp gelen bir sözümüz vardı;
şimdi yeniden yola düştü...*

29.
Çetmililer
Sevgi, Hoşgörü ve Dostluk
Günü

23 Ağustos 2025 Cumartesi Günü
Uçurumharman Alanında Buluşuyoruz

ENES MAKİNE

EYÜP VAROL
05077632926

GÜÇLÜ GIYOTİN

ALİ GÜÇLÜ
0531 286 72 47
FATİH GÜÇLÜ
0541 438 49 32

ANTSU TESİSAT

AHMET YAZICI
0534 929 31 77
CEMAL YAZICI
0530 079 88 23

HAK YAPI MARKET İNŞAAT

CÜNEŞ MAH. NECİP FAZİL KOSAKÜREK CAD.
DEMİR APT NO 103/1 KEPEZ/ANTALYA

EBUBEKİR BOZDEMİR
0507 251 68 81

SAĞLIK TESİSAT
ELEKTRİK
BOYA

İNŞAAT
HİRDavat
DUŞAKABİN

HAK YAPI İNŞAAT
EMİN BOZDEMİR

hak yapimarket@gmail.com
0537 366 30 91

çetmi

Sesi
Gözü
Kulağı
Nabızı

ÇETMİ'nin Sesi, Gözü, Kulağı, Nabızı

Ocak-Haziran 2025

Yıl: 28, Sayı: 88

Çetmililer Eğitim, Kalkınma ve Yardımlaşma Vakfı
Adına Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü

Mehmet BALCI

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hasan Ali POLAT

YAYIN KURULU

Hasan Ali POLAT

Hasan KARAÇAM

İbrahim YAZICI

Mustafa CENGİZ

Şahin ÖZEL

TEMSİLCİLER

Çetmi | **Ahmet YAZICI**

Anamur | **Orhan CENGİZ**

Karaman | **Mehmet Akif AKKOCA**

Antalya | **Antalya Çetmililer Derneği**

Alanya | **Halis UÇAR**

İzmir | **Ali TOPKARA**

Bursa | **Hüseyin GÖKGÜN**

İstanbul | **Mustafa GÜÇLÜ**

GRAFİK-TASARIM

Hüseyin BAŞ - huseyinbas@gmail.com

YAZI ve FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

cetminin sesi@gmail.com

BAĞIŞ HESABI (IBAN)

Hesap Adı: Çetmililer Eğitim, Kalkınma
ve Yardımlaşma Vakfı

Vakıf Katılım Aziziye Şubesi

TR64 0021 0000 0002 1951 7000 01

ZEKAT HESABI (IBAN)

TR37 0021 0000 0002 1951 7000 02

ADRES

Çaybaşı Mah. Karaman Cad. Mesnevi Ko-
nutları No: 88/106 (Akyurt Market Üzeri)
Meram-KONYA

çetmililer_vakfi@hotmail.com

konya.cetmililer.vakfi@gmail.com

Tel: 0332 351 26 67

- 04** Çetmi'nin Sesi'nden ...
Hasan Ali Polat
- 06** Çetmililer Vakfı'ndan ...
Mehmet Balcı
- 10** Kurtlardamı'ndan Tarihe Bakış
Hasan Ali Polat
- 13** Kuru Tekneler Hatırına
- 14** Vakfımız
Hüseyin Gökğün
- 18** Sığındı'da Zamanın Duru Akan Sesi
Şahin Özel
- 21** Bir Haber Verin
Niğmetullah Uçar
- 22** Antalya Çetmililer Derneği
Mustafa Ögüt
- 26** Bir Boy Kültürünün Derinliği
Ali Ayvat
- 28** Çetmi'den Taşkent'e ...
Osman Arı
- 30** Çelen Sohbetleri
Hasan Karaçam
- 36** Çetmi'nin Bağları
Nurettin Özel
- 40** Çetmi'de Yaşayan Âdetler
Şükrü Karaca
- 44** Başkan Mehmet Acar ile Söyleşi ...
- 48** Çetmi Selası
İbrahim Yazıcı
- 50** Guguk Kuşuna Gazel
Abdurrahman Alkan
- 54** Hüsküller Çeşmesi'nin Hikâyesi
Mustafa Cengiz
- 58** Yönetmen Ali Özel ile Hasbihâl ...
- 62** Sığındı
Ömer Darcan
- 66** Hatıp Hoca Hikâyeleri
- 70** Yayla Göçü
Niğmetullah Uçar
- 74** Miadını Doldur(a)mayan Eşyalar
Abdullah İpek
- 78** Çocuk Sayfası
Ali Tuğrul Akkoca

ÇETMİ'NİN SESİ'NDEN

Çetmi'nin Sesi yalnızca bir yayın değil, aynı zamanda bir hafıza mekânıdır. Her sayısıyla, geçmişin izlerini bugünün sayfalarına taşıyor; kültürümüzü, değerlerimizi ve ortak hikâyemizi gelecek kuşaklara aktarıyor.

ÇEYREK ASRI aşkın zamandır Çetmi'mizin sesi olan dergimiz, "Sürüp gelen bir sözümüz vardı; şimdi yeniden yola düştü..." diyerek 88. sayısıyla yeniden sizlerle buluşuyor...

Hasan Ali POLAT

Dile kolay: 28 yıl... Birçok yerel, ulusal ve uluslararası dergi ve gazetenin dahi uzun soluklu olamadığı bir dönemde, Çetmi'nin Sesi'nin 28 yıla 87 sayı sığdırabilmiş olması başlı başına bir başarı hikâyesidir... Elbette bu başarı; başta vakıf başkanları ve yönetim kurullarımız olmak üzere, derginin genel yayın yönetmenleri ve siz değerli hemşehrilerimizin emeğinin neticesidir... Bu sebeple, Çetmi'nin Sesi'nin çıkarılması kararını alan ve bu zamana kadar vakfımız kaynaklarından maddî-manevî destek sağlayan İbrahim Tıkır, merhum Ramazan Ayvat, Abdurrahman Önder ve Mehmet Balcı başkanlarımıza ve yönetimlerine; ayrıca genel yayın yönetmenliği vazifesini üstlenerek dergimizin bugünlere kadar gelmesi için işin mutfağında yoğun emek sarf eden Hüseyin Alp Özel, Yusuf Avcı, Ahmet Balcı ve Kerim Bozdağ'a, yayın kurullarımıza, yazarlarıyla dergimize katkı sağlayan ve derginin çıkmasını her daim arzulayan siz hemşehrilerimize can-ı gönülden şükranlarımızı arz ediyoruz...

Vakfımızın uygun görmesiyle, 88. sayıdan itibaren dergimizin yayın sürecini değerli arkadaşlarımızla birlikte omuzlamış bulunuyoruz. Yayın kurulumuz; şahsımın yanı sıra Şahin Özel, İbrahim Yazıcı, Mustafa Cengiz ve Hasan Karaçam'dan oluşmaktadır. Bu sayımızda, **Çepni boyuna mensubiyeti öne çıkarmak amacıyla dik vaziyette iki Çepni tamgasını birbirine geçirerek, Çepnilerin birlik ve beraberliğini vurgulamaya çalıştık. Aynı düşünceyle, vakfımızın yenilenen logosu da bu birlik ve dayanışma ruhunu yansıttak şekilde tasarlandı. Yenilenen logomuzdaki şelale, köyümüzün simgesi hâline gelen ve hafızalarımızda derin izler bırakan Sudökülen'i temsil ederken; üst kısımda yer alan Çepni tamgası ise köklerimizi ve Oğuzların Çepni boyuna mensubiyetimizi vurgulamaktadır. Dağlar ve tabiat unsurlarıyla desteklenen bu yeni tasarım, Çetmi'nin doğal güzelliklerini, tarihî köklerini ve kuşaklar boyunca akıp gelen kültürel sürekliliğini ifade etmektedir.**

Dergimizin bu sayısında yazıların seslendirmesini gerçekleştirecek, okurlarımıza yazıları sesli olarak dinleyebilmek imkânı da sunduk. Bu seslendirmeleri ve dergimize dair diğer çalışmaları hemşehrilerimizin dikkatine sunabilmek için dergimiz adına **@ÇetmininSesi YouTube** kanalını

ve **@cetmininsesi Instagram** sayfasını oluşturduk... **Bu vesileyle YouTube kanalımıza abone olmanızı, Instagram sayfamızı da takip etmenizi arzu ediyoruz...**

Dergimizin yazılı ve sesli olarak sizlere ulaşmasında pek çok kıymetli ismin desteğini gördük: Yazılarımızın seslendirilmesinde Nisan Kumru ve İbrahim Yazıcı'nın; düzenlemelerde Tacettin Şahin ve Bahattin Kayan Beylerin; fon müziğinde değerli sanatçımız Oğuzhan Öz'ün, fotoğraf hususunda ise Hüseyin Alp Özel, Hasan Darcan ve Âdem Turan'ın gönülden desteğini unutmamız mümkün değil. Kendilerine yürekten teşekkür ediyoruz. İlaveten Çetmililer Vakfımız için yeni bir logo tasarlayan ve dergimizin grafik ve tasarımını yaparak, çalışmalarımızın nitelikli bir kültür hizmeti hâlini alması için var gücüyle bize katkı sağlayan kıymetli ağabeyimiz Hüseyin Baş'a müteşekkirdiğimizi ifade etmek isteriz.

Bu duygu ve düşüncelerle geçmişin hatırasını, bugünün emeğini ve yarının umudunu taşıyan bir halkayı sizlerle paylaşırken Çetmi'nin ortak tarihine, kültürel mirasına ve vefa duygusuna sahip çıkarak bu sayının basımına katkı sunan Antalya'daki kıymetli hemşehrilerimiz Emin Bozdemir, Ebubekir Bozdemir (Hak Yapı Market), Ali Güçlü, Fatih Güçlü (Güçlü Giyotin), Ahmet Yazıcı, Cemal Yazıcı (Antsu Tesisat), Ali Güçlü (Birlik Giyotin), Siddık Bozdemir (Dedeoğlu İnşaat), Eyüp Varol (Enes Makine), Mehmet Zahit Bozdağ (Bozdağ Klima), Turgut Coşkun, Ümit Uysal (Bozoklar İnşaat), Hasan Yıldız, Şahin Güçlü (Ahu Yapı Market) ve Antalya Çetmililer Derneği Onursal Başkanı Mustafa Öğüt'e, Konya'dan da eski vakıf başkanlarımızdan kıymetli ağabeyimiz İbrahim Tıkır'a gönülden teşekkür ediyoruz. Onların desteğiyle yalnızca bir dergi değil, kuşaklar arasında köprü kuran bir hafıza yaşatılmaktadır.

Şimdi sizleri, her sayfasında geçmişten bir iz, bugünden bir soluk ve yarına dair bir umut barındıran bu sayımızla baş başa bırakıyoruz.

Nice sayılarda buluşmak dileğiyle... Keyifli okumalar...

YouTube'de
Dinle

ÇETMİLİLER VAKFI'NDAN...

HAYIRDA YARIŞMAK

Dergimizin yeniden hayat bulması, sadece bir yayın süreci değil; aynı zamanda birlik, gönüllülük ve hayırda yarışma ruhunun yeniden yeşermesidir. Her bir sayfa, geçmişin mirasıyla bugünün emeğini buluştururken, geleceğe de umut taşımaktadır.

Mehmet BALCI

Değerli kardeşlerim,

Yaklaşık üç yıldır elde olmayan nedenlerle ara verilen dergimizin, inşallah 88. sayısı ile yeniden yayın hayatına başlamasına karar verdik. Bu vesileyle sizleri sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Takdir edersiniz ki, belirli bir görevli ve yazar kadrosu olmadığı için gerekli yazı, resim, belge ve bilgileri toplamak, bunları basım ve yayın aşamasına getirmek oldukça meşakkatli bir iştir. Bu işi layıkıyla yapabilmek için zaman ayırmak, bilgi birikimi, tecrübe ve özveriyle karşılık beklemeden gayret göstermek gerekir. Başlangıçtan bugüne kadar tüm zorluklara rağmen dergimiz için gerekli fedakârlığı gösteren Kerim Bozdağ kardeşimize, şahsım ve vakıf yönetimimiz adına teşekkür ederim.

Kıymetli dostlarımız, bildiğiniz gibi vakfımız adına yapılan tüm hizmetlerin karşılık beklemeden, yalnızca Allah rızası için yapılması esastır. Bu nedenle bugüne kadar görev alan vakıf yönetimlerimiz, hizmetlerin daha verimli ve başarılı olabilmesi için her yıl düzenlenen Çetmililer Dostluk ve Hoşgörü Günleri'nde, çeşitli şehirlerde yapılan vakıf toplantılarında, iki yılda bir gerçekleştirilen Kurucular Kurulu toplantılarında açık ve yüksek sesle şu çağrını dile getirmiştir:

"Vakıf çalışmalarımıza, dergimize, öğrenci burslarımıza ve her yıl düzenlenen Çetmililer Sevgi, Dostluk ve Hoşgörü Günleri'ne katkıda bulunacak, emek ve güç verecek dostlarımızı bekliyoruz. Maddi ve manevi destekleriyle, fikir ve düşünceleriyle vakfımıza hareket getirecek, onu daha üst seviyelere taşıyacak, hayırda yarışmak ve yarıştırmak için 'Ben de varım' diyecek samimi ve gönüllü kardeşlerimizi görmek istiyoruz. Lütfetsinler, gelsinler; nerede ve hangi hizmette görev almak istediklerini bildirsinler; Kurucular Kurulumuzun onayını alalım."

Yaklaşık üç yıldır yayınlanamayan Çetmi'nin Sesi dergimizin yeniden yayınlanması meselesi, 22 Ağustos 2024 tarihli olağan Kurucular Kurulu toplantısında gündeme geldi. Toplantıya katılan üyeler, derginin yeniden yayın hayatına başlamasını arzu etti. Toplantıyı yöneten Hasan Ali Polat kardeşimiz, biraz gecikmeli de olsa şahsımı arayarak dergiyi baskı aşamasına kadar hiçbir karşılık beklemeden hazırlayabileceğini ifade etti. Vakıf yönetimimiz de istişare sonucunda, hemşehrımızın bu hizmet için ehil olduğu kanaatine vararak bu hayırlı işe başlamasını uygun gördü. Hasan Ali Bey'le konuyu istişare ederken, dergimizle alakalı olarak Kerim Bozdağ, Hüseyin Alp Özel ve yazılarıyla katkıda bulunan diğer hemşehrilerimizle görüşmesinin faydalı olacağını belirttik...

Hasan Ali kardeşimiz, bu hayır yarışına gönüllü olarak katıldı ve bizzat kendisi talip oldu. Biz de "yeni bir ses ve soluk olur" düşüncesiyle bu teklifi kabul ettik. Yönetimi-

miz hiçbir kardeşimize karşı olumsuz bir bakış açısına sahip değildir. Bilakis, bu hizmet yarışına her bir kardeşimizin katılımını gönülden arzulamaktadır. Gelecekte başka bir dostumuz "Ben bu işi daha güzel yapabilirim" derse, o da bu hizmet kervanında memnuniyetle yerini alabilir. Yazımızın başlığına uygun olarak bazı hatırlatmalarda bulunmak isterim: İnsana lütfedilen ömür, bir imtihan vesilesi olarak sunulmuştur. Rabbimiz bir âyet-i kerimde şöyle buyurmaktadır: ***"O, hanginizin daha güzel iş yapacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı. O, üstündür; bağışlayandır."*** (Mülk Suresi, 2).

Akıllı insan, bu sınırlı zaman dilimini en güzel şekilde değerlendirmeye, hayır ve iyiliklerde dolu dolu yaşamaya çalışır. Karşısına çıkan fırsatları değerlendirir, amel defterini hayırlı işlerle doldurmak için salih ameller peşinde koşar. Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.) de şöyle buyurur: ***"Akıllı kişi, kendisini her an hesaba çeken ve ölümden sonrası için çalışandır. Âciz kişi de istek ve arzularına uyup bir de Allah'tan bağışlanma umandır."*** (Tirmizi)

Tarih boyunca kamu yararını ve hayırda yarışmayı ilke edinen vakıflar gibi, Çetmililer Eğitim, Kalkınma ve Yardımlaşma Vakfımız da, adı ve amaçlarında belirtildiği üzere, hayırda yarışmak ve yardımlaşmak için 2 Mayıs 1995'te resmen kurulmuştur. Kuruluşundan bugüne kadar vakfımızın herhangi bir teşkilatında görev alan kardeşlerimiz, imkân ve kabiliyetleri ölçüsünde birçok hayırlı hizmete vesile olmuşlardır. Ancak daha fazlası ve daha iyisi için, "Ben de bu hayır kervanında varım" diyecek yeni yüzlere ve yüce gönüllü kardeşlerimize ihtiyaç

vardır. Yazmayı, çizmeyi, paylaşmayı seven ve kabiliyeti olan kardeşlerimizin; zanna dayalı, ayrıştırıcı, itham edici paylaşımlar yerine; birleştirici, hayra davet eden, kendimizi sorgulayan bir yaklaşımla hareket etmeleri daha hayırlı olacaktır. Şöyle sormalıyız kendimize: “Yıllardır devam eden vakıf faaliyetlerinin neresindeyim?”, “Bugüne kadar ne yaptım?”, “Bundan sonra ne yapabilirim?”, “Nasıl hayra teşvik edebilirim?” Kesin olarak inandığımız ahiret gününde, söylediklerimizden, yapıp ettiklerimizden, yapmamız gerekip de yapmadıklarımızdan ve yazdıklarımızdan sorguya çekileceğiz. Allah Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Hakkında kesin bilgi sahibi olmadığı bir şeyin peşine düşme! Çünkü kulak, göz ve kalp, bunların hepsi yaptıklarından sorumludur.”** (İsrâ Suresi, 36)

Bu ayet-i kerime, insanın bilmediği bir konuda söz söylemesini, hüküm vermesini, bilgisizce davranmasını ve hakkında kesin bilgi sahibi olmadığı kimseler hakkında ileri geri konuşmasını yasaklamaktadır. Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.) de bizleri hayra yönlendirip, bu konuda acele etmemizi şöyle tavsiye etmektedir:

“Faydalı işler yapmakta acele ediniz. Zira yakın bir gelecekte karanlık geceler gibi birtakım fitneler ortalığı kaplayacaktır. O zamanda insan, mümin olarak sabahlar; kâfir olarak geceler, mümin olarak geceler; kâfir olarak sabahlar. Dinini küçük bir dünyalığa satar.” (Müslim - Tirmizî - İbn Mâce)

Uzun bir aradan sonra 88. sayıyla yeniden sizlerle buluşmanın mutluluğu içinde; bugüne kadar vakfımızın yükünü çeken, yönetiminde görev alan, fikir, düşünce, maddi ve manevi katkı sağlayan, Çetmililer Günü’nün organizasyonunda görev alan, yemek için sponsorluk yapan, kermesin hazırlanması ve satışında hizmet eden, dergimizin hazırlanmasına emek veren tüm hemşehrilerimi ve dostlarımı sevgi ve saygıyla selamlıyorum. Rabbiniz tüm hizmetlerini kabul etsin.

Sözün özü, satırlarımı Hz. Ebû Bekir (r.a.)’a ait şu veciz sözlerle bitirmek istiyorum: **“Dünya, müminlerin pazarı; gece ve gündüz sermayeleri; güzel ameller ticaret malları; Cennet kazançları; Cehennem zararlarıdır.”**

Çetmi

YouTube'de
Dinle

KURLARDAMI'NDAN ÇETMİ TARİHİNE BAKIŞ...

BEŞ YÜZYIL ÖNCESİNDEN BİR SAYFA

1501'DE ÇEPNİ KÖYÜ

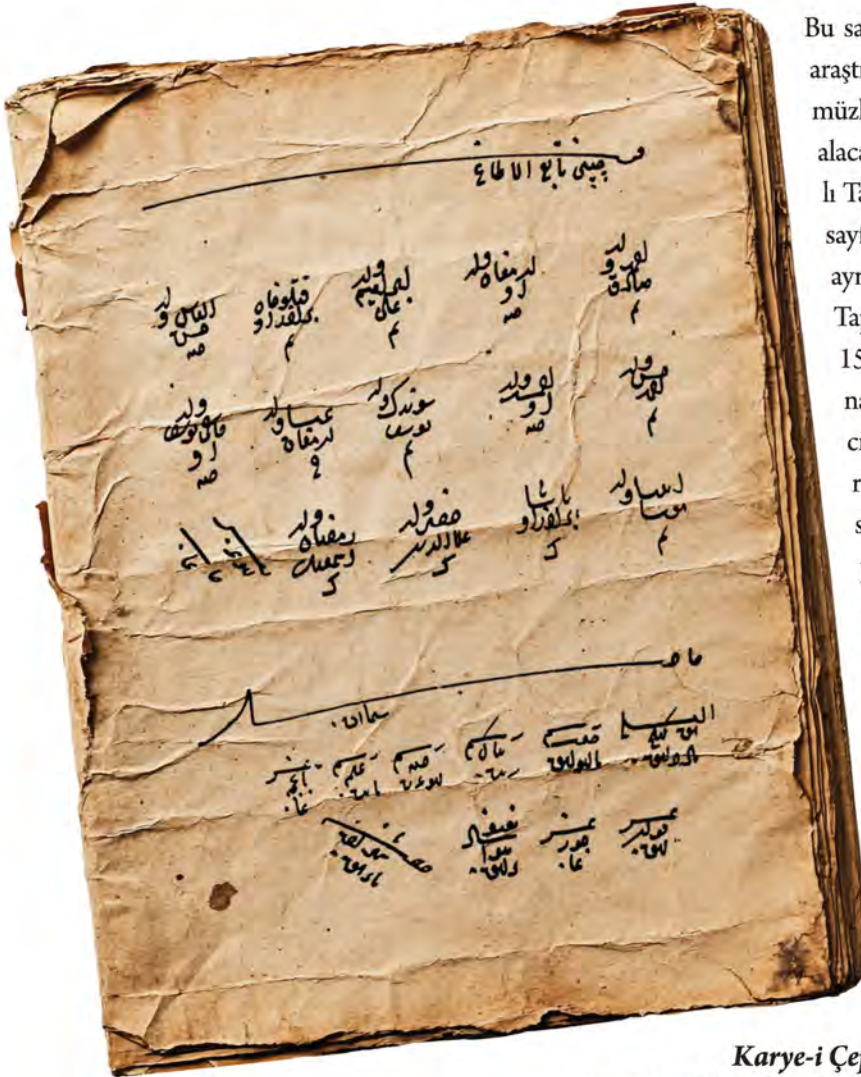
Köyümüzün belleğine açılan bu arşiv penceresi, sadece geçmişle belgelemekle kalmıyor; aynı zamanda kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi ve nasıl bir toplumsal yapıya sahip olduğumuzu anlamamıza da katkı sağlıyor. Her yeni bilgi, bizi köklerimize biraz daha yaklaştırıyor.

Hasan Ali POLAT

Rivayet odur ki; rahmet ve hürmetle andığımız atalarımız, —“Sen de dokuz yüz, ben diyeyim bin sene evvel”— Karaman'ın Menderigümü'nden Çetmi'mize gelmişler ve bir dam yapıp bir müddet kaldıktan sonra ayrılmışlar buradan... Bir zaman sonra tekrar döndüklerinde ise görmüşler ki, kurtlar mesken edinmiş damı... Nihayetinde “Kurtlar burayı mesken tuttuğuna göre burası Çepni'ye yurt olur,” diyerek ocaklarını tıttırmışlar ve köyümüzü yurt edinmişler...

İşte bu yapı, Kurtlardamı, köyümüzün bilinen en eski yapısıdır. Kurt, Türk tarihinde bir simge olduğu gibi, Kurtlardamı da Çepni tarihine açılan bir penceredir. Bu sebeple, Çetmi'mizin tarihiyle ilgili bilgileri paylaşacağımız köşemizin adını “Kurtlardamı'ndan Çetmi Tarihine Bakış” olarak belirledik ve her sayımızda, köyümüzün geçmişine dair belge, bilgi ve hikâyelerden oluşan yazılarımızla huzurlarınızda olmayı arzu ediyoruz.

Bu sayımızda, Osmanlı Arşivi'nde yaptığımız araştırmalar neticesinde ulaştığımız ve köyümüzle ilgili bilinen en eski tarihli belgeyi ele alacağız. Bu belge, 1501 yılına ait, 40 numaralı Tapu Tahrir Defteridir ve bu defterin 288. sayfasında Çepni karyesi (köyü) hakkında ayrıntılı bilgilere yer verilmiştir.

Tapu Tahrir Defterleri, Osmanlı Devleti'nin 15. ve 16. yüzyıllarda vergiye tâbi insan kaynağını ve mal varlığını tespit etmek amacıyla yaptığı sayımların kayıt altına alındığı resmi belgelerdir. Bu defterlerde köy, kasaba ve şehirlerdeki hâne sayısı, nüfus yapısı, tarımsal üretim, vergi türleri ve gelir miktarları ayrıntılı şekilde yer almakta; bu yönüyle defterler, Osmanlı taşrasının toplumsal yapısını, ekonomik düzenini ve demografik özelliklerini anlamamıza önemli katkı sunmaktadır.

1501 tarihli Mufassal Tahrir Defteri'ne göre Çepni Köyü'nde 14 vergi mükellefi erkek (nefer) ve 10 hâne bulunmaktadır. O dönem için bir hanenin

Karye-i Çepni tâbi-i Aladağ - 1501 tarihli Tahrir Defterinden transkript

Ahmed veled -i Sadık Nim	Armağan veled -i O Caba	İbrahim veled -i Ali Nim	Kutluhan birâder -i O Nim	İlyas veled -i Hasan Caba
Hasan veled -i Ahmed Nim	Ahmed veled -i O Caba	Sevindik veled -i Yusuf Nim	İsa veled -i Armağan Çift	Hacı Yusuf veled -i O Caba
İsa veled -i Musa Nim	Paşa birader -i O [Bennâ] K	Hızır veled -i Alaeddin [Bennâ] K	Ramazan veled -i İsmail [Bennâ] K	Nefer 14 Hane 10

El-galle 70 kileçe 245	Resm -i Çift 144	Resm -i Bennâk 36	Resm -i Caba 24	Resm -i Ganem 130	Öşr-i Bağçe 10
Öşr-i Kovan 40	Öşr-i Ceviz 10	Nisf-1 bād -1 hevâ 42	Hisse -i şehzade 171		

Kaynak: TC. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Başkanlığı Osmanlı Arşivi (BOA), Tapu Tahrir Defteri (TT) 40/288, Tarih: 29.12.H.906/16 Temmuz 1501

ortalama 5 kişiden oluştuğu kabul edilirse, köyün nüfusunun yaklaşık 50 kişi olduğu söylenebilir. Aynı deftere göre 1501 yılı itibarıyla köyden toplam 681 akçe vergi tahsil edilmiştir. Bu miktarın en büyük kalemini, 245 akçe ile tahıl ürünlerinden alınan vergi (*el-galle*) oluşturmaktadır. Bu durum, köyde buğday ve arpa gibi temel tahılların yoğun şekilde üretildiğini göstermektedir. İkinci en büyük vergi kalemi ise 130 akçelik küçükbaş hayvan vergisidir (*resm-i ganem*). Karaman Eyaleti Kanunnamesi'ne göre kuzulu koyun ya da kuzulu keçi bir kabul edilmekte ve her biri için 1 akçe vergi alınmaktadır. Bu da hayvancılığın köyde önemli bir geçim kaynağı oldu-

ğunu göstermektedir. Ayrıca köyde 40 akçelik arı kovani vergisi (*öşr-i kovan*) kayıtlıdır. Her kovan için 2 akçe vergi alındığına göre, köyde 20 kovan bulunduğu anlaşılmaktadır. Bu durum, arıcılığın da özellikle dağlık alanlarda yaygın olduğu gibi Çepni Köyü'nde de yapıldığını göstermektedir. Köyün diğer vergi kalemleri arasında ise 10 akçe ceviz vergisi (*öşr-i ceviz*) ve 10 akçe bahçe ürünleri vergisi (*öşr-i bağçe*) yer almaktadır. Bu veriler, köyde sadece tahıl tarımı ve hayvancılığın değil meyveciliğin de olduğunu göstermektedir. Bir diğer dikkat çekici vergi kalemi ise 42 akçelik "bedava vergisi"dir (*Osmanlıca ifadesiyle bâd-ı hevâ*). Osmanlı vergi sisteminde düğün vergisi (*resm-i arus*), arazi kullanımı (*resm-i zemin*), boş araziden gelir alma (tapu resmi) ve hayvan otlatma kuralları (*adet-i deştbanı*) gibi çok çeşitli vergiler de bu kategoride yer almaktadır.

Köydeki üreticilerin sosyal ve ekonomik durumlarına göre alınan vergiler de ayrıca dikkat çekicidir. Bu dönemde Armağan oğlu İsa, bir çiftlik büyüklüğünde arazi ekip biçmektedir. Kanunnameye göre tam bir çiftlik, kıraç (*sulanmayan*) arazide 100–120 dönüme denk gelir ve bunun vergisi 36 akçedir. Ayrıca köyde 6 kişi yarım çiftlik toprağın kullanım hakkına sahiptir ve her biri 18 akçe vergi ödemektedir. Toplamda 6 yarım çift için 108 akçe ödenmiştir. Yarım çiftten daha az yere tasarruf eden ya da hiçbir yere tasarruf etmeyen kişilere "bennâk" denmekte ve her biri 12 akçe vergi ödemektedir. Bu statüde 3 kişi bulunmaktadır ve toplamda 36 akçe vergi ödemişlerdir. Ayrıca "caba" olarak adlandırılan bekar ve yoksul kişiler de vardır; her biri 6 akçe vergi ödemektedir. Köyde 4 caba olduğu için toplamda 24 akçe caba vergisi tahsil edilmiştir.

Köyden toplanan vergi gelirlerinin bir bölümü ise "Hisse-i Şehzade" olarak ayrılmıştır. Bu tutar 171 akçedir. Bu, köyden elde edilen gelirin bir kısmının doğrudan bir Osmanlı şehzadesinin dirliğine (*tımarına*) gittiğini göstermektedir. Bu şehzade, II. Bayezid'in 1484 yılında Konya'da görevlendirdiği oğlu Şehinşah'tır.

KURU TEKNELER HATRINA *imece*

Almalımunar
kurumuş...

Torosların serin eteklerinde, yaylalarıyla büyüleyen bir köydü Çetmi... Bahar geldi mi köy önünden, soluğu bin neşeyle aldığımız kepirlere kaçılan, ormanı olmasa da bozkırın en sade haliyle nefes aldığımız yerdi... Bozdağ'dan, Kırac'tan, Dikmen Dedesi'nden beslenip gelen pınarlar avuç gibi açılırdı. Soğuk suyla kaçırdı gözümüzdeki uyku...

Ama bu yıl... Bu yıl dağlar pek bir sessiz. Yaylalar neşesiz, bahçeler daha bir sarı. Meyveyi geçtim ot kalmamış sanki.

Temmuz ortasındayız; birkaçı dışında köyümüz yaylalarındaki çeşmelerin dili tutulmuş. Tekneler, kuyular, musluklar mezara dönmüş... Bizim köy, kuraklıkla tanışmış... O eski serinlik yok artık. Dikilen onca fidan, onca ağaç, kuş-kurt çare bulunması için bakıyor...

Su bekliyor köylü, yalnızca su değil... Umut da bekleniyor; dua da, çare de... Açıkçası sahipsiz görüntünün kalkmasını da.

Kimin aklına gelir; Asarcık böğetinin kuruyacağı, Sudökülen'den suyun dökülmeyip damlayacağı, çocukluğumuzun geçtiği Tayyudan'ın pabuç içi kadar kalıvereceği... Bolay ve Avşarlıların yayla bahçeleri, Gömüldürüm'deki kontrolsüz sulama, erken kalkanın dereye motor atıp kurbağayı dahi suya muhtaç bırakması ve hatta küresel ısınma... hepsi sebepler hanesine yazılabilir...

Kim bilir, bilerek ya da bilmeyerek bu afete en büyük sebep belki de yine biziz. Kardeşin kardeşe sırt çevirmesi, aç bi-ilaç bırakılan hayvanat, kendi kapısı dışında her yeri çöplük gören cehalet, iffet duygusunun körelmesi, utanılacak işlerin gurur duyulacak hale gelivermesi de hızlandırmıştır gökteki rahmet bulutlarının kaçışını...

"Rüzgarları rahmetinin önünden müjdeciler olarak gönderen odur..." (Furkan suresi 48)

Rahmetini müjdeleyenler eksilmesin.

Selam ile...

YouTube'de
Dinle

VAKFIMIZ HAKKINDA

Uzun bir aranın ardından yeniden sizlerle buluşmanın heyecanını yaşıyoruz. Bu sayımızda, Çetmililer Eğitim, Kalkınma ve Yardımlaşma Vakfı'nın geçmişten bugüne uzanan anlamlı yolculuğunu, eğitimdeki katkılarını ve birlik çağrısını sizlerle paylaşıyoruz.

Değerli hemşehrilerim,

Uzun bir aranın ardından Çetmi'nin Sesi dergisi aracılığıyla yeniden sizlerle birlikte olmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Hüseyin GÖKGÜN

Çetmililer Eğitim, Kalkınma ve Yardımlaşma Vakfı, 1995 yılında birkaç kıymetli ve idealist büyüğümüzün öncülüğünde kurulmuş, mahallemize bir emanet olarak bırakılmıştır. Vakfımız, o günden bu yana sadece sıra günlerini organize etmekle kalmamış; gençlerimize de her koşulda -imkânlar yettiğince- eğitim desteği sağlamaya devam etmiştir.

O dönemlerde vakfı kuran değerli büyüklerimiz, Çetmi gençlerine ışık olmak ve eğitime katkı sunmak amacıyla büyük bir özveriyle yola çıktılar. Bugün onların emekleriyle hâlâ ayakta duran bu yapının önemini bir kez daha idrak ediyoruz. Yönetim kurulumuz ve şahsım adına bu idealist büyüklerimizden hayatta olanlarına sağlık, sıhhat ve afiyet dolu uzun ömürler; aramızdan ayrılmış olanlarına ise Allah'tan rahmet diliyor, onları minnet ve şükranla anıyoruz.

Kıymetli hemşehrilerim,

Vakfımız, 29 yıldır sizlerin katkıları sayesinde yüzlerce gencimize burs imkânı sundu. Bu burslar sayesinde pek çok evladımız tıp fakültesinden mühendisliğe, hukuk fakültesinden bilgisayar mühendisliğine kadar birçok alanda eğitim aldı ve bugün ülkemize değer katan bireyler haline geldi. Bu vesileyle tüm gençlerimizi buradan gönülden selamlıyorum. Gençlerimizin başarılarıyla gurur duyuyor; onların yolunu açan, destek olan, vakfımızla dertlenen tüm hemşehrilerimize vakfımız ve yönetim kurulumuz adına teşekkür ediyorum.

10 yılı aşkın süredir aynı yönetim kurulu olarak görev yapıyoruz. Bu süreçte sıla günlerini organize ediyor, kermesler düzenliyor, elimizden geldiğince gençlerimize ışık olmaya gayret ediyoruz. Elbette bu çabanın devamı, bizden sonra gelecek olan idealist gençlerin omuzlarında yükselecektir.

Bugün Çetmili gençler ülkemizin dört bir yanında, ailelerine ve ülke ekonomisine katkı sağlamaya devam ediyor. İçimizden profesörler, doktorlar, öğretmenler, mühendisler, iş insanları, memurlar ve yöneticiler çıktı. Ancak ne yazık ki, iş vakıf yöneticiliği ve yönetim kurulu üyeliğine gelince aynı katılımı göremiyoruz. Oysa bizim yaptıklarımızı çok daha ileri taşıyabilecek yüzlerce gencimiz var. Buradan açıkça sesleniyorum: Gençlerimizi ve idealist hemşehrilerimizi bu vakfa sahip çıkmaya, birlikte yol yürümeye davet ediyorum.

Nasıl ki birkaç idealist büyüğümüz bu vakfı kurup bugünlere getirdiyse, bizlere düşen görev de bu emaneti her Çetmili'ye ulaştırmak, yaşatmak ve miras bırakmaktır. Bu yıl da sıla günümüzü organize edecek, kermesimizi kuracak ve sizleri orada ağırlamaktan büyük mutluluk duyacağız.

Değerli hemşehrilerim,

Yıllardır bu sivil toplum kuruluşunu hep birlikte ayakta tuttuk, fakat ne yazık ki arzuladığımız düzeyde bir birlik ve beraberliği tam olarak sağlayamadık. Bu eksikliği öncelikle kendimizde arıyor, bu konuda özeleştirimizi açık yüreklilikle yapıyoruz. Sizleri de aynı şekilde düşünmeye, birlikte sorumluluk almaya ve bu vakfı el birliğiyle yönetip büyötmeye davet ediyorum.

Gelin, geçmişin emanetini geleceğe birlikte taşıyalım. Ayrılıkları ve farklılıkları bir kenara bırakarak, Çetmili olmanın bizlere kazandırdığı ortak aidiyet duygusunda yeniden birleşelim. Çünkü bizler; sevinçte, kederde, tasada bir olmayı başarmış bir topluluğuz. Aynı anlayışla, vakfımızı daha güçlü, daha kapsayıcı ve daha faydalı bir yapıya birlikte dönüştürebiliriz.

Bir masa etrafında buluşup her türlü meseleyi konuşarak çözebilir, yolumuza birlikte devam edebiliriz. Bu çağrımıza kulak verecek tüm hemşehrilerimizi vakfımız çatısı altına davet ediyoruz.

Ayrıca Çetmi'nin Sesi dergisini bugünlere getiren Sayın Kerim Bozdağ'a teşekkür ederiz, yeni yayın ekibi ve yazı kuruluna çıktıkları bu yolda başarılar diliyor, başaracaklarına dair inancımızı yineliyoruz.

Unutmayın kıymetli hemşehrilerim; siz yoksanız biz bir eksikiz. Bu meşaleyi harlamak, bu emaneti geleceğe taşımak için sizlere gerçekten çok ihtiyacımız var. Hepinizi sevgi, saygı ve muhabbetle selamlıyor, Allah'a emanet ediyorum. Saygı ve muhabbetle...

Çetmililer Eğitim, Kalkınma ve Yardımlaşma Vakfı Yönetim Kurulu Adına Hüseyin Gökğün

Mezarlık Ziyaretinden

Geçmişin izlerini taşıyan mezarlıklarımız, yalnızca taş ve topraktan ibaret değil; aynı zamanda bir vefa ve dua durağıdır. Her bir kabir, Çetmi'nin sessiz tanıklarındır; bir annenin, bir dedenin, bir gönül insanının hatırasını taşır. Bu ziyaretler, bizleri yalnızca kaybettiklerimizle değil, köklerimizle de buluşturur. Çetmi halkı, geçmişe duyduğu özlemi her bayram arafesinde, her vefa yürüyüşünde kalbinin derinliklerinden taşır. Çünkü biz biliriz ki, toprağa düşen her isim, aramızdaki bağı kuvvetlendirir; bizi geçmişin hatırasında birleştirir ve geleceğe taşıyacak ortak bir ruh inşa eder.

Mezarlık yolları, sadece ayaklarımızla değil, yüreğimizle yürüdüğümüz yollardır. Her taşın başında bir anı belirir gözümüzde; bir gülüş, bir nasihat, bir vedasız ayrılık... Sessizce okunan duaların arasından geçmişin sesi yükselir. Bir zamanlar aynı sofrada oturduğumuz, aynı bayram sabahına uyandığımız nice can yeniden canlanır zihnimizde. Gözler buğulanır, yürek burkulur; çünkü Çetmi'nin toprağına düşen her hatıra, içimizde bir özlem çiçeği gibi yeniden filizlenir. Ve biz, o sessiz taşlar arasında, aslında en çok kendimizi buluruz.

Fotoğraf Hüseyin Alp Özel

YouTube'de
Dinle

SIĞINDI'DA ZAMANIN DURU AKAN SESİ

Devrent Dağı'nın gölgesinde, yüzyıllık cevizlerin altında sessizce akan bir göz suyu gibi, hatıralar da akıp gidiyor. Sığındı'nın taşlarına sinmiş bu derinlikli anlatı, geçmişin hüznünü, köy hayatının dinginliğini ve insanın toprağa bağlı kaderini bize yeniden hatırlatıyor.

Devrent Dağı'nın eteğinde, göğe uzanan ceviz ağaçlarının gölgesinde saklı, zamanın kıyısına kurulmuş gibiydi Sığındı. Bir plato gibi açıktı önü, Alata yamacında. Her zaman berrak, her zaman aydınlıktı ama içine gömülü nice yaşam saklıydı. Burada, yosun tutmuş taşların arasından çıkan bir küçük göz suyu vardı. Su, bir borudan usulca akarken çevresine serinlik saçarak, geçtiği her yeri yarpuzla donatırdı. O su, yüzyıllık cevizlerin köklerini öper, kirazların dallarına dokunur, elmaların parlak kabuklarına renk verirdi.

Şahin ÖZEL

Bu cennet köşesinin pek güzel insanları vardı. Nevi şahsına münhasır yani bir eşi daha bulunamayacak adamlar... Keko Mehmet de zannımca tam da bu tarifi adamıydı... Hep güler yüzlüydü. Her an ağzından edebi bir söz dökülecekmiş gibi bir hâli vardı. Bahçede çalışırken bile gözle riyle tebessüm ederdi. Su arığını temizleyip kürürken bir dörtlük söyleyiverirdi.

Ağaç budarken, "Dal kırılır, yaprak düşer; gönül yanar, sevda söner." diye mırıldanıverirdi.

Hak edene pek de güzel söverdi.

İcabınca, kafiyesi yerinde...

Emine ebe ise sessizliğin sultanıydı. Alçak gönüllü, dingin ve vefalıydı. Bahçenin duvar diplerine karaman gülü eker, her yeri fesleğenlerle doldururdu. Evin duvarına yaslanıp eski günleri hatırlardı. İki oğlu vardı: Hasan ve Mustafa.

Mehmet Uysal (Keko Mehmet)

Baharın telaşı, güzün yorgunluğu, dünyanın hengâmesi bu iki delikanlının omuzlarına erken çöktü. Kader onlara kısa bir ömür biçmişti. Hasan çok tez soldu, sebep oldu. Mustafa da çok genç yaşta toprağa düştü. Ömrünün kuşluğu yeni çıkmıştı ikisinin de. Ahmet ile Emin kaldı elde tutamak; bir de kızlar. Ev, o günden sonra sessizliğe büründü.

Keko Mehmet önce gitti. Onun ardından ne yarpuz eskisi gibi koktu, ne göz suyunun sesi iç ferahlattı. Emine ebe, sevdiği adamın ardından sessizce yaş aldı. Bahçeye baktığında oğullarını, suya baktığında Memed'ini görür

gibi. Bir gün o da göçtü yalan dünyadan essahına. Zaman geçti. Bahçeler sahihsiz kaldı. Ceviz dalları kırıldı, elma ağaçları meyve vermez oldu. Evler çökmedi belki ama içleri bir bir kurudu. Yalnızca o küçük göz aktı inatla; sessizce, kimseye aldırmadan, geçmişin şahitliğini üstlenmiş gibi.

Yıllar sonra evin büyük kızı Fatma geri döndü. Küçük oğlu Yılmaz'la vardılar, büyük bayır belenin ötesine. Sessizlik kaplamıştı koca Sığındı'yı. Ne eski komşular vardı karşılayan,

ne bir selam bekleyen, ne de havarın içerisinden çıkıp yine ortamı şenlendiriverecek kardeşi Hatice'nin gülen yüzü.

Her adımında bir hatıraya bastı. Göz suyunun başına kadar geldi. Etraf yine yemyeşildi, yarpuzlar yine mis gibi kokuyordu. Suyun başındaki seftalinin gövdesi yana yatmış, kuru kütüğe dönmüştü bile. Suyun içinde, taşlara takılmış bir kırmızı elma gördü. Baktı, nefesi kesildi, çöktü çimenin ucuna. O elma, bir zamanlar babasının, kardeşleri Emin ile Mustafa'nın ağaçtan topladığı, köfünlere dizip omuzladıkları günleri getirdi aklına. Soğuk güz günlerinde sırtlarında çuvallarla yürüdükleri, katırların nal seslerini, o toprak yolları, üzerlerine düşen çiyleri düşündü.

İçine bir sıcaklık yayıldı, ardından bir sızı. Suya doğru eğildi, elmayı aldı. Avucunda tuttu bir süre. Sonra gözlerini uzaklara çevirdi. Küçük gözden başlayıp Hacı Mustafa'nın harmanına doğru yürümeye başladı. Her adımda bastığı otlar, yılların sessiz tanıkları gibi eğiliyordu ayaklarının altında.

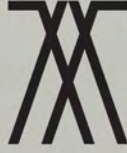
Ve küçük göz, ardında yine o tanıdık sesi bırakmıştı. Şırlıtısı hâlâ incecikti, berraktı. Ama bu kez suyun sesi ne serinlik veriyordu ne de neşe. Sanki her damla, geçmişin bir hüznünü taşıyor, zamanla birlikte usulca akıp gidiyordu.

Fatma, Hüsemelerin damını geçti, yamaçtan eğildi. Arkasından küçük gözün suyu yetti. Suyu birlikte içinde dökülüp toplanmamış kırmızı elmalar, çalı çırpı ve kuru gazeller de hızla yol aldılar.

Devrent Dağı'nın yamacında, göğe yükselen ceviz ağaçlarının altında, onların da acelesi vardı belli ki...

Emine Uysal

Her dizesi bir hasretin, her mısrası bir çocukluk anısının yankısıdır bu şiirin... Memleketten uzakta geçen yılların ardından, insanın yüreğinde en çok köy ocağında kaynayan yarpuzlu çorbanın buğusu, bahçede toplanan tomataların kokusu kalır. Eski günleri anarken göz önünde beliren sadece evler değil; annelerin telaşı, dedelerin duası, serin sular, toprak yollar ve hasretle anılan dost yüzleridir. Bu şiir, köyün sadece fiziki varlığını değil, belleğimizde yaşayan duygusunu da çağırır. Çünkü bazen bir sarmanın kokusu, bir koyuşmanın tadı, bir selamın hatırası, insanı binlerce kilometre ve onlarca yıl geriye götürmeye yeter.

YouTube'de
Dinle

Niğmetullah UÇAR

Bir Haber Verin

*Duruyor mu yine eski yerinde,
Doğduğum yerlerden bir haber verin.
Yaşıyor muyum hâlâ hayallerinde?
Ata diyarından bir haber verin.*

*Ocakta kaynıyor yarpuzlu çorban,
Tencerede hazır pezikli sarman.
Karamıklı pilav, tahranaşından,
İlanburçağından bir haber verin.*

*Sıcak küle gömüldü mü tomata?
Bahar günü yoğurtlanır salata.
Fokur fokur kaynar köftü ocakta,
Pekmez helvasından bir haber verin.*

*Bahçeden tomata, bakla toplanır,
Tencereye konur, pişer, haşlanır.
Korda ütmek için darı aranır,
Koyuşmaçlarından bir haber verin.*

*Saç üstünde bitti, külünde kömbe,
Ayrı bir tat vardır katmerlerinde.
Selem, çiriş, kaymak vardır içinde,
Bulamaçlarından bir haber verin.*

*Soğan öldürmesi yumurtalanır,
Şalgalar doğranıp pilav yapılır.
Pancar ezmesine yoğurt katılır,
Kaklı hoşafından bir haber verin.*

*Kuzu kulakları, dağlarda mantar,
Tarlalarda selem, sütlüyemlik var.
Bahçelerden taze toplanır otlar,
Salatalarından bir haber verin.*

*Yaz günü sıcakta pekmezli kar'ı,
Sabahtan içilen süt çorbaları,
Ayrılanlı çorbası, soğuk suları,
Tozlu yollarından bir haber verin.*

*Üzüm veriyor mu o ihtiyar bağ?
Özliyor mu beni tarla, dere, dağ?
Kimler ölüp gitti, kimler kaldı sağ?
Gönül dostlarından bir haber verin.*

Korkuteli, 16.05.1992

YouTube'de
Dinle

ANTALYA ÇETMİLİLER DERNEĞİNİN KURULUŞU VE FAALİYETLERİ

HER ŞEY LEĞEN KÖMBESİYLE BAŞLADI

Pandemi sonrası bir tepsi leğen kömbesiyle başlayan buluşma, bugün Antalya'da örnek gösterilen güçlü bir sivil yapılanmaya dönüştü. Birlikte hareket etme ruhuyla kurulan Antalya Çetmililer Derneği, kültürümüzü yaşatmak, genç nesillere aktarmak ve hemşehrilik bağlarını güçlendirmek amacıyla sayısız etkinlik ve yardıma imza atarak hemşerilerimizin gönlünde özel bir yer edinmiştir. Bu satırlarda, geçmişin birikimiyle geleceğe umut olan bu derneğin hikâyesini okuyacaksınız.

“İnsanları bir arada tutan değerlerden biri de kültürleridir.”

Mustafa ÖĞÜT

Pandemi döneminde insanlar uzun süre birbirlerine hasret kalmış, bir araya gelme özlemini derinden yaşıyorlardı. Bu özlemin hâlâ taze olduğu, pandeminin etkisini yitirmeye başladığı günlerde ise değerli kardeşim Eyüp Varol, Hüseyin Karaduman aracılığıyla, “Bir tepsi leğen kömbesi yaptıracağım; Eyüp Boz ve Mustafa Öğüt abileri çağır, beraber yiyelim,” diyerek içten bir davette bulundu. Bu samimi teklifi biz de memnuniyetle kabul ettik. Biz de kendisine, “Bir tepsi dört kişiye çok olur; tepsiyi ikiye çıkar, gelebilecek hemşehrilerimizi de çağıralım. Hem kahvaltı yapalım hem de hasret giderip sohbet edelim,” önerisinde bulunduk. Bu vesileyle yaklaşık 30 hemşehrimizle birlikte güzel bir kahvaltı gerçekleştirdik. Toplantımızın sonunda tekrar bir araya gelme fikri herkes tarafından memnuniyetle karşılandı ve ikinci kahvaltı/sohbet programımız, daha geniş bir katılımı ile gerçekleştirildi. Her iki buluşmada da gençle-

rimizden sıklıkla, “Dernek kuralım, derneğimizde bir araya gelelim,” önerisi dile getirildi. Aslında bu düşünce, yıllar önce aramızda adeta birleştirici bir çimento olan merhum Hüseyin Yıldız arkadaşımız tarafından sıkça dile getirilmişti. Ne yazık ki ömrü buna vefa etmedi. Bizler de onun bize bir anlamda vasiyet gibi bıraktığı bu dernek kurma arzusunu gerçekleştirmek amacıyla hemşehrilerimizle birlikte yola çıktık. Bu doğrultuda, 6 Ekim 2022 tarihi itibarıyla; Mustafa Ögüt, Eyüp Boz, Yakup Yazıcı, Kerim Üre, Emin Bozdemir, Niğmetullah Uçar, Mehmet Aksu, Hüseyin Karaduman, Metin Yıldız, Eyüp Varol ve Ebubekir Bozdemir’in kurucu üyesi olduğu “ANT.ÇET. DER.” – Antalya Çetmililer Derneği’ni resmen kurduk. Amblem olarak ise mahallemizin sembolü hâline gelen Sudökülen’i (Çetmi Şelalesi) belirledik. Derneğimizin ofisi, 10 yıllığına kiraladığımız “Düdenbaşı Mahallesi, 2344 Sokak, No: 26 A-B, Kepez/Antalya” adresinde yer almaktadır. Ofisimizin tadilat ve düzenleme çalışmaları, Emin Bozdemir koordinatörlüğünde gençlerimiz tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu süreçte emeği geçen ve destek veren tüm hemşehrilerimize gönülden şükranlarımızı sunarız.

Leğen kömbesi ikramıyla başlayan dernek kurma düşüncemiz akabinde; yine leğen kömbesi ikramıyla 15 Ocak 2023 tarihinde hemşehrilerimizin ve konuklarımızın yoğun katılımı ve muhteşem bir açılış töreniyle faaliyetlerimize başlayarak Antalya kamuoyunda yerimizi aldık. Derneğimizin kuruluş amacı; hemşehrilerimiz arasında var olan “kederde ve sevinçte bir olma, kenetlenme hasleti”ni kaybetmemek, aksine daha da pekiştirmek; Antalya’da doğup büyüyen yeni nesillere kendi kültürümüzü aktarmak; kültürümüzü Antalya’ya tanıtmak ve kültürler arasında bir köprü kurmak; ayrıca sıkıntıya düşen hemşehrilerimize imkânlarımız ölçüsünde destek olmaktır. Antalya Çetmililer Derneği olarak; hiçbir siyasi görüşe angaje olmadan, siyasi faaliyetlerde ve sivil toplum örgütlerinde aktif olan Çetmili hemşehrilerimize, görüş farkı gözetmeksizin olabildiğince destek olmayı ilke edindik. Hemşehrilerimizin olmadığı yerlerde Konyalı varsa süzgeçten geçirerek desteklemeyi prensip edindik.

Açılışımızdan yalnızca 21 gün sonra, 6 Şubat 2023 tarihinde meydana gelen ve Kahramanmaraş merkezli olarak birçok çevre ili de etkileyen büyük depremler sonrasında derneğimiz, yardım faaliyetlerine yoğun bir şekilde başlamıştır. Deprem yardımı kapsamında; Kızılay’a ulaştırılmak üzere 400 battaniye, 1,5 ton kuru gıda, yaklaşık 3532 metre kefen bezi ve 50 adet ceset torbası teslim edilmiştir. Bunlara ek olarak, kendi imkânlarımızla temin ettiğimiz 9 çuval (haşa) giyim eşyası, hijyen malzemeleri, meyve suyu ve çeşitli yiyecekler doğrudan deprem bölgesine ulaştırılarak dağıtımı gerçekleştirilmiştir. Hasan Gökğün önderliğinde dört kişilik bir ekip, bölgede seyyar mutfak kurarak sıcak yemek dağıtımında bulunmuştur. Ayrıca hemşehrilerimiz, çeşitli ekiplerle birlikte fiilen arama kurtarma faaliyetlerine katılmıştır. Tüm bu süreçte emeğini ve katkısını esirgemeyen tüm hemşehrilerimizden Allah razı olsun. Bu kapsamlı organizasyonda gönüllü olarak görev alan tüm arkadaşlarımıza da teşekkür ederiz.

Derneğimizin ilk olağan genel kurul toplantısı 19 Mart 2023 Pazar günü gerçekleştirilmiş; Mustafa Ögüt, Süleyman Üre, Emin Bozdemir, Eyüp Varol ve Mehmet Aksu, iki yıllığına yönetim kurulu üyesi olarak seçilmişlerdir. Dernek faaliyetlerimizi ve hemşehrilerimizin düğün, nişan, vefat gibi önemli haberlerini duyurmak amacıyla bir mesaj sistemi kurulmuş, bunun yanı sıra aynı amaçla “**ANTALYA ÇETMİLİLER DERNEĞİ**” isimli Facebook hesabı ve “**ANT. ÇETMİLİLER DERNEĞİ**” isimli WhatsApp grubu oluşturularak sosyal medya üzerinden de bilgilendirme faaliyetlerine başlanmıştır.

Geleneksel hâle gelen hemşehrilerimize iftar yemeği organizasyonları yapılmış, kültürümüzün bir parçası olan seyret yemeği ve bayramlaşma programı düzenlenmiştir. Hâlen Çetmi Mahallemizde güzel bir gelenek olarak devam eden bu seyret yemeğinin, Antalya’da yaşayan hemşehrilerimizce de sürdürülmesi yönünde derneğimiz öncülük etmiştir.

Antalya Çetmililer Derneği Açılış Töreni

Antalya'da doğup büyüyen 13-18 yaş arası çocuklarımıza yöremizi ve kültürümüzü tanıtmak amacıyla, 8-18 Eylül 2023 tarihleri arasında Çetmi Mahallemizi ve yaylalarımızı kapsayan bir sıra kültür gezisi düzenlenmiştir. Bu organizasyonla çocuklarımıza atalarının geldiği yerler tanıtılmış, yaşadıkları kültür birebir yaşatılmaya çalışılmıştır. Organizasyonumuza katkı sunan, bizleri yalnız bırakmayan "yerlijohnwick"imiz Ömer Aslan'a, öğretmenlerimize ve açımız Veysel Gökün'e teşekkür ederiz.

Yaz aylarında hemşehrilerimizin çoğu köyümüzde bulunduğundan, kış aylarında dernek ofisimizde hemşehri sohbetleri düzenlenmiş; hatipler aracılığıyla dini konularda bilgiler edinilmiş, Antalya'ya ilk yerleşen koca cınarlarımızın anıları ilgiyle dinlenmiştir.

18 Ekim 2024 Pazar günü, hemşehrimiz Doç. Dr. Hasan Ali Polat'ın moderatörlüğünde; Prof. Dr. Caner Arabacı ve Prof. Dr. Mehmet Ali Hacıgökmen'in konuşmacı olarak katıldığı bir "Ahilik Konferansı" düzenlenmiştir. Bu program aracılığıyla Selçuklu ve Osmanlı dönemlerinde esnaf teşkilatının işleyişi, ahlaki değerleri, toplumdaki yeri ve insan yetiştirme anlayışı hakkında hemşehrilerimizin bilgilenmesine katkı sağlanmıştır. Katkılarından dolayı hemşehrimiz Doç. Dr. Hasan Ali Polat'a ve kıymetli hocalarımıza teşekkür ederiz.

Bir yıl önce Gazze'ye yapılan saldırılar nedeniyle iptal ettiğimiz piknik şölenimizi, 27 Ekim 2024 Pazar günü mahalli sanatçımız Ceylani Karaduman ve halk ozanları

Orhan Üstündağ ile Erol Şahiner'in katılımıyla ve bizleri yalnız bırakmayan hemşehrilerimizin yoğun kalabalığıyla gerçekleştirdik. Yöresel düğün yemeğimiz ve ayrıntılı çorbamız ikram edilerek hem misafirlerimize yemek kültürümüz tanıtıldı, hem de hemşehrilerimize Çetmi havası yaşatıldı. Tüm katılımcılardan aldığımız olumlu geri dönüşler, bizleri fazlasıyla memnun etti ve doğru yolda olduğumuzun bir göstergesi oldu. Ayrıca iki yıl içerisinde hasta ve yaşlı hemşehrilerimiz ziyaret edilmiş, ihtiyaç sahibi olanlara çeşitli yardımlarda bulunulmuştur. Derneğimizde ziyaretleri kabul ettiğimiz gibi, çeşitli resmî makamları da derneğimiz adına ziyaret ettik. Bazı Konya kökenli derneklerle birlikte arabaşı gecesi ve ramazan eğlencesi programları düzenledik.

Demokrasi, seçimle belirlenen bir yönetim şeklidir. Ancak seçimler, zaman zaman kişiler ve görüşler arasında kutuplaşmalara neden olabilmektedir. Oysa sivil toplum kuruluşlarının geleceği, genç nesillere aktarılabilirliği ölçüde sürdürülebilir. Gelenekler, gençlere aktarılamazsa bir gün yok olmaya mahkûmdur. Bizler de derneğimizin nesiller boyu yaşaması için yöneticilerin kuşaktan kuşağa gençleşmesi gerektiğine inandık. Çünkü insan, doğası gereği sorumluluk aldığı işi daha ciddiye alır ve öğrenir. Bu düşünceyle, dernek yönetimini gençlerimize bırakmanın doğru olacağına kanaat getirerek aralarında yeni yönetimi oluşturmalarını istedik.

Gençlerimiz, büyük bir olgunlukla kendi aralarında toplanıp aralarında seçim yapmaya karar verdiler. Şöyle

Antalya Çetmililer Derneği Köy Gezisi

dediler: "Bir yarış yapalım; birinci olan başkan, ikinci olan başkan yardımcısı olsun, diğerleri de yönetim kurulunda görev alsın. Seçimi yalnızca üyelerle sınırlamayalım, tüm hemşehrilerimize açık olsun. Aldığımız gayri resmi sonucu genel kurulda oylayarak yönetimi oluşturalım. Böylece demokrasiyi ayrıştırıcı değil, birleştirici bir unsur olarak kullanalım."

Gençlerimizi bu anlamlı ve birleştirici kararlarından dolayı tebrik ederim. Her birinin alınlarından öpüyorum. Sağ olsunlar, var olsunlar. Bu anlayış sürdüğü müddetçe bu kalenin asla yıkılmayacağına ve varlığını ilelebet devam ettireceğine yürekten inanıyorum.

Bu anlayışla derneğimizin 2. Olağan Genel Kurulu'nu, hemşehrilerimizin yoğun katılımıyla 12 Nisan 2025 Cumartesi günü coşkulu bir ortamda gerçekleştirdik. Gayet olumlu ve olgun bir ortamda yeni yönetimimizi oluşturduk. Dernek başkanlığına Emin Bozdemir, başkan yardımcılığına Metin Yıldız, saymanlığa Eyüp Varol seçildi. Yönetim kurulu üyeliklerine ise Şahin Güçlü ve Ömer Arı getirilerek yeni yönetim kurulumuz oluşturulmuş oldu. Gençlerimizin başarılarının daim olmasını temenni ediyor; her zaman yanlarında olduğumuzu ve taleplerinin başımızın tâcı olduğunu belirtmek istiyoruz.

Yeni oluşan bu aktif ve dinamik yönetim, hemen kolları sıvayarak ilk faaliyetini hayata geçirmiştir: Henüz 19 yaşında Antalya'ya gelip burada vefat eden hemşehrimiz Ali Yeşil'in mezarı tespit edilerek, bakımsız ve kaybolmak üzere olan mezarı onarılmış ve yeniden yaptırılmıştır.

Hemşehrilerimize her koşulda sahip çıkma bilincini yaşatmaları bizlere büyük bir gurur vermiştir. Hâlihazırda, Adrasan'da ağustos ayının ikinci haftasında Hasan Ali Polat, Ömer Aslan, Adem Turan ve Ömer Karadeniz rehberliğinde "Gençlik Buluşması" organizasyonu hazırlıkları devam etmektedir.

"Antalya Çetmililer Derneği", Konya kökenli dernekler arasında gıpta ile bakılan bir dernek haline gelmiştir. Bu başarıda katkısı olan, derneğimizin yukarıda anılan tüm faaliyetlerinde maddî ve manevî desteklerini esirgemeyen Eyüp Boz, Eyüp Varol, Emin Bozdemir, Ebubekir Bozdemir, Yakup Yazıcı, Ali Güçlü (Birlik Gıyotin), Fatih Güçlü (Güçlü Gıyotin), Kerim Üre, Süleyman Üre, Metin Yıldız, Şahin Güçlü, Uğur Güçlü, Hüseyin Karaduman, Niğmetullah Uçar, Abdullah Gökğün, Hasan Gökğün, Mehmet Aksu, Mehmet Ali Şaşmaz, Turgut Coşkun, Ali Coşkun, Dede Bozdemir, Sıddık Bozdemir ve Mahmut Öztürk başta olmak üzere, adını anamadığımız tüm hemşehrilerimize gönülden teşekkür eder; birlik ve beraberliğimizin daim olmasını Yüce Allah'tan niyaz ederim. Saygı, sevgi ve selamlarımla.

Emin Bozdemir-Mustafa Öğüt-Metin Yıldız

YouTube'de
Dinle

ÇETMİ... BİR BOY KÜLTÜRÜNÜN DERİNLİĞİ...

Bir kültürü yaşatmak, bir dergiyi ayakta tutmak; yalnızca yazıyla değil, gönülle olur. 28 yıldır bu anlayışla sürdürülen Çetmi'nin Sesi dergisi, geçmişten bugüne bir hafızayı taşıyor. Şimdi, yeni yayın kurulu bu emanete sahip çıkarken bizlere de ocağın közünü birlikte harlama sorumluluğu düşüyor.

Ali AYVAT

Bir vakfı ayakta tutmak; bir dergiyi yıllar boyunca yaşatmak oldukça zor bir iştir. Hele ki bu dergi bir kültürün, bir hafızanın, kök salmış bir geleneğin sesi olmuş ise... Yazacak kalem, söyleyecek kelam, taşıyacak omuz bulmak çok büyük bir emek ve özveri ister. Ama bundan daha zor olanı ise bunca meşakkatin içinde yılmadan yol almak; sabırla, sevgiyle, vefayla, sadakatle yürümektir.

Çetmi, yalnızca bir coğrafyanın adı değil; bir boyun da adıdır. Ve Çepniler, Oğuz Han'ın ok tutan üç oğlundan (Üçoklar) Gökhan'ın soyundan gelenlerdendir. İşte bu yüzden Çetmi; bir kök, bir maya, bir mana, bir çaba, sönmeyen bir ocaktır ve bir boy kültürünün mirasını taşımaktadır. Düğünlerinde, cenazelerinde, yayla göçlerinde, seyret yemeklerinde, asker uğurlamalarında, bayram sabahlarında binlerce yıllık hafızadan gelen bir eda, bir duruş, bir töre vardır. Her gelen bu kültürden bir iz taşır; her giden, ardında bir hatıra bırakır.

Bizler faniyiz; Hakk'ın verdiği ömrü, doğrunun yanında, boyumuza ve soyumuza yaraşır yaşamalıyız. Bugün geldiğimiz noktada Çetmi'nin kalbi olan vakfımız, sesi olan dergimiz, neşesi olan şenliklerimiz tüm zorluklara rağmen yaşıyorsa, bunun sebebi kültürümüzdeki köklülük ve bu köklülüğe samimi bir sadakattir. Çünkü boy kültürü, yüzyılları aşan bir hafıza taşıdır. Bu hafızanın içinde hüznün ve sevinç, hasret ve sıla vardır. Seher vaktinde edilen dualar, köy odalarında edilen samimi sohbetler vardır. Örneğin "seyret yemeği" gibi geleneklerimiz yalnızca birer yemek değil; paylaşmanın, dayanışmanın ve "biz" olmanın ifadesidir. Camilerde topluca çekilen tesbihler yalnızca bir ibadet değil; aynı zamanda hatırlamanın, unutmamanın, birlik olmanın dilidir.

Dergimiz, 28 yıldır bu dili yaşatmaya gayret etti. O yüzden, bu sayı da dâhil olmak üzere dergimizin 88 sayısında yer alan yazılar yalnızca yazıdan ibaret değil; bir köyün, bir boyun, bir kültürün aynasıdır. Sayfalar dolusu söz değil; yıllar dolusu sadakattir.

Şimdi ise yeni bir bismillah ile Hasan Ali Polat ve beraberinde yayın kurulunda yer alan Şahin Özel, İbrahim Yazıcı, Hasan Karaçam ve Mustafa Cengiz kardeşlerimiz dergimizi yaşatma vazifesine omuz verdiler. . . Her biri bu göreve yalnızca kalemıyla değil; kalbiyle, yüreğiyle, geçmişe olan vefasıyla talip oldu. Nitekim bu, bir dergicilik faaliyeti olmaktan öte; Çetmi'nin ruhunu, değerlerini ve geleneğini yaşatma, "bir boy kültürünün derinliğinin izleri"ni sürme ve sürdürme seferberliğidir. Bu güzel yolculukta kendilerine muvaffakiyetler dilerim.

Bizler de ayrılığa düşmeden bu kültür faaliyetinin yanında durmak için gayret sarf etmeliyiz. Bugün bizlere düşen görev yalnızca bu yürüyüşe sahip çıkmak değil; bu değeri yarınlara aktarmaktır. Eğer Çetmi bir kültür ocağıysa, bizler o ocağın közüne üfleyenler olmalıyız.

Seyret Yemeği

YouTube'de
Dinle

GÖNÜLLERE DOKUNAN BİR HİZMET YOLCULUĞU: ÇETMİ'DEN TAŞKENT'E...

Çetmi'den Taşkent'e uzanan 20 yıllık bu hizmet yolculuğu, yalnızca fiziki projelerle değil; gönüllerde bırakılan izlerle anlam kazandı. Halkın duasını rehber edinerek yürütülen belediyeciliğin, bir vefa ve adanmışlık hikâyesi...

Osman ARI

Ben hayatımın en kıymetli yıllarını, doğup büyüdüğüm topraklara adadım. Çetmi'de, o dağların koynunda geçen 10 yıl boyunca belediye başkanlığı görevini büyük bir onurla yürüttüm. Bu görev, bana göre bir makam değil; dua kazanma yoluydu.

Gençlerimiz köyünü terk etmesin, enerjisini doğru yerde harcasın diye halı sahalar inşa ettik. Yaylalarımıza asfalt döktük. Çünkü yol sadece yol değildir, medeniyettir. Dağ başındaki bir evin kapısı da merkezdeki kadar kıymetlidir.

Elektrik olmayan yaylalarımıza ışık götürdük. Sadece lambaları değil, umutları da yaktık. Sularını akıttık; mevlid salonları, düğün salonları yaptık. İhtiyacı olana arsa verdik, evi olmayana ev yaptık. Çünkü bir çatı, sadece taş değil; bir ailenin hayalidir.

Sokaklarımızı parke taşla kapladık. Her taşın altına sevgi, emek ve niyetimizi koyduk. Un değirmeni kurduk; ekmeğimiz kendi toprağımızdan çıksın istedik. Gezen tavuk çiftliği kurduk; bir yumurtanın bile alın teriyle değer kazanmasını diledik. Kooperatifler kurduk; birlikte üretelim, birlikte kazanalım dedik.

On binlerce fidan diktik... Biz giderken, gölgesinde çocuklarımız/torunlarımız otursun istedik. Çünkü hizmet,

bugünü değil; yarını düşünen bir iradedir.

Ve ben o 10 yılda bir şeyi hiç unutmadım: Bir annenin duası, bir amcanın "Allah razı olsun" deyişi...

İşte gerçek belediyecilik budur.

Sonra bayrak Taşkent'e devredildi.

Çetmi'miz belde statüsünü kaybedince 2014 yılında hizmet bayrağını Taşkent'te devraldım... Toplamda 20 yıl boyunca, aralıksız, gece-gündüz, kış, bayram-seyran demeden yalnızca merkezde değil, 15 mahallede canla başla çalıştık... Sadece ilçemize hizmet etmedik; gönülleri de birleştirdik...

Bu süreçte;

- TOKİ konutlarını ilçemize kazandırdık,
- Kent meydanı, ana caddeler, doğalgaz hattı, kültür merkezi yaptık.
- GES projeleriyle enerjiye katkı sunduk.
- Kamp alanları, Pirlerkondu Otel restorasyonu tamamlandı.
- 23 yeni araç belediyemize kazandırıldı.
- Kayaardı ve Keteraşam yaylalarına asfalt döküldü.
- Taşkent Entegre hastanemiz tam kapasiteyle faaliyete geçti.
- Taşkent Meslek Yüksekokulu ve 327 kişilik devlet yurdu yapıldı.
- Taşkent İmam Hatip Lisesi'ne erkek yurdu, Taşkent Lisesi'ne de kız yurdu inşa edildi.
- 5 derslikli ilköğretim binası inşa edildi.
- Pirlerkondu Çarşısı ve sanayi sitesi kuruldu.
- Tüm içme suyu hatları yenilendi.
- Mahalle sokakları parke taşıyla kaplandı.
- Cami şadırvanları yeniden yapıldı.
- Kafem Restoran halkın hizmetine sunuldu.

Gönüllerde Yer Edinmek

Görev sürem boyunca hep şuna inandım: Taşkent'te sadece yollar yapılmaz; gönüller arasında köprüler kurulur. Bir çocuğun gülüşü, bir ninenin duası... İşte en büyük yatırım, en değerli kazanç budur. Her fidanı toprakla buluştururken bir hayali yeşerttik. Her taşı parke ile döşerken, bir iz de yüreklerle bıraktık. Taşkent bana çok şey öğretti: Sabretmeyi, paylaşmayı, birlik olmayı... Ve en önemlisi, halka hizmetin Hakk'a uzanan bir yol olduğunu... Makamda değil, halkın gönlünde yer etmenin en büyük lütuf olduğunu...

Bir tebessümün, Bir "Allah razı olsun" sözünün kaç projeye bedel olduğunu gördüm. Görev biter, unvan silinir; ama bir gönül kazanılırsa, işte o kalır.

Ve bugün gönül rahatlığıyla diyorum ki:

"Bir gün dönüp arkamdan bakarsam, iz bıraktığım değil; dua aldığım yerlerde durmuş olayım."

Sözlerime son verirken; her zaman yürekten ettiğim bir duayı yeniden dile getiriyor, tüm hemşehrilerimize saygı, sevgi ve muhabbetlerimi arz ediyorum.

"Rabbim, bu yolda gayretimizi kabul eylesin..."

Halkımızın duasını da hiçbir zaman eksik etmesin."

YouTube'de
Dinle

ÇELEN SOHBETLERİ

Çelen Sohbetleri köşemizle yöremizin dil ve kültür hafızasını tazelemek ve bunu gelecek nesillere aktarmak için elimizden gelen gayreti göstereceğiz... "Çelen" ve "Ülü" kelimeleriyle başlıyoruz...

Hasan KARAÇAM

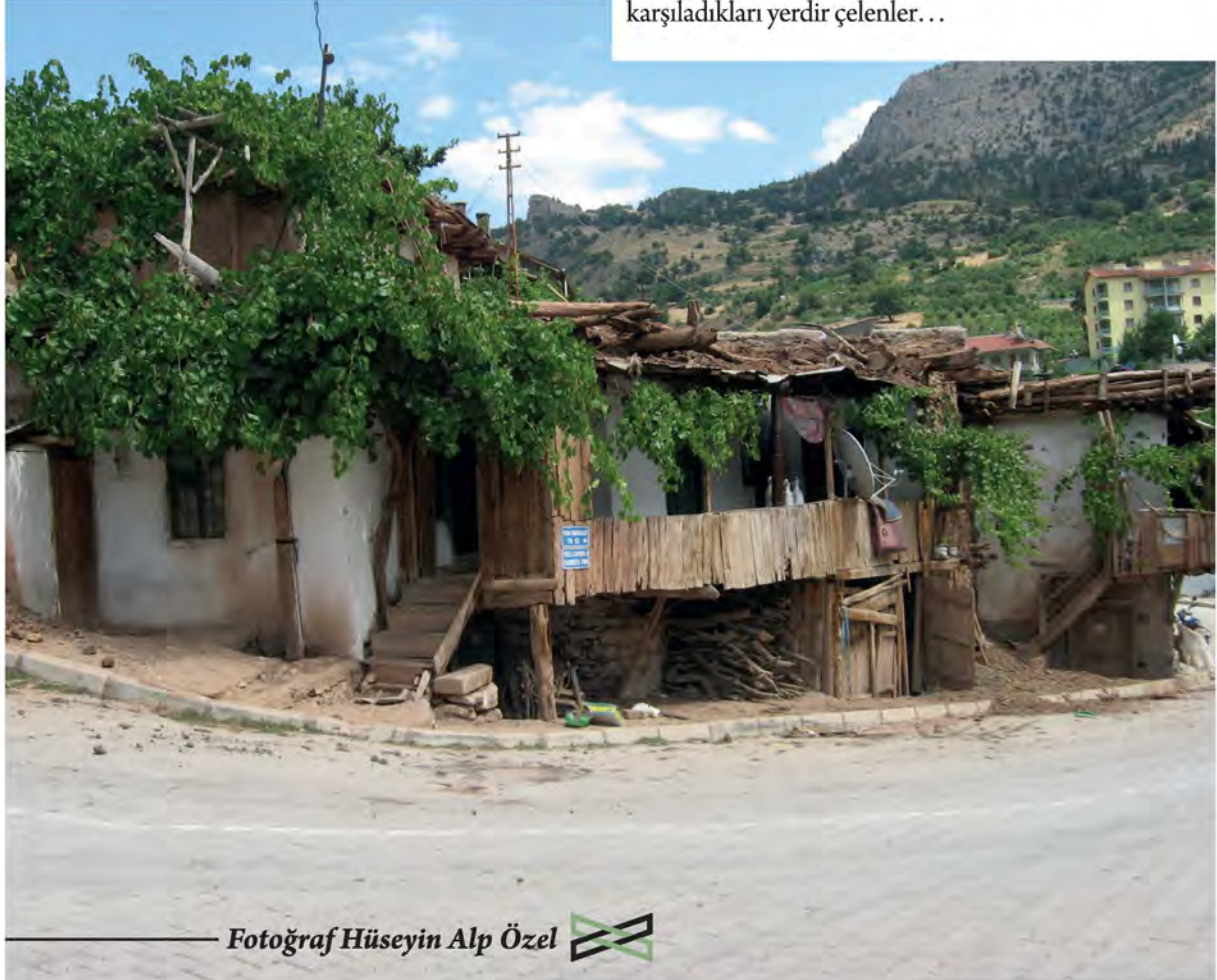
Bir topluluğu millet yapan şey; ortak değerlerde, benzer düşüncelerde, aynı kelimelerde buluşabilmektir. Kültür ve dil, bu ortaklığın hem sesi hem de hafızasıdır. Aynı dili konuşmak, aynı kökten beslenmek demektir. Bunu en iyi, Doğu Türkistanlı bir kardeşimin "gupa" kelimesini bardak anlamında kullandığını duyduğumda hissetmiştim. Uzak diyarlarda bile aynı sözler yankılanıyorsa, bu; kopmayan bir bağın, kaybolmayan bir yolun işaretidir. Nasıl ki evlerimizde ahirete göçmüş olan büyüklerimizin fotoğraflarını ve onlardan kalan hatıraları bir köşede özenle saklıyorsak; dilimizi, kültürümüzü ve yerel değerlerimizi de aynı itina ile muhafaza etmeliyiz. Bu resimler ve hatıralar, geçmişimizle kurduğumuz bağın birer temsilci, işareti ve muhafızıdır. Aynı şekilde, dilimiz ve kültürümüz de geçmişle olan bağımızı canlı tutan en temel köprülerdendir. Bir topluluğa ait olmak, o topluluğu sevmek, birlik ve beraberlik duygusuyla yaşamak; insanın karakterini ve ahlakını da ayakta tutan önemli unsurlardandır.

İşte bu duygu ve düşüncelerle, yöremizin dil ve kültür hafızasını tazelemek ve bunu gelecek nesillere aktarmak için elimizden gelen gayreti göstereceğiz. Bu yüzden köşemize “Çelen Sohbetleri” adını verdik ve tıpkı çelenin evin üstünden köye bakan bir gözetleme yeri olması gibi, biz de bu köşemizden köyümüzün dilini, geçmişini ve kültürünü —köyümüzün ifadesiyle— “çelenden şöyle bi’ tanıyacağız.” Dergimizin her sayısındaki yer alacak olan “Çelen Sohbetleri” köşemizde, birkaç kelimeyle yola çıkacak; o kelimelerin izini sürecektir, anlamını açacak, halk belleğinde nasıl yaşadıklarını ortaya koymaya çalışacağız. Bunu yaparken siz değerli hemşehrilerimizin katkılarına, görüşlerine ve yapıcı eleştirilerine her zaman açık olduğumuzu da özellikle ifade etmek isteriz. “Çelen Sohbetleri” köşemiz, Çelen ve Ülü kelimeleriyle başlıyor... Gayret bizden, tevfik ve inayet Hakk’tandır...

Çelen

“Çelen”, toprak damlı evlerimizin uç kısmında yer alan, dışa doğru çıkıntılı olan bölüme verilen isimdir. Halk arasında bu kısım genellikle çatının “saçak” bölgesi olarak bilinir. Yöremizde hâlen canlı bir şekilde kullanılan bu kelime, sadece mimariye dair bir terim değil; aynı zamanda kültürümüzün dildeki izlerinden biridir. Çetmi’de “çelen” olarak adlandırılan bu bölüm, bazı yerlerde “cele” şeklinde de kullanılmaktadır.

Eskiden köydeki kadınların oturup güneşlendikleri, oya ördükleri, etrafı seyreyledikleri ve sohbet ettikleri; bayram günlerinde seyret yemeği akabinde damlardan karşı mahalle ile atıştıkları; düğün günlerinde yazmalı bayrak dikilip, damatların sağdıçla beraber gelini bekledikleri, karşıladıkları yerdir çelenler...

Fotoğraf Hüseyin Alp Özel

Kurtlaramında Yemek

ÜlÜ

ÜlÜ, Çetmi'de yaşatılmış güzel bir âdetin, gönül bağının, paylaşmanın, dayanışmanın, hatır bilmenin, birlik ve beraberliğin adı ve âdeta bir simgesidir... Eski Türkçede "ülüg" olarak kullanılan bu kelime, "üleşmek"¹ yani paylaşmak anlamındadır; kimi yerlerde ise kesilen hayvanlardan payı ifade için "ülüş" şeklinde de kullanılır.

Çocukluğunda her Çetmilinin hafızasında "ülü" geleneğine dair mutlaka bir anı vardır: Ebelerimiz, analarımız arefe günlerinde "Guzum, şu tası deyzengile bi eletiver,"² diyerek bizi akrabalarımıza ülü götürmeye yollarlardı. O tasta götördüğümüz yemeğin adıydı ülü. Herkes o gün

pişirdiğinden bir tas da olsa akrabasına, konu komşusuna ulaştırırdı. Ülüyü alan kişi de evinde ne pişirdiyse o tabağı asla boş göndermezdi: Kömbeler,³ ayrınlı çorbalar,⁴ gatmerler... Böylece her sofrada türlü türlü yemekler olurdu. ÜlÜ, bir farkındalıktı aslında: Arefe günü erkekler tarafından mezarlık ziyareti yapılır, önce "önden gidenler" in hatırı gözetilir, sonra ise ülü ile yaşayan akrabalara vefa gösterilirdi. ÜlÜ, yaklaşan bayramın da müjdecisiydi... Bu yüzden onun bambaşka, derin bir anlamı vardı. Aynı zamanda ülü; çocukların belki de adını dahi duymadığı ya da hayat telaşıyla unutulmuş akrabalarının hatırlanmasına vesile olurdu. Bu yönüyle çocuklara akrabayı tanıtır; akrabaları gözetmeyi ve gönül köprüleri kurmayı öğretirdi.

Fotoğraf Hüseyin Alp Özel

Hep hatıralarıyla rahmetle andığımız atalarımızın bize bıraktığı en güzel miraslardan biridir ülü. Belki de yokluk zamanlarında sofralar neşelensin, hanelere bereket gelsin diye doğan bu gelenek; halkımız zenginleştikçe ve geçmişle olan bağlarımız zayıfladıkça unutulmaya yüz tuttu. Yoklukta var olan, varlıkta unutilan bu güzel âdetin yalnızca sofraları şenlendirmedigini; aynı zamanda gönülleri buluşturduğunu da idrak etmek gerekir.

Ülüyü genellikle evin en küçük kız çocukları götürürdü. Belki o zamanlar utana sıkıla, isteksizce taşımıştık bu tabakları... Ama şimdi anlıyoruz ki, her birinin bir hikmeti, bir anlamı varmış. Bize düşen; bu gelenekleri anlamak, anlatmak ve yaşatmaktır.

Değerli hemşehrilerimizden istirhamımız; bu ve benzeri gelenekleri yeniden canlandırmak, geçmişlerimize olan

sadakatimizi ve vefa borcumuzu göstermektir. Bizim doğduğumuz topraklara yani köyümüze bir borcumuz var. Haydi gelin, ilk işimiz; gelecek olan ilk arefe gününde bu güzel geleneği hep birlikte yeniden diriltmek olsun. Böylece tarihimize ve rahmetle andığımız atalarımıza bir nevi sadakat borcumuzu tam manasıyla olmasa da ödemiş olacağız...

Dipnotlar:

¹ Eski Türkçe "üleş-" (paylaşmak, bölüşmek) fiilinden türetilmiştir. Bu fiil, Eski Türkçe "üle-" (pay etmek, bölmek) kökünden ve "-ış-" ekiyle oluşmuştur. Bu kök, Eski Türkçe "ülüg" (pay) sözcüğünden türetilmiştir.

² Eletmek: İletmek, ulaştırmak, götürmek.

³ Kömbe: İçli olarak yapılan, bayramlarda hazırlanan geleneksel bir tepsi böreği. Her yörede farklı şekillerde yapılır.

⁴ Ayrılanı çorba: Çetmi'ye özgü, ayrılanla buğday yarmasından yapılan bir çeşit soğuk çorba.

Çelende Çetmili Çocuklarımız

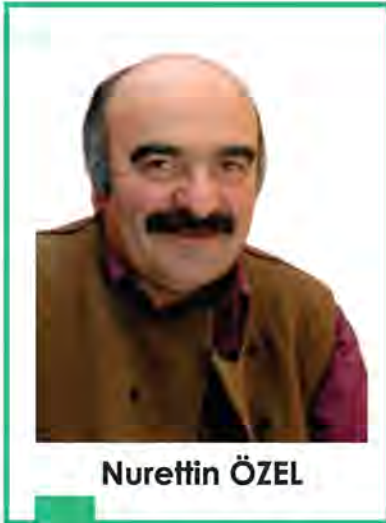

YouTube'de
Dinle

ÇETMİ'NİN BAĞLARI

Bir köy sadece toprakla değil, hatıralarla yaşar. Çetmi'nin üzüm bağlarından kopan pekmez kokusu artık yok belki ama, asıl kaybetmememiz gereken şey; insanımızın birbirine olan bağı, muhabbeti ve vefasıdır.

Nurettin ÖZEL

Eskiden Çetmi'nin üzüm bağları vardı: Fakımeresi, Karakuzan, Yenibağ, Saz, Gevenni, Baskılı, Kuzan, Dökük... "Çubuklara bir hastalık geldi," dediler. Üzüm bağlarından elimizi ayağımızı çekti. Köfün köfün üzüm çekip pekmez kaynatmışımız, küllü suya isbitiren salkımlarını batırarak serdiğimiz üzüm sergileri yok artık. Deşdivenlerin düdüğü sesleri duyulmaz oldu saz koyaklarında. Gece evlerinin önündeki cergelerin önlerinde şırahnaalarda üzüm çığırılmaz oldu; koca pekmez kazanları kaynamaz oldu. Hele pekmez kazanı içine atılıp pişirilen tomata unutuldu gitti...

Eskiden bizim köyün bir gelir kaynağıydı üzüm bağları. Katırın bir denginde tulukta pekmez öbür denginde çuval dolusu altın sarısı kuru üzüm Konya'ya satmaya giderlermiş. Öyle kolay değil, katırın peşinde üç günlük yol, üç günlük azık gerek bu yolculuğu yapmak için... Eski garajda uyanık tüccarlar beklerlermiş. Çuvalın üze-

rinden avuçladığı bir avuç üzümü ağzında geveledikten sonra hiç tereddütsüz çuvala geçirirlermiş omuz kantarının kancalarını. Yerde yatan tuluktaki pekmez de öyle. Tuluğu çözüp bir kaşık pekmezi zıkkımlandıktan sonra o asılmış kantarın kancalarına. Bizimkiler, “Pekmezimiz, üzümümüz, çabucak satıldı,” diye sevinirken tüccar ne kadar kar edeceğini hesaba otururmuş dükkânlarında. Rahmetli Gölükçü dayıdan duymuştum; üç gün sürermiş Konya yolculuğu... Katırın sırtında pekmez tulukları arkasında bir adam üç gün yol teperlermiş, dönüşte hayvan boş olsa da üstüne binseler ya yok dönüşte de katırın sırtında yük var: Gaz, tuz, kaput, bez, lastik ayakkabı falan...

Dahası pekmez, Çetmilinin hem sofrasında katığıydı hem de ilacıydı. Kışın soğukunda üşütüp hasta olanlara dip bucaktaki karanlık odadaki küpten bir tasa doldurulan pekmez ocakta tavada eritilen tereyağının üzerine dökülür, bolca da acı biber eklenerek kaynatılır hastaya kaşık kaşık içirilir ve hasta iyileşirdi. Ama şimdi hepsi bitti. Bağlara hastalık geldi; ne yapsın millet.

İşin aslı öyle değil dostlar. Üzüm çubuğunun da bir ömrü var dedenin, babanın diktiği üzüm çubuğundan kükürtten başka bir ilaç vermeden elli sene üzüm toplarsan elli birinci sene çubuk “Pes artık; benden bu kadar” diyerek keser üzüm vermeyi. Taa çocukluğumda olan bir hadise bu: “Bağlara hastalık geldi; üzüm bitti”. Yahu arkadaş herkes inandı bu yalana... Hiç kimse çıkıp “Çubuklar yaşlandı; dallarından köklendirme yapıp eski çubukları söküp yeniden bağ dikelim,” demedi ve Çetmi’de bağcılık bitti. Sadece bizim köyde değil Alata’da, Bolay’da da bağcılık bitti. Alata’dan koca kamyonlarda üzüm sırası akarak gitmiyor artık. Kamyonun arkasından bakarak “Eyvah kamyonlar şarap fabrikasına gidiyormuş,” diye üzülen de kalmadı. Alata’yı bilmem ama bizim köy şimdi evlerin önüne üzüm asmasından elde ettiği pekmezle idare ediyor artık. Gerçi Allaha hamdolsun az da olsa yine pekmez kaynıyor köyümüzde.

Çetmi'nin bağları dedim ya, benim asıl endişem üzüm bağı falan değil, ihtiyaç olursa eğer bağlarımızı orman hasasına yazmadılarsa bir gün belki yine dikilir yine üzüm verir çubuklar... Benim asıl endişem Çetmi insanların birbirleriyle bağlarının kaybolmaya başlaması. Sanırım benim hissettiklerimin sizler de farkındasınızdır.

“Delik tüfek çıktı mertlik bozuldu,” hesabı para delikanlıyı bozdu ne yazık ki. Çocukluğumdan hatırladıklarım beni bu düşüncelere sevk ediyor. Eskiden insalarda birbirlerine karşı bir sıcaklık, bir bağlılık vardı. Cuma namazları çıkışında alınırdı köy için kararlar: Tellamız Göbüt Ali, “Emmmiler haa” deyince başlardı köyde hareket. Ot biçmeye, yaprak kesmeye, yayla göçümüne aynı anda başlardık. Herkes aynı anda sarardı göç hayvanını, aynı anda sarardı sabanı tohumu katırına kurak çiftine gitmek için. Ülüler dağıtıldı arife günleri... Seyret yemeklerinde birbirine nispet yaparak tabancalar sıkılırdı havaya; cevap verirdi diğer seyret yemeğinden atış yapılarak... Hasımlık yok, düşmanlık yok, hasetlik yok... Hep aynı yoksullukta, hep aynı çizgideydik çünkü. Birbirine nispet silah atanlar kucaklaşır bayramlaşırdı sonunda. Ekin

zamanı on kişiden az olmazdı eynerde. Elliklerin sesi tatlı bir melodi olurdu ekin destelerinin arasında. Sabah ezanları sırasında deve katarları eğilirdi; buğday yüklü deve katarları. Köy odalarımızda gelen misafirler ağırlanırdı; hayvanlarının yemine kadar mahalle sakinleri tarafından. Çatal comballak oynardı gençlerimiz Uçurumharman'da. Kadınlarımız erkeklerin yolunu kesmezlerdi; beklerlerdi onların geçmesini. Bu bir baskıdan, korkudan değil erine, erkeğine saygısındandı. Sahi ne oldu bize gerçekten... Para delikanlının ahlakını mı bozdu? Ben yıllar önce sayın belediye başkanlarına “Çetmi bölgesinden iki güne bir, üç güne bir araba kaldırın. Çetmi'nin, Bolay'ın ve Alata'nın taze fasulyesini, üzümünü, patatesini elmasını Konya'ya indirin hatta orada bir köy pazarı kurun; hemşehrilerimiz gelip kendi akrabalarının ürettiği ürünleri satın alsın ve köylünün cep harçlığı çıksın,” derken şimdi her ürün köye kurulan pazardan alınmaya başladı. Ekip dikme yok olabilir tabi yadırgamıyorum parası olan alır. Arabası olan –gerçi herkesin var ya- bastırıp gider yaylalara... Taktakların bile pabucu dama atılmış, son model motorlar nefes almadan aşıyor Kapıağzı yokuşun... Bunlar güzel şeyler olabilir, öyledir de... Ama selam

sabah kalktı ortalıktan; çoğu zaman arabanın kornasıyla bile selam verilmiyor artık. Herkes kendi acısını kendi çekiyor, kendi sevincini kendi yaşıyor. Yıllardır dilimde tüy bitti köyde yaşlılar için bir aşevi kurulması için... Sağ olsun Taşkent Belediye Başkanımız Mehmet Acar bu işi başlatmış; kendisine sonsuz teşekkür ediyorum. Sokaklarımız parke taşıyla döşenmiş; emeği geçenlere teşekkür ederim ama sokaklarımızda çekiç sesleri kesildi, demirci Topal Mollalı Ali, Muhiddin'in Kâtip, demirci Abdurrahman'ın (Akday) körükleri közü harlatmıyor artık. Bizde direksiyon milini delip tüfek yaparken Huğlu halkının tüfek üretmek aklında bile yoktu. Bu atölyeler bir bir kapandı; hâlbuki hepsi yeni bir üretim formuna geçebilirdi. Lakin bir öne düşen, bir çığır açan olmadı. Bütün iyi duygularımız hoş görülerimiz, sıcaklığımız ve sevgimiz politikaya kurban edildi. İnsanlarımız sen ben davasından soğudu birbirinden...

Diyeceksiniz ki "Sana ne, tasası sana mı düştü?" Ben, benim gibi kaygılanan, endişelenenler için yazdım bu yazıyı... Hiç değilse insanlarımızın ufuklarında bir şimşek çakar ve tekrar dönüp kaybettiğimiz değerleri, gelenekleri geri kazanırız umuduyla yazıyorum. Yıllardır geçmişimizdeki her güzelliği kayıt altına alacak bir belgesel yapalım derdine düştüm; ama sağ olsunlar, dostların buna ayrılacak paraları olmadığından her halde es geçtiler. Sağ olsun "Mehmet Bakdemir kardeşim, bu sene köy yemeğinin parasını karşılayacakmış. Sağ olsun. Eğer haberim olsaydı ne eder eder o parayı belgesel yapımına aktarmaya çalışırdım... Ne de olsa okul arkadaşım; birlikte soğuk demircilik yaptık, ot yatakta yattık soğuk betonun üzerinde... Bir öğün yiyip akşama şeye boşaltacağımız bir olay için harcatmazdım o parayı... Köyümüzde geçmişini anlatacak yaşlılar bütün sırlarıyla birlikte çekip gitiler. Ben de "Bir Zamanlar Çetmi" diye bir yazı dizisine başlamıştım. O da HD diskimin azizliğine uğradı; tam son kontrolleri ve düzeltmeleri yaparken kaybettim tüm verileri... Ama tekrar başladım; bu sefer yedekleyerek gidiyorum, sanırım seneye sizlerin beğenisine sunacağım. Birçok olayı "yaa" diyerek okuyacaksınız biliyorum...

Hele hele yeni nesil "Bu nasıldı baba!" diye soracak; siz de bildiğiniz kadar anlatacaksınız. Neyse uzatmayayım ama hâlâ Mudurnu'dan gelen besi tavuğu le mangal yaparken, bakkalda Balıkesir'den gelen yoğurda para öderken bir şeyleri hatırlamanızı umut ediyorum. Bu umut, "Gelecekte belki bazı şeyler yoluna girer, eski güzelliklerimizi kazanırız," içindir. Zaten Allah emanetin almazsa inşallah "Bir Zamanlar Çetmi" kitabında uzun uzun anlatacağım bu güzelliklerin ne olduğunu...

Şimdilik sizlere "Hoşça kalın, Allaha emanet olun" derken yakınlarda duyduğum bir olayın beni hem güldürdüğü hem üzdüğünü de sizlerle paylaşmak isterim. Zaman zaman Çetmililer Günü'nde sağ olsun Ömer Aslan'la sahneye çıkıp sizleri güldürmek hoşça vakit geçirmesini sağlamaya çalıştık. Ama dedikodusu olmuş "şarlatanlık yapıyor; bundan belediye başkanı olsa ne olacaktı" diye. Bunu konuşanlara cevabım şudur sevgili kardeşlerim... "Ben başkan olmak için ortaya çıkmadım. İbrahim Bey'in olayından sonra bana yapılan teklifi üzerimdeki vebali üstümden atmak için kabul ettim. Hatta yapacaklarımı da broşür halinde sizlere sundum, kabul görmedi; eyvallah dedik... Sevgili kardeşim Osman başkan tebrik edip kucaklaştık ve başarılar dileyip köyden ayrıldık. Değilse benim hayatımda amaçsız ve gayesiz hiçbir hareketim yoktur; şarlatanlık ise hiç yoktur. O şarlatanlık dediğiniz gösteriler dikkate alınmış olsaydı şimdi Dedemköy gibi Konya ovasında birer ikişer dönüm bahçeniz olacaktı. Köyünüze karadut suyu üreten meyve suyu fabrikası kurulacaktı, üzgünüm. Haa olmadığı daha mı iyi? Onu sizin takdirinize bırakıyorum. Bu arada çok sevdiğim bir olay duydum. Sevgili Başkanımız Osman Bey, AK PARTİ Konya İl Başkan Yardımcısı olmuş; kendisini tebrik ederim... Allah yolunu açık etsin. Emek olmadan ekmek olmaz. İnşallah gelecek seçimde mecliste görürüz kendisini... O zamana kadar ölmez sağ olursam, Çetmi için baş başa verip büyük projeler gerçekleştirebiliriz belki. Kalın sağlıcakla, Allah'a emanet olun

YouTube'de
Dinle

MEKTEBİN ÖNÜNDEN...

ÇETMİ'DE YAŞAYAN ÂDETLER

Köyler, sadece taş duvarlı evleriyle değil; adetleri, sözleri, duaları ve inançlarıyla da yaşar. Çetmi'de yaşayan bu köklü gelenekler, hem bizi geçmişe bağlar hem de kimliğimize yön verir.

Şükrü KARACA

Köstek-Dizbağı-Kesme

Çocuklar arasında, bir yaşını tamamlamış olup da hâlâ “apalayan”, yani yürüyemeyen çocuğun “köstekli” olduğuna, başka bir deyişle ayaklarının bağlı bulunduğu inanılır. Husûsiyetle ebeveynler arasında bulunan kadınlar ya da hısım ve akraba kadınları tarafından “köstekli” olduğuna hükmedilen çocuk, bir “ocaklı” yaşlı kadına, yani bir “ebe”ye götürülerek kösteğinin kesilmesi rica edilir.

Çocuğun elbisesi çıkartılır ve başının üzerinden bir ibrik (ırbık) ile ılık su dökülmeye başlanır. Ocaklı “ebe” kadın da elindeki “sındı”yı* (makas), çocuğun başı üzerinde tutarak, âdeti kumaş veya kâğıt kesermiş gibi makası açıp kapatır. Böylece çocuğun dizbağı kesilmiş olur ya da kesildiğine ve bu andan itibaren yürüyeceğine inanılır.

Ocaklı kadın, elindeki makasın ağzını açıp kapatırken galiba “İhlâs” (Gulhü) Sûresi’ni okumaktadır. Bizim köyde köstek kesen iki hanım vardı. Bunlardan biri, “Kulaksız” lakabıyla mâruf üvey anneannem Fadime Turan’dı; diğeri ise “Vittiri” namıyla mâruf bir kadındı. Bu hanım, Boyaynası Mehmed’in (Mehmet Solmaz’ın) ninesidir.

Çetmi’de Eski Türk İnanışları

Bir ilâ üç yaşındaki erkek çocukların uzamış olan saçlarına, başın tepe veya yan taraflarına gelecek şekilde “gök boncuk” (nazar boncuğu), “çaltı”, “iğde çekirdeği”, “hurma çekirdeği” ve “Salyangoz fosili” uç kısımlarından delinerek, çocukların anaları veya babaanneleri tarafından takılmaktadır.

Yukarıda isimlerini zikrettiğimiz takılar, erkek çocuğun beşiğine ve üzerine giydirilmiş olan gömleğinin “çiğin” dediğimiz omuz kısmına da bağlanmakta. Bununla birlikte oldukça küçük bir kaplumbağa yavrusunun kabuk kısmı da takılmaktadır.

“Çaltı” adındaki ağaçtan, iki-üç mm kalınlığında ve umûmiyetle üçgen, bazen de dikdörtgen şeklinde kesilen parçaların üzerine yakma-dağlama usulüyle nakış yapılmakta; üçgen olanlar bir köşesinden, dikdörtgen olanlar ise üst kenarın orta noktasından delinerek iplikle bağlanması sağlanmaktadır.

Mevzubahis küçük çocukların saçlarını düzgün bir vaziyette kesebilmek için, çocuğun kafasına yarım küre şeklinde bir tas kapatılarak, kabın kenarından sındı ile çepeçevre saç kesilir. Bazen de kafanın tepe noktasında bir tutam saç, “perçem” bırakılarak diğer yerleri kesilir.

Yukarıda zikredilen gök boncuk (nazar boncuğu), çaltı ve salyangoz kabuğu gibi nesneler, bahar günü yaylaya göçüm esnasında “Süte bereket getirsin,” diye süt helkesi ve süt sitillerine de takılmaktadır.

Nazar (İsabet-i Ayn)-Sancılama

Art niyetli, kendisinden başka kimsenin iyiliğini istemeyen kötü gözlü şahısların; güzel çocuklara, görkemli yapılara, keçi, koyun, inek, öküz ve at gibi verimli mallara art niyetle bakmaları sonucunda nazar isabet eder. Bu durum, insanda ağrıya —hatta tesiri ölüme kadar varabilecek sonuçlara— yol açmakta; büyük ve küçükbaş hayvanlarda ise sancıya sebep olmaktadır.

Böyle bir durumda, mahallenin ihtiyar hocasına iki adet yumurta götürülerek, üzerine “Nazar Duâsı” yazıvermesi istenir. Yumurtanın birisi hocaya, emeği karşılığı olmak üzere, can-ı gönülden hediye edilir. Üzeri kopya kalemıyla “Nazar Duâsı” yazılmış olan yumurta, İsabet-i Ayn’a uğramış olan insanın veya hayvanın alnına vurularak çatlatılır. Kırılan yumurtanın beyazı ile sarısından bir kısmı ya da tamamı yedirilmeye çalışılır. Yapılan bu usulle, “nazara gelmiş” insan veya hayvan bi-İznillah şifâ bulmaktadır.

Diş Göllesi

Yeni doğan bebeklerin ilk dişleri görününce, çocuğun anası tarafından; içinde buğday, nohut, bakla ve kurbanlardan kalan etli ege, kaburga kemikleri veya tüyleri temizlenerek ateşte ütölüp kurutulmuş ayakların bulunduğu, çok az sulu “diş göllesi” yemeği pişirilir. Pişirilen “diş göllesi”, hısım ve akrabaya dağıtıldığı gibi, ziyarete gelen misafirlere de ikram edilir.

Diş göllesinin yenilişı esnasında, üzerine bir-iki avuç (takriben 100-150 gr.) ceviz içi parçaları da atılır ki, yenilişı esnasında çok güzel bir lezzet verir.

Altı yedi yaşına gelmiş olan çocuk, artık “dişemekte”dir. Yani, süt dişleri yerini, geriden gelen ana dişlere bırakmaktadır.

Dişi çıkan bir çocuğa dişini bir toprağa attırırken, ana veya babaanne tarafından:

“Eđri git de doğru bit;

Koyun dişi gibi ak,

Köpek dişi gibi pek bit!..”

demesi öğütlenir.

Dişemekte olan çocuğa hiçbir faydası olamayan bu sözler, her ana ve babaanne tarafından, yavrucaklara söylettirile gelmektedir. En azından bizim çocukluk günlerimizde (1950’li yıllar) böyleydi; şimdi devam edip etmediğini bilmiyorum...

Hakk’a Yakarış

Bahar mevsiminin başlangıcında ki bu umûmiyetle “Hıdırellez” (Hızır-İlyas) bayramının akabinde, nadasa bırakılan yaylalardaki “oba”ya, obalara göçüldüğü zaman, mevsim icabı gün aşırı yağmur yağmaktadır. Bu yağmurların çileştiğı veya yağış esnasında, ekseri oba çocukları herhangi bir harmanda bir araya gelerek, hep bir ağızdan, aşağıdaki tekerlemeyi yüksek sesle söylemeye başlarlar:

“Ver Allah’ım ver,

Sicim gibi yağmur.

Tarlalar çamur

Teknede hamur...

Göm göbekli harman...”

Bu bir duâdan ziyade, Hakk’a yalvarış ve yakarıştır...

Yazları kurak geçen köyümüz, az da olsa tarımla uğraşmaktadır. Arazinin oldukça kıraç ve sarp oluşu yüzünden, ekilebilir arazi çok azdır. Binaenaleyh, “çavdar” ve “arpa” ekilmiş olan ekin tarlalarının yağmursuz kalması, “ele güne muhtaçlığın” bir alâmeti demektir.

Özellikle çocukların böyle bir dua etmesinin, Yüce Allah katında makes bulacağına inanılmaktadır. Yapılan bu yakarıştan mıdır bilinmez; aziz ve “Rezzak” olan Allah (C.C.)’da rahmetini artırmakta, tarlaları âdeta çamur deryasına çevirivermektedir. Böylece nadasa bırakılmış tarlalar yağmura doymakta, tarım ürünleri de büyüyüp gelişmektedir.

Yalan söylüyorsam

Ak taştan atlayayım,

Gök taşa varayım.

Gök taştan atlayıp,

Camiin önüne varayım,

Pat diye patlayayım.

Elek elek epelek,

Elden çıkan topalak.

Topalağın yarısı

Sarım surum yavrısı,

Ala goyun devrisi.

Halbur dedik hulbur dedik

Sen gir, sen çık dedik...

Çetmi'den Bir Sahne, Bir Anı

Fotoğraf Osman Özel

Başkan Mehmet Acar ile Gönülden Bir Sohbet

Taşkent'i Geleceğe Taşımak İçin Çalışıyoruz

Çetmi'nin Sesi olarak, Taşkent Belediye Başkanımız Sayın Mehmet Acar ile gerçekleştirdiğimiz bu röportajda; ilçemizin sosyal, ekonomik ve kültürel gelişimi adına atılan somut adımları, Çetmi'ye özel projeleri ve geleceğe dair vizyonunu yakından dinledik. Özellikle göçü önlemeye yönelik çalışmalar, tarım ve altyapı yatırımları ile gençlere umut veren hedefler, ilçemizin geleceği adına umut verici. Sayın Başkan'a içten yanıtları ve samimi yaklaşımı için teşekkür ediyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

1. Sayın Başkan, öncelikle kendinizi kısaca tanıtabilir misiniz?

1965'te Konya Taşkent'in Kecimen Köyü'nde doğdum. Eğitimime Kecimen'de başlayıp Konya'da tamamladım. Ortaokul yıllarında MTTB ve Akıncılar teşkilatlarıyla siyasete adım attım. Lise sonrası ticaretle meşgul oldum, emlak ve inşaat sektöründe Konya'da birçok projeye imza attım. Kecimenliler Derneği'nin kurulmasına öncülük ederek başkanlık görevini üstlendim. 2024 yerel seçimlerinde AK Parti'den aday gösterildim ve Taşkent Belediye Başkanı seçildim.

2. Taşkent ilçesinin nüfusunun son yıllarda giderek azalması üzerine, gençlerin ve ailelerin ilçede kalmasını sağlamak adına ne gibi önlemler almayı planlıyorsunuz?

Nüfusun azalması ciddi bir sorun ve bu konuda birçok adım atıyoruz. Gençlerimize iş imkânları sunmak adına girişimcilik destek programları hazırlıyoruz. Ayrıca yeni meslek kursları açarak istihdamı artırmayı hedefliyoruz. Sosyal konut projeleri ile genç ailelerin ilçede kalmasını teşvik ediyoruz. Kültürel ve sosyal etkinliklerle aidiyet duygusunu artırmaya çalışıyoruz.

3. Ekonomik kalkınma adına özellikle tarım, hayvancılık ve turizm alanlarında hangi stratejiler üzerinde duruyorsunuz? Yatırımcı çekmek için yürütülen çalışmalar var mı?

Tarımsal üretimi artırmak amacıyla belediyemiz tarafından traktör desteği sağlanmaktadır. Tarlası olup ekim yapmak isteyen vatandaşlarımız, sıraya alınarak talepleri doğrultusunda desteklenmektedir. Yakıt gideri kendilerine ait olmak üzere, belediyemiz traktörüyle tarla sürümü gerçekleştirilmektedir. Bu uygulamayla hem üreticimizin yanında oluyor hem de atıl arazilerin yeniden tarıma kazandırılmasını hedefliyoruz.

4. Taşkent'in mahalleleri arasında yer alan ve tarihi, coğrafi konumuyla öne çıkan Çetmi'nin, ilçe genelindeki yeri ve potansiyeli sizce nedir?

"Köklü bir tarihe sahip bu coğrafyada, ilçemizin dört bir yanında tarihi ve doğal güzellikler yer almaktadır. Özellikle Çetmi Şelalesi, bu zenginliğin en güzel örneklerinden biridir. Hem doğaseverler hem de tarih meraklıları için ilçemiz önemli bir cazibe merkezidir."

5. Sayın Başkan, Taşkent Belediyesi olarak ilçe merkezi ve mahallerinde birçok hizmet yaptınız. Özellikle Çetmi'mize yönelik hizmetlerinizi bizimle paylaşabilir misiniz?

- Afşar-Çetmi arası DSİ işbirliği ile 13 km baraj seyir yolu yapılarak ulaşım açıldı.
- Yayla bölgesinde telefon sinyallerini arttırmak adına baz istasyonu için protokol ve altyapı projelendirmeleri tamamlandı. İmalatı yapılarak kullanıma başlanacaktır.
- 56 konutlu TOKİ konutları yapımına başladı devam etmektedir.
- Yarım kalan petrol tesisi eksiklikleri tamamlandı. Gerekli izinler alındıktan sonra vatandaşın hizmetine sunulacaktır.
- Aşevi kapsamında 40 hanemize her gün yemek temini yapılmaktadır.
- Yakıt sizden traktör bizden hizmeti kapsamında talep eden tüm vatandaşlarımızın ekim alanları sürüldü.
- Arazi yollarının bakım onarımları yapıldı.
- Çetmi-Konya'ya hafta içi her gün otobüs seferleri devam etmektedir.
- Çetmi Şelalesi özelleştirilerek halkımızın hizmetine açıldı.

6. Afşar barajının yapılması dolayısıyla Çetmi'yi Taşkent'e bağlayan yol su altında kaldı. Uzun zamandır da yeni bir yol çalışması olmasına rağmen tamamlanamadı... Yılan hikayesine dönen Çetmi-Taşkent yolu hakkında hemşehrilerimize bilgi verebilir misiniz? Yeni yolun güzergahı ve ne zaman biteceğine dair bilginizi paylaşabilir misiniz?

Bahsi geçen yol, bir devlet yatırımı kapsamında yürütülmektedir. Şu anda ihaleyi alan firma tarafından çalışmalar hız kesmeden devam etmektedir. Biz de süreci yakından takip ediyor, gerekli koordinasyonu sağlıyoruz. Seçim döneminde söz verdiğimiz gibi, Çetmi ve Balcılar mahallelerimizde yaşayan vatandaşlarımızın mağduriyet yaşamamaları adına, belediyemizin imkânları ve DSİ'nin katkılarıyla Afşar-Balcılar ve Afşar-Çetmi arasında yeni yol açarak önemli bir sorunu çözüme kavuşturduk.

7. Bildiğiniz üzere Çetmi yaylalarında cep telefonu çoğu yerde çekmiyor? Buna dönük bir çalışmanız var mıdır?

Cep telefonu vericileriyle ilgili gerekli yazışmaları yaptık. Konuyu bizzat Ulaştırma ve Altyapı Bakanımız Sayın Abdulkadir Uraloğlu'na yüz yüze ilettim. Ardından ilgili ekipler tarafından sahada sinyal tespiti ve keşif çalışmaları gerçekleştirildi. İnşallah en kısa sürede bu sorunu çözüme kavuşturacağız.

8. Belediye olarak sosyal yaşamı canlandırmak ve kültürel mirası korumak için hangi faaliyetlere öncelik veriyorsunuz?

Belediye olarak sosyal yaşamı canlandırmak adına festivaller, konserler, sergiler ve kültür-sanat atölyeleri düzenliyoruz. Aynı zamanda tarihi yapılarımızın restorasyonunu yaparak kültürel mirasımızı koruyor, yerel değerlerimizi yaşatacak projelere öncülük ediyoruz. Amacımız; geçmişle bağ kuran, sosyal ve kültürel açıdan zengin bir şehir kimliği oluşturmak.

9. 2025 ve sonrası için hedefleriniz hakkında bilgi verebilir misiniz?

Göç veren bir bölgede yer almamız nedeniyle, 2025 sonrası uzun vadeli planlarımızda önceliğimizi istihdamı

artıracak yatırımlara veriyoruz. Bölgedeki ekonomik canlılığı destekleyecek adımlarla birlikte, vatandaşlarımızın huzur ve refah içinde yaşayabileceği bir çevre oluşturmak amacıyla sosyal donatı alanlarına yönelik yatırımları da kararlılıkla sürdüreceğiz.

10. Son olarak; 5-10 yıllık perspektifte Taşkent'i nerede görüyorsunuz? İlçenin geleceğine dair sizi en çok heyecanlandıran hayaliniz nedir?

Taşkent'in önümüzdeki 10 yıl içinde bölgenin örnek kumsal yerleşimlerinden biri olacağına yürekten inanıyorum. Doğal yapısı korunmuş, sosyal imkanları gelişmiş, genç nüfusun yeniden memleketine dönmeyi tercih ettiği bir Taşkent hayal ediyorum. En büyük hedefim; çocuklarımızın ve gençlerimizin kendi topraklarında güvenle, umutla ve mutlulukla yaşayabilecekleri bir gelecek inşa etmek...

"İnsanı yaşat ki devlet yaşasın," anlayışıyla çıktığımız bu yolda, hemşehrilerimize en iyi hizmeti sunmak için var gücümüzle çalışıyoruz. Bu vesileyle 15 mahallemiz ve ilçemiz dışında yaşayan tüm hemşehrilerime saygı, sevgi ve muhabbetlerimi sunuyorum...

Sayın Başkan, bize vakit ayırdığınız için teşekkür eder, çalışmalarınızda başarılar dileriz...

TEŞEKKÜR

TEŞEKKÜR

Konya'da yaşayan kıymetli büyüğümüz Sayın **Mehmet Emin BAKDEMİR'e,**

Değerli büyüğümüz, Vakfımızın yönetim kurulu ve tüm Çetmililer adına, sizlere teşekkürlerimizi samimiyetle ifade etmek isteriz. Yıllar önce çocuklarımız için kazandırdığımız konforlu ve nitelikli okul, eğitime verdiğiniz değer için açık bir göstergesi olmuş; bu anlamlı katkınız hâlâ takdirle anılmaktadır; müteşekkirimiz. Yine bu yıl sıla yemeğimize sponsor olarak vakfımıza ve hemşehrilerimize sağladığınız destek bizleri ayrıca mutlu etmiştir. Kıymetli katkılarınız ve içten destekleriniz için gönülden teşekkür ediyor, sizi en kısa zamanda ziyaret ederek bu teşekkürümüzü bizzat iletmek istediğimizi de belirtmek istiyoruz. Ayrıca, 29. Çetmililer Sevgi, Dostluk, Hoşgörü ve Sıla Günümüzde sizleri aramızda görmekten büyük memnuniyet duyacağımızı ifade eder, saygı ve selamlarımızla sağlık ve huzur dolu bir ömür dileriz.

Taşkent Belediye Başkanımız Sayın **Mehmet Acar'a,** 28. Geleneksel Çetmililer Sevgi, Dostluk ve Hoşgörü Sıla Günümüzde bizlere verdikleri kıymetli desteklerden dolayı teşekkür ediyoruz. Sayın Başkanımız, vakıf yönetimi olarak bizlere ciddi destek sağlamış; personel, organizasyon ve alan temini gibi konularda katkılar sunmuştur. Kendilerine ve ekip arkadaşlarına, gösterdikleri bu kadirşinaslık ve özveri için şahsım, vakıf yönetim kurulumuz ve tüm Çetmililer adına içtenlikle teşekkür ederiz. İnşallah 29. Çetmililer Sevgi, Dostluk, Hoşgörü ve Sıla Günümüzde de aynı destek ve katkıları bizlerle birlikte olacaktır.

Geçmiş yıllarda sıla yemeğimize sponsor olarak katkı sunan değerli hemşehrimiz Sayın **Kerim Parlakçı'ya** ve iki yıl üst üste sıla yemeğimize sponsor olan Sayın Metin Güçlü ve Sayın Ahmet Güçlü beyefendilere de gönülden teşekkür ederiz. Rabbim yapmış olduğunuz tüm hayırları kabul buyursun. Saygılarımızla,

Çetmililer Eğitim, Kalkınma ve Yardımlaşma Vakfı Yönetim Kurulu Adına

Hüseyin GÖKGÜN

YouTube'de
Dinle

ÇETMİ SELASI

Sela nedir, bilir misiniz? Sela, hani bir kişinin gurbete giderken memleketine son bir kez bakışı vardır ya... O içten, samimi bakış... Sela tam da odur. Sela, insanın dünyaya son bir bakışı ve sedasıdır.

İbrahim YAZICI

Dedem Kadir Hoca'nın, İhsan'ın Ahmad'ın ve Gadı Süleyman'ın aziz hatıralarına...

Sela, Türk-İslam kültürünün önemli unsurlarından biridir. Genellikle Peygamberimiz Hz. Muhammed'e salât ve selam getirilerek icra edilen bu gelenek, Türkler tarafından kurumsallaştırılarak sistematik biçimde kültürümüzün önemli bir unsuru hâlini almıştır. Diğer İslam toplumlarında pek az rastlanan sela geleneğinin öncülü Araplar sayılsa da, günümüzde çeşitli makamlarda Türkler tarafından icra edilmekte olup cenaze, cuma, Ramazan ve bayram vakitlerinin habercisi olarak hâlen diri bir gelenek şeklinde varlığını sürdürmektedir.

Hem acı haberi insanlara duyuran hem de özel dini günleri müjdeleyen bir görevi ve çok özel bir yeri vardır selanın kültürümüzde... Sela hakkında bir üstattan şöyle güzel bir tasvir dinlemiştim:

Gadı Süleyman (Süleyman Taştekin)

“Sela nedir, bilir misiniz? Sela, hani bir kişinin gurbete giderken memleketine son bir kez bakışı vardır ya... O içten, samimi bakış... Sela tam da odur. Sela, insanın dünyaya son bir bakışı ve sedasıdır.”

Selalar, çeşitli makamlarda müezzinler tarafından icra edilir. Ancak biz yazımızda bu konuyu ele almayacağız; zira bu, daha çok işin ehli musikişinasların ve müezzin-kayyımların işidir. Bu satırları kaleme almama vesile olan asıl unsur ise Elazığ’ın Harput ilçesine ait, “Harput Selası” olarak bilinen ve “yöre ağzı”yla okunan sela idi. Âdetta Harput ağzı (*halkça sık kullanılan şive*), selada bir sedaya kavuşuyor; benzersiz ve yöreye özgü bir sela formuna dönüşüyordu. Nitekim o sela biçimiyle ilk karşılaştığımda, “Her yörenin, “yöre ağzı”yla okunan çeşitli özgün ve güzel selaları olamaz mı?” diye düşünürken aklıma rahmetli Gadı Süleyman dayı geliverdi.

Gadı Süleyman dayının, Çetmililerin hafızasında ayrı bir yeri var: Yaşlı olmasına rağmen hareketli, neşeli bir insan olmasıyla bilirdik biz onu. Karşılaştığı çocuklara bazen, “İrbehim, senin adın ne?” gibi, çocuğu hoş bir anda çıkmaza düşüren, aynı zamanda güldüren sorular sorardı.

Gadı Süleyman dayının bir diğer özelliği de, Ramazan günlerinde teravihten önce ve hele sahur vakitlerinde

yanık sesiyle okuduğu selalardı. Hiçbir dış müdahale ve tekniğe bağlı kalmaksızın, yöremizin ağzı onun selasında hayat bulurdu. İşte tam da bu, Çetmi Selası idi: Yöreye has, özgün bir sela biçimi... Tabii bu tarz sela, sadece Gadı Süleyman dayı tarafından okunmuyordu: Kadir Hoca (*merhum Kadir Kasap*), İhsan Hoca (*merhum İhsan Yazıcı*), İmam Ahmad (*merhum Ahmet Bayram*), İhsan’ın Ahmad (*merhum Ahmet Yazıcı*) ve hâlen hayatta olanlardan Mustafa Boz (*Kembil Mustafa*), Osman Hoca (*Osman Tekeoğlu*), Dede Hüseyin’in Dede (*Dede Bozdemir*) de aynı şekilde Çetmi semalarını sedalarıyla buluşturan kimselerdir. Bu konuda en öne çıkan ve sevilen kimselerden biri de İhsan’ın Ahmad idi. Hatta bazı kimselerin ölmeden önce, “Benim selamı İhsan’ın Ahmad versin,” diye vasiyet ettikleri söylenir. Bu talep aynı zamanda dünyaya güzel bir sela ve seda ile veda edeyim demenin adıdır âdetta.

Ayrıca “*Hatıp Hoca ve İmam Ahmad (Ahmet Bayram)* gibi hocalar köyde sela okuduklarında Dikmendedesi’nden, Çakılı’dan, Köşürelük’ten duyardık.” diye anlatılar da mevcuttur. Bu ise Çetmi’de selaya yüklenen değer, onda bulunan mananın bir yansıması olsa gerek...

Çetmi Selası’nı yazmamızdaki gaye; hafızamızda yer alan, köyümüzde iz bırakmış insanlara ve değerlerimize olan vefayı göstermek ve onların aziz hatırasını yâd etmektir. Çetmi’mizin güzel sesli, gönül ehli; hiçbir karşılık beklemeden cenazelerde, düğünlerde ve bayramlarda köyümüze hizmet eden tüm hocalarımızdan Hakk Teala razı olsun. Önden gidenlere rahmet, kalanlara selam olsun... Dünyayı hayırlı bir veda, güzel bir seda ile terk edebilmek ümidiyle... Zamanımız bereketli, akıbetimiz hayr ola...

Kadir Kasap

Mustafa Boz

Osman Tekeoğlu

Ahmet Yazıcı

YouTube'de
Dinle

GUGUK KUŞUNA GAZEL

2021 yılının temmuz sonunda misafiri oldum Çetmi'nin... Kıymetli arkadaşım Şahin Özel gezdirdi yaylalarınızı... Her birinde soluklandık. Guguk kuşunun da aldım selamını o gezide... Bu yazı o sesle filizlendi, sizlere de sunmak istedim.

Abdurrahman ALKAN

Deveci Dağları'nı gül kırmızı yangınlara çeviren Temmuz güneşi, dünyanın en zor işini yapan rençperlere bir müjde gibi dağların ardında kaybolur.

Orak tarlasında, uzun yaz günü nihayet biter. Uzaklardan köyün tek şerefeli küçük minaresinden aceleci bir akşam ezanı yayılır ovaya. Paydos zamanı gelmiştir artık. Bel doğrultulur, önde uzanan tarlaya bakılır. Yarın da şurayı biçtik mi işi kolaylarız. Üç güne kalmaz bitiririz. Tırmık, anadut, tırpan, orak; boşalan yoğurt tası, toprak su testisi toplanır.

İyi akşamlar altında peynir ekmek yediğimiz, gölgelendiğimiz ahlat ağacı, iyi akşamlar tarlamızın sınırı böğürtlenler. Kalın sağlıcakla kuşburnular, süpürgelikler, meşe ağaçları, kurnası yosun bağlamış pınar.

Akşam serinliğinde, şerbet kırmızısı gökyüzü altında uzak tarladan maaile aheste adımlarla eve doğru sessiz, huzurlu, dingin bir yürüyüş başlar. Hiç acele etmeden, telaşlanmadan. Herkesin üzerine tatlı bir yorgunluk ve bir sükûnet. Yorgun ayaklar, yumuşak toprakta usulca yol alır. Kalplere bir huzur iner yorulan kollardan, alın terinden, emekten, helal kazançtan. Bir tas sıcak çorbanın huzuru siner gözlere. Serin yer yataklarını bekleyemeden tahta sedirin üzerinde, bir minder kenarında insanı esir alıveren yaz uykusunun hayali gözlerde uçuşur. Bir an evvel eve varmak için can atılır.

Serin rüzgârlar, sararan başaklarla oynar. Gözler, dalgalanan ekin denizini seyre dalar. Uzaklardan köye dönen sürülerin çingirakları hazin bir türküyü taşır. Kulaklarda, çalılırların arkasından akşamı selamlayan guguk kuşunun yorgun sesi vardır.

Sabah ezanında ayağa kalkan, bin bir türlü işle uğraşan, gün boyu doğru dürüst oturamayan cefakâr bir anne, nihayet balkona oturur ve yatsı ezanını bekler. Yorgun beden bir minder üzerine çöker ama gönül bu, durmaz. Ana yüreğidir; akli hep çocuklarında. Ezanı beklerken Urla'da inşaatta çalışan büyük oğlunun ne ahvalde olduğunu düşünüp derin düşüncelere dalar ve hasretini en küçük oğluyla paylaşır. Uzaklarda, annenin sesine gurbet hüznü katan guguk kuşunun mahzun sesi vardır.

Televizyonun henüz olmadığı köyde, geceleri herkes bir akrabasına, komşusuna oturmaya gider. Herkes yorgundur ama insan muhabbet ister. Ekinlerin boyundan, tarlanın taşından, günün sıcakından konuşulur. Çocuklar kilimin desenlerinde ağaçtan yapılan arabalarını koşturur. Sobanın külünde pişirilen patatesler, kavrulan nohutlar bir şölendir. Bereket iner toprak eve, ay ışığı gecedin. Sohbet tatlı ama gece kısadır. Sabah zorlu bir gün vardır. Kalkılır.

Bir zaman sonra çocuk yorulmuştur. Annesin dizine koyduğu başı oracıkta ağırlaşmış, ertesi gün oynayacağı oyunların rüyasına dalıvermiştir. Kısa yaz gecelerinde gidilen bir evde baldan tatlı uykuya yenik düşen çocuk; abisinin sırtında eve dönerken, kulaklarında bir yerlerden gelen guguk kuşunun uyku çağırma mahmur sesi vardır. Yaz, iş demektir köyde. Herkes çalışır; erkek kadın, çoluk çocuk...

Traktör henüz Kafdağı kadar uzaktır buralara. Serin yaz gecelerinde uzak tarlalardan kağnılarla ekin sapları köydeki harmana taşınır. Sap yığınları deste deste kağnyaya yüklenir. Ve çocuk için rençberliğin en güzel anı gelir: Babası küçük çocuğu kaptığı gibi sap yüklenmiş kağnının üzerine çıkarır. Bir ödöldür ona. "İyice tutun iplere." diye tembih eder. Yumuşak ekin saplarının üzerine sırtüstü uzanır çocuk, eller urganlarda kilitli. Bir gıcırta yayılır tekerlerden sütbeyaz geceye. Gözler, gök kubbede yıldız mahşerini seyre dalar. "Herkesin bir yıldızı varmış, benimki acep hangisi?" diyen çocuğun hayretinde guguk kuşunun dingin sesi vardır.

Yaz gecesi yıldızlar kaynıyor gibidir bir çağlayan. "Ne kadar çok yıldız var baba." der çocuk balkonda otururken. "Gel", der yıldızların dilinden anlayan baba. Evin önündeki geniş bahçeye çıkarlar. "İyice bak gökyüzüne."

Allah Vardır kitabından yıldızları, galaksileri, nebulaları şaşkınlık ve hayranlık içerisinde defalarca okuyan yaşlı baba, en küçük oğluna semanın dilini çözer:

“Şunun adı Küçük Ayı’dır, şu büyük bir kepçeye benzeyen yedi yıldız var ya onun adı Büyük Ayı. Şu beyazlara bürünmüş uzun şeride Samanyolu denir. Sana gülümseyen şu yıldızın ışığı çok uzaklardan ve uzun zamanlardan gelmiştir. Ve bunların hepsi Yaradan’ın bir ayetidir.” Babasından yıldızların macerasını dinleyen çocuğun kulaklarında, yukarı bahçedeki Erik ağacının dalında öten guguk kuşunun derin sesi vardır. Kimi zaman, sığırtmacın önüne katılan bir hayvan süründen ayrılır ve dağda kalır. Gecenin bir vakti birkaç arkadaş yollara düşer. Dağlarda, tarlalarda ay ışığı altında umutla umutsuzluk arasında yitik aranır. Atılan her adımda onun yoldaşlığı hissedilir. Dağların ıssızlığında, gecenin hazine halinde, hep guguk kuşunun dost sesi vardır.

Yaz gecesi bir şölen gibidir. Hemen evlere koşulmaz akşam olunca. Bütün çocuklar toplanır. Geceye uygun oyunlar oynanır. Yarı polistire çocukların yarı kaçak. Koşarlar, oynarlar ve takati biten çocuklar sonunda bir duvarın dibine çökerler. Uyku, gözlere çöreklenmeye başlamıştır. Ama hiçbiri “Hadi eve gidelim artık.” diyen olmaz. Sonra haylaz birinin aklına bir şeytanlık düşer: Yukarıdere’de Ali amcanın nohutları olgunlaşmıştır. Haydi, gidelim, der. Muzip gözler birbirine bakar. Dudaklarında, olgunlaşan nohutların tuzunu hissederek. Dayanamazlar. Anlaşma çabuk sağlanır. Sessizce, mahcup bir yüzle ayağa kalkılır. Gizli gizli gidilen dağ yolunda –Allah affetsin- guguk kuşunun şahitliği vardır.

Hatıralara açık bir yaz günü ramazanıdır. Orucun en çok yakıştığı mevsimdir. Acziyetin teslimiyete itaat ettiği demlerdir. Abiye, ablaya, anneye ayrı ayrı tembih edilir; “Ne olur sahura beni de kaldırın. Unutmayım ama!” Abiye

küçük kardeşini uyandırmaya gelir. Çocuğun yüzünde yarın oynayacağı misketlerin parıltısını, peşinden koşturacağı topun coşkusunu, atacağı gollerin sevincini, kovalamacanın heyecanını görür. On dört saat orucu düşünür. Kardeşinin zayıf kollarına bakar. Kıyamaz. Sonra yüzüne bir gülümseme yayılır. Öğle ezanında satın alırım ben orucunu.

Elini yüzünde dolaştırır. *Hadi, der: Sahur zamanı. Kalkacaktın ya ...* Gözlerini açamadan yavaş yavaş kalkar çocuk.

Ayın on dördü bir gecede uykulu gözlerle uyanır. Hama-rat bir annenin yaptığı sahura özel yağlılar sofrayı donatır. Çocuk uyuklayarak yer sofrasına yaklaşır. Akşamki ısrarın izi yoktur uzuvlarından uyku damlayan çocukta. Babanın, annenin, abinin, ablanın yüzünde bir gülümseme dolaşır. Uykusu açıl-sın diye akşamdan dışarıda bırakılan testi-yi almak için dışarı gönderilir. Ilık ve tatlı bir esinti, yüze bulaşan uykuyu savurur. Çocuk, gözlerini açar. Her şey uyanmıştır sahur vaktinde: Bahçedeki selvi kavaklar, söğütler, yıldızlar ve ay... Nurlu gecede manzarayı tamamlayan guguk kuşunun manevi sesi vardır.

Eylül gelir, güzel yaz biter. Hiç bitmeyecekmiş gibi duran koskoca yaz tatili sona erer. Artık toparlanma zamanıdır. Son gece, acıya benzeyen bir hü-zünle küçük valiz toplanır. —Etrafa saçılan elbiseler toplanır da hatıraları nasıl etmeli?- Ertesi sabah gün ağarmadan yollara düşecek olan çocuk, yıldız gecesini seyretmek için son kez balkona çıkar. Yarın bu vakitler, burada olmayacaktır. Kalabalık bir yurt soğukluğunda uyumaya çalışacaktır. Hatıralar gelir başucuna konar. Uyku gökteki yıldızlar kadar uzaktır. Güzel olan her şey geride kalmıştır.

Küçük valizini toplayan çocuğun yüzünü, üstesinden gelemediği bir huzursuzluk kaplar. Her şey yerli yerindedir. Bulutsuz gökyüzü, yıldızlar, mehtap. Bir kendisi olmayacaktır burada. Anadan, babadan, arkadaşlardan ayrılık... Ve sonra selvi yapraklarının arasından bir görünüp bir kaybolan ay gibi, bir kalbe konuk olduğunu bile bilmeyen bir serv-i revânın çeşme başında görülen silueti hatırlanır. Platonik bir rüzgâr eser gönülde. Kalbine zamansız

bir sızı daha eklenir. Ayrılık biraz daha zorlaşır. Uykusuz gözlerle son kez seyrederek manzarayı. Mehtaplı gecede guguk kuşunun gurbeti başlatan hazin sesi vardır.

Gölgeler uzamaya başlar. “Gün ikindi, akşam olur. Sular hendeğine dolar.” Ömür kemale erişir. Hayat, alında derin çizgilerle yol alır. Önüne düşen ak saçlara dalgın dalgın bakar insan bir berber aynasında. Bir an tanıyamaz aynadaki yüzü. Bakar hayretle.

Gel gör ki “sular batıya meyleder.” Ve “yorulur bir akşamüstü ansızın”. Hiç dinmeyecek sanılan deli rüzgârlar esmez olur. Sakin bir liman olur gönül. Göz toprağa bakar. Kimi hayaller artık sadece bir hayaldir. Rol biter. Oyun biter.

Eski şarkılar gibi unutulur bir köşede. Bir sonbahar yorgunluğu gelir çöker. Yapraklar dökülür. Kıştır gelen. Yolculuktur. Gidiş haberi gelir dostların bir bir. Bir hazırlık telaşı kaplar. Dönüş endişesi alır insanı.

İnsan bir taşın üstüne oturur, döner geriye bakar. Ne yazlar geçmiştir ömründen guguk kuşunun sesinden. Hatırlar bir bir. İlk yaz akşamlarına, mehtaplı yaz gecelerine ait her güzel hatıranın arka fonunda hep onun büyüleyen nağmesi vardır.

Ve geçen ömrün her hatırasında, insanın can kulağına guguk kuşunun faniliği fısıldayan uhrevi sesi vardır.

YouTube'de
Dinle

ARDIÇ GÖLGESİNDE AKAN ZAMAN

HÜSKÜLLER ÇEŞMESİ'NİN HİKÂYESİ

Bir çeşme bazen yalnızca su vermez; geçmişi anlatır, suskun taşlara kelime olur. Hüsküller Çeşmesi, işte tam da böyle bir hatıranın adıdır. 2007'de Kemikliesik'te başlayan bu imece hikâyesi; ardıç gölgesinde, taşın sabrında ve ustaların alın terinde hayat buldu.

Mustafa CENGİZ

Yıl 2007...

Kemikliesik'te göğe uzanan bir ardıç ağacının gövdesine yaslanmıştı zaman...

Kökleri yerin yedi kat derinine uzanmış yüz yaşındaki bu ağaç, nice seferlere, göçlere, toy kuranlara, ayrılıklara tanıklık etmişti.

Ve o yıl, toprağın sabrından, taşın hatırasından, suyun özlemiyle yola çıkan bir düş başladı: Hüsküller Çeşmesi...

Hüskül İbrahim oğlu Baki Uslan, kuş-kurt faydalansın diye Kemikliesik'e bir çeşme yapılmasını kararlaştırdı...

Oysa bu, yalnızca bir çeşme değildi. Bu, suya bir selam, zamana bir mühür, toprağa yazılmış bir mektuptu.

Yukarı Anırcak'ta Hüskül İbrahim'in yerindeki çeşmeden başlayan o sessiz su yolu, 3 kilometrelik sabırla döşenen borularla değil; dualarla, alın teriyle, geçmişin izleriyle çizildi. Taşlar, Mümin Yazıcı, Hüsnü Güçlü, Memiş Dere ve Zeki Güçlü tarafından Hacıfendi Oluğ'un dan alınıp belediye'nin traktör kasasında Kemikliesik'e doğru yola çıktığında, ardıc ağacının dalları hafifçe eğildi:

"Hoş geldin taş... Yükün ağır, anlamın derin..."

Ustalar geldi sonra:

İbrahim Karaçam, Hasan Çankaya (Zeybek), merhum Ahmet Özel, merhum Zeki Güçlü, Mehmet Aslan (Hüsem)...

Diz çöküp taşla konuşmaya başladılar. Ahmet Özel taşları işledi: Çekiç ve keskinlerin arasındaki ritmik tını, dağın kalbindeki yankıyla buluştu.

Taşlar şekillendikçe, sadece bir yapı değil; bir hatıra inşa ediliyordu.

O taşlardan biri, iki metre boyunda, elli santimetre çapındaydı.

Yüzeyi, zamanın parmak izleri gibi çizilmiş; her darbe, ustaların iç sesine dönüşmüştü.

Ardıc ağacı, gölgesinden baktı bu işe...

Dedi ki: "Ben yüzyıllardır buradayım, ama bu taş gibi konuşabilen pek az şey gördüm."

Ve çeşme tamamlandığında, o gölge-

yi ilk suyla paylaşan da ardıc oldu.

Bir kuş kondu dalına,

Bir çocuk eğildi çeşmenin başına.

Bir yaşlı, ellerini yıkadı; gözlerinden damlayan su, geçmişin dualarına karıştı.

Fotoğrafta gördüğümüz o yüzler – kimi hayatta, kimi toprağın altında – çeşmenin taşında hâlâ yaşıyor.

O yüzlerdeki gurur, sadece bir işin değil; imeceyle yoğrulmuş bir kültürün, sadeliğin, ustalığın, sabrın guru ru...

Ve şimdi, Kemikliesik'te yol kenarına kondurulmuş o sade ama vakur çeşme, yoldan geçen her insanı suya değil, düşünceye çağırıyor...

Dur diyor...

Bir yudum iç...

Ve geçmişin sana fısıldamasına izin ver.

Çünkü taşın dili vardır.

Ve ardıc, bu dili en iyi anlayan ağaçtır...

Mehmet Aslan-Hasan Çankaya-Zeki Güçlü-İbrahim Karaçam-Ahmet Özel

Avşar'dan Dökük'e Bakış...

Sudökülen'de yayık yayarken...

YouTube'de
Dinle

Bu sayımızda, Musa Gölü Yaylası'nda doğup Çetmi'mizin kültürüyle yetişen; sinema alanında İstanbul'da önemli işlere imza atan kıymetli hemşehrimiz yönetmen Ali Özel ile hoş bir sohbet gerçekleştirdik.

Ali Özel, senaryosunu yazdığı ve yönetmenliğini yaptığı "Bozkır" filmiyle Altın Portakal Film Festivali'nde 11 dalda ödül alarak adından söz ettirdi ve Çetmi'miz adına da bir gurur vesilesi oldu... Kendisiyle, Çetmi'yi, köklerini ve sinema yolculuğunu konuştuk. Çetmi'nin Sesi olarak bu yoğun temposunda bizlere vakit ayırdığı için kendisine gönülden teşekkür ediyoruz.

Çetmi'de doğmuş, çocukluğunun çoğu Çetmi'de geçmiş biri olarak kendinizden bahsedebilir misiniz?

Dünyanın en zor durumu sanırım, bir insanın kendini kendi ifadeleriyle tanıtmaya çabasıdır. Soruyu duyunca ben de kendi kendime sorma ihtiyacı hissettim. Çünkü içimizde o kadar farklı karakterleri barındırıyoruz ki bu sorunun tam bir cevabı yok gibi... Aklıma gelen en makul cevap ise şu olabilir: Ne insanların tanımladığı kişiyim ne de gördüğüm kişiyim. Bu sadece benimle ilgili bir durum değil. Karşılaştığımız bütün insanların aynı şekilde olduğunu düşünüyorum. Tanımladığımız sıfatlar çoğu durumda yanıltıcı yargılar barındırır ve o kişiyi tam olarak tarif etmek için yeterli bilgiyi içinde barındırmaz. Bu nedenle gerçekten zor bir soru. Üzerimize başkaları tarafından yüklenen veya kendimizin yüklediği sıfatlar, kişiyi tanımlamak için doğru bir araç değil, sadece sınıflandırma aracıdır. Öğretmen, çoban, marangoz, şoför, yönetmen, yazar bir tanımlama değil, bir sınıflandırmadır.

Peki, film sektöründe bu noktaya geliş sürecinizi kısaca anlatabilir misiniz?

Bu da tek bir şeye dayandırılmaz... Birçok sebep iç içe geçmiş durumda; bize etki eden her bir olay bir zaman gelir ve kendini gösterir. Hiç etki etmediğini düşündüğümüz bir anın bile, biz fark etmesek de, hayatımıza ciddi etkileri vardır. Öncelikle ailenin etkisi yadsınmaz. En yukarıdan başlarsak, ailenin büyüğü ve en büyük etki kaynağı amcamız Mehmet Özel'dir. Sadece bizim kuşağa değil, benden önceki birkaç nesle hatta tüm köye ve civar köylere de etkisi olduğunu düşünüyorum. Sonrasında yine amcam Nurettin Özel'in bana etkisini saymadan geçmem. Bu iki ismin dolaylı veya direkt çok etkisi oldu.

Bir işin, fikrin, düşüncenin hayata geçirilebileceğini, "Yapılabilir" olduğunu gösterdiler. Film sektörüne girdiğim zaman "Ben yapabilir miyim?" diye bir korkum yoktu. Çünkü kültür sanat alanında ilk kişi ben değildim.

Peki Çetmi'nin sizin hayatınızda bir etkisi var mı? Sadece bir doğum yeri mi?

Şimdiki bilincimle bakınca en büyük etkinin Çetmi olduğunu söyleyebilirim. Bilincimin gelişmeye başladığı yılları Çetmi'de geçirdim. Musa Gölü Yaylası'nda doğmuşum. İlkokul ikinci sınıfa kadar köyde kaldım, sonrasında da her yaz tatilini köyde, ebemin (babaannem) yanında geçirirdim. O zamanlar ne tür bir etkisinin olduğunu ayırt edecek bir bilince sahip değildim. Şimdi dönüp bakınca fark ediyorum ki, Çetmi'nin etkisi görünenden de büyük. Bunu şimdi geriye dönüp bakınca daha net bir neden-sonuç ilişkisi kurarak tahlil edebiliyorum. Belki de köyü bu kadar çok sevmemin en büyük sebebi budur. Hem babaannem hem anneannemin de dâhil olduğu çok güzel insanların yaşadığı bir sokakta çocukluğum geçti. Hacı Hüseyin, Emirgızı (ebem), Döşü Havvası, Gizir Karısı (ebem), Gök Kerim, Keko Dayı, Ellez Memet ve Ellez... özellikle (ebelerimi saymıyorum) Keko Dayı ve Ellez Memet Dayı inanılmaz etkileyici karakterlerdi. Şimdi bakınca benim için masaldan fırlamış karakterler gibiydiler. Olaylara yaklaşımları, insana bakışları... Şimdi bakınca "Bilge kim?" sorusunun karşılığı olarak o insanları görüyorum. Ben dahil tüm çocuklarla iletişim kurarken karşıdakini çocuk diye sınıflandırmadan yaklaştıklarını hatırlıyorum. Herhalde bu yüzden onlarla zaman geçirmekten çok keyif alıyordum. Sanırım o sokaktan bir kişiyi çıkarsan bütün taşlar yerinden oynardı. Bunu da erdemli görünme gayretiyle değil, hayatlarının akışı bu şekildeydi. Hacı Hüseyin'in kendi sesi çok duyulmazdı ama abdest aldığı ibrik sesi bütün sokak tarafından bilinirdi. Sanki bütün karakterler özenle seçilmiş gibiydi. Şimdi yine sık sık köye gelip gidiyorum ama o köyün ortadan kalktığını hissediyorum. Bunda yanılıyor olabilirim, mutlaka şimdiki çocuklar da kendi kahramanlarını ve kendi evrenlerini kuruyorlardır.

Şimdi böyle nostaljik ve ulaşılmaz bir köy resmedince, günümüzdeki köy sizi eskisi kadar heyecanlandırmıyor gibi bir anlam çıkıyor. O duygular mı sizi köye çeken?

Hasan Ali, sanırım aynı duygular değil de, o duyguların özlemi. Annem ve babam (rahmetli) de köyle ilgili çok hikâye anlatırlardı. Benim hatırladığım ve temas ettiğim daha az tabii ki, ama onların anlattığı ile benim yaşadığım hatıraların ortak bir noktası var: saygı. Şimdi bunun her geçen nesilde kaybolduğunu, daha bireysel hayatların baskın geldiğini düşünüyorum. Şimdi düşünsene, sen de hatırlarsın: köy bir merdiven gibiydi; kat kat, bir evin damı neredeyse üstteki evin balkonu gibi... Bu o kadar önemli ki, hiçbir ev diğerinin önünü kapatmıyordu. Kimse kimsenin ışığını kesmeden kendilerine bir yaşam alanı oluşturunuyordu. O fotoğrafları hatırlarsın. O fotoğrafları gören herkes, eminim köyün o hallerini gördüğü zaman aynı hisle bakıyordur. Şimdi köyün içine girince güneş görmeyen birçok ev görüyorum. Düşünsene sabah uyanıyorsun pencerenin önünde "Gebe Gayası" gibi bir beton

yığını. Bir mağarada yaşamak gibi... Oysa kaybolan sadece güneş değil; o nesil ve o duyarlılık... Gerçekten acı verici bir durum. Köyün eski ve şimdiki hâlinin fotoğraflarını yan yana koyunca, hiçbir kelimeye ihtiyaç duymadan net bir şekilde görünüyor. Ancak yine de şanslıyım, çünkü köyün o hallerini hatırlıyorum.

Peki, çocukluğu köyde geçmiş biri olarak bunun dezavantajlarını yaşadınız mı? Veya avantajları ve dezavantajları neler? Kimilerince köyde yaşamak "şanssızlık" olarak görülmektedir.

Şans ve şanssızlık kavramları, nereden baktığımıza göre değişiyor. "Şans, şeytanın araçlarındandır," diye biz söz var bu ifade beni çok etkiliyor. Şansı doğrudan şeytanla ilişkilendiren sert ve dolaysız söylem, bence üzerine düşünölmeye değer bir bakış açısı.

Çocukluğu bir dağ köyünde geçmiş biri olarak, zorluklar elbette yadsınamaz. Ancak bunları hiçbir zaman "şanssızlık" olarak görmedim; aksine, büyük bir fırsat olarak değerlendirdim.

Toplumsal olarak şöyle bir sıkıntı içerisindeyiz: Kendi kapasitemizi baskılayacak bir sebep arayışıyla hareket ediyoruz. Bu da bizi sonuca ulaştıracak bütün yolları kapatan bir etkiye dönüşüyor. Coğrafi koşullar veya sıralanacak birçok dış etkene rağmen, kendi yolunda ilerleyip sonuca ulaşan pek çok insan var. O zaman bu kişileri “şans” ile tanımlamak, kendi kapasitemizin üzerini örtmek değil mi?

Bu köyden çıkmış ve işinde başarılı olmuş birçok kişi sayabiliriz. Örneğin sen... Senin yaş grubundan daha ayrıcalıklı bir hâlin mi var? Ben, ayrıcalıklı olduğumu düşünmüyorum. Ama inatla ve durmadan birçok yayın çıkarıyorsun. Ne kadar değerli çalışmalar bunlar! Sen, kendi konfor alanından çıkmaya karar verdiğin için bu çalışmalar ortaya çıkıyor. Diğer türlü, maaşını alıp yatmak ilk akla gelen olurdu; ama sen bunu tercih etmiyorsun. Fark işte burada ortaya çıkıyor.

Biraz da ilk filminiz “Bozkır” ve yeni filminiz “Beklenti”ye dönelim. Filmlerinizi bozkırı, bir arka plan olmaktan çıkarıp adeta bir karaktere dönüştürüyorsunuz; oyuncu tercihleriniz ise en az bunun kadar cesur adımlar içeriyor. Bu bağlamda, ilk filminizde babanızı oynatma tercihinizin sebebi neydi?

Filmin çekimlerini burada yapmamın en önemli sebebi; bölgeyi ve coğrafyayı iyi bilmem ve bunu bir karakter gibi kullanma isteğimdi. Babamı tercih etmemin sebebi de aslında aynı duygulara dayanıyor.

Babamın ilginç bir yapısı vardı. Bir iş yaparken, tek odak noktası o an yaptığı iş olurdu. Sonuç, babam için çok önemli bir araç değildi. Film çekmek, bir nevi gerçek bir evren kurgulama çabasıdır. Babamın kendi yapısından dolayı eklektik kalmayacağını düşündüğüm için onu tercih ettim.

Şimdi bakınca —filmi bir tarafa bırakarak söylüyorum— kendim için müthiş bir hatıra kaldı babamdan... Doğru bir tercih olduğu görünüyor. Türkiye’nin en

önemli film festivali olan Antalya Altın Portakal Film Festivali’nde 11 ödül almanız bunu ispatlıyor.

Uzun ve zahmetli bir işin sonucunda, senin haricinde sinema sektörünün profesyonelleri tarafından yaptığın işin görülmesi ve taltif edilmesi önemli; ama çok da üzerinde durmamak lazım. Sonuçta, seçilmiş bir jürinin subjektif kararı merkeze taşımadan, kenarda duracak güzel bir hatıra. Neyin ne olduğunun farkında olarak, gerçekliği kaybetmeden yola devam etmek lazım.

Son olarak yeni projeniz “Beklenti” yine Çetmi ve Boğaziçi’nde çekildi. Ne zaman izleyebileceğiz?

Buna tam bir cevap vermek çok zor. Filmin çekim süreci bitince, üzerine çalışılması gereken birçok aşama daha var. Üstelik bunlar bitince de her şey tamamlanmış olmuyor. Filmin uluslararası tanıtımı, pazarlanması, festival süreci derken —yani demem o ki— filmin önünde hâlâ uzun bir yol var. Tarih vermek gerekirse, filmin seyirciyle buluşması için en az bir yıl daha olduğunu söyleyebilirim.

YouTube'de
Dinle

*SUAL EYLEN BİZDEN EVVEL GELENE
KİM VAR İMİŞ BİZ BURADA YOĞ İKEN...*

SIĞINDI

Ömer DARCAN

Saza akan büyük gözün şırlıtısında, yapraklarına sıçrayan damlacıklarla, yarpuzlar yeşilliğini korurken, harmanın kenarında çakılı sikkeye bağlı ve suya uzanmaya çalışan buzağının sesiyle uyandı Hacı Mustafa... Yorgunluktan sakalı kaşlarına kadar karışmış ki, çatının kenarına sürten cevizin dalının sesini bile duymadı; belki de ona ninni gibi geldiği için... Sonra gözlerini Yolağın tepesine kadar gezdirdi. "Ya Allah" dedikten sonra, yapıştığı ot kökünden güç alarak ayağa kalktı. Buzağıya yaklaşıp, dolaşan ipi ayaklarından kurtardı.

Hanımı Fatma teyze; "Goca! Çayını iç de öyle git!" dedi, göze sulamaya... Belki de yorgunluğundan olacak pelidin dibine yine çöke kaldı. O sırada davudi sesiyle Keko dayıya bağırırdı: "Haydin uşaklar; su, çok gecirgedi, acele edin bakalım!" dedi.

Zira su sırasını takip edip, kimin bahçesinde suyun ne kadar kalacağını, su kullanacağı günü ve saati bilip tahmin ederdi. Hatta biraz sert bir üslupla da olan ahaliyi kırmadan uyarırdı.

Mustafa ÖZEL

Abdullah ARIÇELİK

Ahmet ÖZEL

O sırada Emirgızı gelince çıka geldi aşağı beliklerinden... “İş onsun; golay gelsin Mustafa Ağa! dedi. Hacı Mustafa, “Sağ ol bizim gelin” deyince “Ehdimal yarın Cuma’ya gidersen, bizimkilerden kimi görüsen ayçık un gönder-sinler, burda bi çıkarım kalmadı...” “Bizim uşaklardan, Ahmed’imle Nurettin’imin oğlanları benim yanımda ka-lırlar. Foranta kalabalık; ondan haftaya yetsin bari!” dedi. “Tamam bizim gelin; gidersen getire geleyim,” dedi Hacı Mustafa.

Emirgızı’nın geldiğini içeriden duyan Fatma teyze: “Gız, gelsene! ele garşı, örüde ne durun! İçeri gel de bi bardak da sen çay iç!” dedi. Emirgızı: “Gız, yemeye vakit mi var! Dök bakalım,” deyip, kapı eşiğine çömeldi ve ocaktan ge-len dumanın eşliğinde çay yudumlamaya başladılar... Keko dayıdan sonra gece havar su sırası Çavuşların Ah-med’de olduğu için katırlarla Şerife gelinceyle erkenden gelmişler. Bir hafta öncesinden biçtikleri ekin yerine biraz şalgı ekmek için hayvanları goşmuşlar. Çiziden gitmeyen katıra: “Haydi aslanım; İki çizi galdı, gayretle bitirelim ve sizleri salayım,” diye mırıldanıyordu.

Şerife gelince ekin yerine dökülen son elmaları eteğine top-layıp kak yapıyordu. O sırada aşağıdan küçük göze su sol-durmaya gelen Gök Mevlüt, şalbaların arasında geçiyordu: “Ahmet Ağa, yarın da ben goşayım gatrıları, işin yoksa!” diye seslendi. Ahmed dayı “Olur yeğenim, yalnız erken bitirin ona göre, biz de yaylaya gidecez Devrent’ten...” dedi.

Bu arada Keko dayı, suyu kesin diye bağırdı. Hanımı Emine gelince, ikindinle sağdığı sütü ocağa koymaya çalışıyordu. Keko dayı, eşi Emine gelinceye takılmadan durmazdı. “Bizim gelin, sütü savur da bi kaymak düre-lim, senle baş başa!” dedi. Emine gelince utangaç tavrıyla “Aman hele manisizlenme” dedi. Aslında Keko dayı, Sı-ğındı’da olduğu gibi, köyde de lafi dinlenen biriydi... İleri görüşlü, büyükle büyük, küçükle küçük bir yapısı ve şen bir yönü vardı. Kısacası Keko dayı nevi şahsına münhasır bir büyüğü müzdü... Ocaktan aldığı eğsiyle sigarasını tüt-türmeye başladı. Bu sırada yine: “Eminem sana da yaka-yım bi cigara,” diye takıldı...

Ekinler ermiş, biçilmiş, toplanıyor... Güccük Hacı ve Ta-hir dayı patoz çağırmaya gitmişler. Dönüşte Gök Kerim dayı onları görünce, “Bura bi uğran,” diye seslendi. Hanı-mı Gök Kerim Fatma gelince, yaydığı tuluktan tasa ayran doldurup uzattı. Tahir dayı, tası dikip iyi bir içtikten sonra Hacı dayıya uzattı. Hacı dayı, “Bunda bi şey kalmamış ki!” deyince, Tahir dayı, “Sen güccüksün o sana yeter,” deyip muzipliğini yaptı... Fatma gelince, “Uşak ne olacak, ayran değil mi bu? Getirin gene doldurayım,” diyerek tası tekrar doldurdu. Hacı dayı da tasta kana kana içtikten sonra Tahir dayı, “Geçmişlerinizin ruhuna!” deyip bir dua okuduktan sonra hanımı Nazife gelincenin yanına doğru yol aldı.

Hüsem ASLAN

Kadir VAROL

İsa ÖZYALÇIN

Akşam üstü olunca her zaman olduğu gibi bizim eve teyzelerden birkaç gelen olmuş... Eşleri yanında olmayanlar bir araya gelir ve geceyi beraber geçirirlerdi... Anam hazırladığı pilav tenceresini, büyük tepsiye çevirdi. Çünkü herkese ayrı tabak yoktu. Taze kopardığı salatalıklardan bir güzel cacık yaptı... Elektrik olmadığı için çırayı yakıp ocağın köşesine koydu. Sofrada, Bekmez Fatma, Naciye gelince, Eşşe ve Ayşe halam, Çolak Alime gelince ve Eyüp dayının hanımı Navruz gelince vardı. Babam ve Hüsem dayım dışarda yiyorlardı.

Ayşe Hala, anama: "de bizim gelin, yarın bu vakit Kösürelük'te olacan, ye bakalım elma domatesten, taze taze" diye takıldı. Naciye gelince o ara durakladı ve "Ehdimal o Cen-netin Abdullah'gil bi şey yedi mi ki, yazık dün yayladan gelmişler; azık torbasını unutmuşlar acep bi şey yediler mi ki?" dedi. Halam ve anam "Gız, madem öyle, demin desene bi şeyler ederdik, gönderirdim," diye hayıflandı ve anam, sofrada kalan son üç ekmeği onlara vermem için beni gönderdi. Onların yolu büyük gözün üstünden Devrent dediğimiz yerin altından gidiyordu. Karanlıkta gözlerime insan belirtisi gelen çalıların eşliğinde onlara doğru yaklaştım. Haceli dayı, Haceli dayı, deyi bağırınca, "kim o?" diye karşılık verdi ve önüme doğru çırayla yaklaşıp, "Hayırdır yeğenim! Ne aran bu saatte su bizde değil!" dedi. "Yok, suya gelmedim. Anam size ekmek gönderdi; onun için burdayım," dedim. Galiba çok duygulanmış olacak ki sesi yutkularak "Sağ ol yeğenim, çok sağ olun,"

dedi. Hanımı: "Kimmiş goca, o çocuk" deyince "Aşağıdan Şekir Ömer'in oğlu" cevabını verdi. "Anaaa, ulan el değilmiş, çağır çocuğu! Şu bostanlardan (salatalık) koyuver götürsün madem... Boş gitmesin ele garşı," dedi. "Gülü niye zahmet etti o anan... Çok sağ olsunlar; hora geçti" dedi.

Onlara "Hayırlı akşamlar," dedim...

Haceli dayı: "Yeğen dur! Ben seni bırakayım. Akşamıla korkarsın, yalnız gitme!" dedi. Önümden o beni Hacı Mustafa'nın harmanına kadar getirdikten sonra döndü. Eve varınca, kimisi namaza durmuş, kimisi tesbih çekmekteydi...

Arada damdaki çingaya vuran dalın sesinden korkuyordum... Halam "Gülü korkma, o dal" diyordu. Çıranın kenarında dönen sinekler arada ateş olup gidiyordu. Halam ala uyanık, "Bitti mi ki onların havari?" diyordu.

Hasan ASLAN

Ömer DARCAN

Tahir BAYRAM

Emine ÖZEL**Fatma VAROL****Hacıeli ÖZEL****Hacıeli YILDIRIM****Mevlüt VAROL****Mustafa ÜRE**

Gece tarlada havar suyunun şırıltısı bir başka geliyordu... Anamın dizine uzanıp uyumayı beklerken gece yine sabaha akıp gidiyordu... Sığındığımız bu şekilde birlik ve beraberliğimizin simgesiydi... Ayrı bir komşuluk, ayrı bir güven vardı. Kadınları bir arada tutup kendileri, ayazda uyuyan bir erkek yapısı vardı... Birlikte sofralar kurulur, aynı evler paylaşıldı. Bir bardak çayı bazen iki kişi içer; bazen bir kaşığı üç kişi kullanırdı.

Senlik benlik, kötü, çirkin, pis diye bir şey yoktu. Sığındığımız paylaştıkça çoğalan ve güzelleşen bahçemiz, yurdumuzdu. Şimdi hüznü bürünmüş, ıssılaşmış olsa da dilerim tez zamanda eski günlerine kavuşur ve dilerim yeniden bir ve beraber oluruz... Vefat eden tüm büyüklerimizi rahmetle yâd ediyor, zengin hatıraları önünde saygıyla eğiliyorum...

Eşşe AKCAN**Navruz VAROL****Naciye VAROL**

HATIP HOCA HİKAYELERİ

YouTube'de
Dinle

ANADOLU'DA HATİPLİK GELENEĞİ VE HATİP HOCA

Anadolu köylerinin hafızasında "hatıplık" (Hatip) sadece dinî bir vazife değil, aynı zamanda bir irfan makamı, bir kanaat önderliği, bir gönül hizmetidir. "Hatip" kelimesi, Arapça "h-t-b" kökünden gelmekte ve camilerde hutbe okuyan, hitap eden kişi anlamında kullanılmaktadır. —

Günümüzde bu vazife, İmam-Hatıplık mesleği ile resmî olarak devam etmektedir— Ancak zamanla hatıplık kavramı, sadece camide hutbe okuyan kimseleri değil; aynı zamanda sözü dinlenen, arabuluculuk yapan, bilge, irfan sahibi ve köy ahalisi nezdinde önder kabul edilen şahsiyetleri tanımlar hâle gelmiştir.

Hatıplar, genellikle medrese okumuş ve hasbelkader dini rehberlik yapacak derecede ilme sahip kimselerdir. Onları özel kılan şey ise sadece ilim sahibi olmaları değil; gönül ehli oluşları, köy ahalisiyle kurdukları ilişki ve

hikmetli duruşlarıydı. Hatıplar, yalnızca camide hutbe okumazlar; köylünün neşeli ve hüzünlü günlerinde yanlarında olurlar... Hatip, düğün alayının başında gider ve duasını eder; cenazenin selasını verir ve defin işlemlerine öncülük eder... Köylü arasındaki kargınlıkların ve ihtilafların halli hususunda aracılık eder... Köy odalarındaki sohbet meclislerinde de yerini alır... Çünkü o âdeta köyle bütünleşmiş bir şahsiyettir.

Teke yöresinde, Taşeli bölgesinde, Anadolu'nun farklı yörelerinde ve bilhassa köyümüz Çetmi'de hatıplık, uzun yıllar boyunca önemini koruyan bir gelenek olagelmıştır. Bu geleneğin köyümüzde öne çıkan isimlerinden biri ise hem ilmi hem irfanıyla köy ahalisinin gönlünde iz bırakmış olan Abdülmü'min oğlu Hatip Hoca'dır. 1864 yılında doğan Hatip Hoca, 1956'da vefat etmiştir.

Ermenek taraflarında —muhtemelen Tol Medrese’de— eğitim gördüğü, klasik usulde medrese tedrisatından geçtiği bilinir... Onu tanıyanların anlatımlarından; ilimle irfanı birleştiren, hikmetli sözleriyle ahaliyi etkileyen, çözüm odaklı, söz ahlakına sahip, sabırlı ve vakur bir kimse olduğu anlaşılmaktadır. Küsleri barıştıran, müşkül meselelerde akıl danışılan, gençlerin istikamet aldığı, yaşlıların da hürmetle andığı bir isimdir Hatıp Hoca... Bu yönüyle o, sadece bir hatıp değil; bir kanaat önderi olarak kabul edilir...

Bugün, Hatıp Hoca’nın adı hâlâ hürmetle anılmakta ve hafızalarda hatıraları yerini korumaktadır... O sebepten dolayıcı ki hem onun hayatına dair anlatıları derlemeyi hem de bu yolla hatıplık geleneğini yazılı olarak diri tutmayı amaçladığımız için “Hatıp Hoca Hikâyeleri” başlığıyla hatıralarına yer vermeyi kararlaştırdık... Zira “Hatıp Hoca Hikâyeleri”, yalnızca bir şahsı değil; bir geleneği, bir gönül iklimini, bir toplumsal hafızayı yaşatma çabasıdır. Bu köşe, yalnızca Hatıp Hoca ile de sınırlı değil. Çetmi’de iz bırakmış tüm öncü şahsiyetlerin ve onların taşıdığı değerlere dair hatıraların dergimizde yer bulması için tüm hemşehrilerimizi katkı sunmaya davet ediyoruz.

RAHATLAŞTI

Hatıp Hoca’nın evi, kiraz, elma ve kavak ağaçlarının sarıldığı, yamaçta sessizce duran taş bir damdı. Evin önünde, dalları genişçe yayılmış bir karadut ağacı vardı. Gölgesi hem serinlik verir hem de zamanı ölçerdi. Ağaçların arasından Çetmi Köyü seçilir; dikkatli bakıldığında, Hatıp Hoca’nın imamlık yaptığı caminin silueti ufka yaslanırdı. Bahçeye can veren su, Bolay Kayası’nın altından doğan ve köyce “Soğuk Su” diye bilinen güçlü bir kaynaktan gelirdi. Yamaçtan akarken, önündeki ısırganlar yarpuzlara karışır; sanki suyu tutmak ister gibi salınırdı. Ama o su, ne durur ne de dinlerdi.

Bir sabah, patikadan biri çıktı geldi. Gömleği inceydi, yürüyüşü yorgundu; bedeni solmuştu.

Babaefendi, askerden dönüyordu. Kapının eşğine vardığında Hatıp Hoca yerinden kalktı. Kucaklaştılar. Öğlunun omzundaki kırgınlık, gözlerindeki uzaklık hemen anlaşıldı.

Köye döneli birkaç gün bile olmadan, damın içi sessizleşti. Geceleri dut yapraklarının hışırtısı bile kesilmiş gibiydi.

O günlerde köydeki ahalinin büyük kısmı yaylayıyordu. Ekin salısı gelmiş çatmıştı. Herkes kendi derdine düşmüş, ekinler biçilmeye başlamıştı. Köy ahalisinden Çıtlık Şerifi de yayladan dönüp köyden adam topladıktan sonra ertesi gün ekin biçmeye götürecekti. Akşama doğru Millet Bahçası’ndan geçerken, “Gökseki’ye bir uğrayayım, Hatıp Hoca’ya selam verip hayır duasını alayım. Hem işi yoksa ekin biçmeye hocayı da çağırayım.” diye düşündü. Gökseki’de hoca’nın evine doğru yöneldi.

Hoca, evin önünde ırbıkla abdest alıyordu. Abdesti bitirene kadar tek kelime etmedi. Bitirince:

— Hoş geldin bizim gız, safa geldin, dedi.

— Hoş bulduk. Nahılsın hocam?

— Allah bugünümüzü aratmasın.

— Babaefendi’nin durumu nasıl?

— Allah’a şükür, daha iyi... daha iyi...

Hatip Hoca'nın babası Abdülmümin

Efendi'nin Kuran-ı Kerim'inden iki sahife (Şükrü Karaca Arşivi)

— Hocam, bu sene çok ekin ektik. Kendi başımıza yapacağımız iş değil. Senin de işin yoğsa, seni de bir yoklayayım dedim.

— Yarın buranın su günü var. Olmayaydı gelirdim.

— Sağlık olsun hocam. Ben şimdi köye gideceğim, adam toplayıp yarın yaylaya çıkacağım.

— Buyur gel; Gelincen de az sonra gelir. Havar otu almaya gittiydi.

— Yok hocam, şimdi gideyim ben. İş güc çok.

— Keyfin bilir, sen bilirsin...

— Galın sağlığıla

— Get sağlığıla...

Hoca, namaz kılmak için evine girdi. Namaza durunca, Babaefendi sessizce hocaların namaz kılışını seyretti. Hoca selam verdiği anda baktı ki Babaefendi canını teslim etmiş... Hocaların içine bir kor daha düştü. Yutkunduk, hüznüldü; fakat elinden gelen bir şey yoktu...

Ertesi sabah, Çıtlık Şerifi köyden topladığı adamlarla birlikte yaylaya giderken Katırcı Muğarı'nın yanına geldiklerinde, yanındakilere:

— Siz gideverin, ben bahçede Hatip Hoca'ya bir uğrayıp sonra azalma toplayacağım. Ardınızdaki yeterim, dedi. Gökseki'ye doğru ağıdı.

Hocaların evinin önüne vardı. Hatip Hoca taş basamakta oturuyordu. Elinde ne tespih vardı ne mushaf...

Çıtlık Şerifi biraz çekinerek sordu:

— Babaefendi'nin durumu nasıl oldu hocam?

Hatip Hoca başını eğmeden, ne içli ne kuru bir sesle cevap verdi. Dünyadan göçtü diyemedi ama:

— Sen gittikten sonra... rahatlaştı, dedi.

Şerif gelince, yolundan dönmeyin; işinden kalmasın istedi Hatip Hoca.

Çıtlık Şerifi başını salladı, gözlerini kaçırmadan hafifçe tebessüm etti hocaya.

İnanmıştı. Hafiflemiş bir hasta demek, toparlıyor demekti. Selam verdi, torbasını düzeltti, bahçeye doğru yol aldı. Ardından dut gölgesine bir serinlik indi. Karadutlar birer birer toprağa düşerken, bahçede Soğuk Su'nun sesi iyice duyulur oldu.

Yamaçtan gelen su, ısırgan ve yarpuzların arasından geçerek damın önünden akmaya devam etti.

Hatip Hoca eğildi, ellerini suya daldırdı, abdest almaya başladı...

Çıtlık Şerifi almaları topladıktan sonra yola koyuldu. Yanındakiler Kekircek Kayası'nı aşmıştı bile.

Çıtlık Şerifi, eski Mezelliğe vardığında kulağına bir sela sesi ilişti.

Selayı veren Hatip Hoca'ydı.

Çıtlık Şerifi durumu anlamıştı...

Hoca irfanıyla, Çıtlık Şerifi'ni yolundan etmek istemişti ama yalan da söylememişti.

İrfan böyle bir şeydi işte: sabır, metanet ve tevekkül...

Hatip Hoca'nın burada kullandığı "rahatlaştı" ifadesi, yalnızca bir hâli tasvir etmek değil... Bu söz, tevekkül sahibi bir mü'minin ölüm karşısındaki sükûnetini, kabullenişini ve teslimiyetini de yansıtır. Çünkü ölüm; hakka ulaşmak, huzura ermek, rahmetle buluşmaktır. Aynı zamanda bu ifade, Hatip Hoca'nın sabrını, metanetini ve inceliğini de gözler önüne serer.

Hatip Hoca'ya ve tüm geçmişlerimize rahmetle...

Not: Hikâyenin kaynağı Ayşe Yazıcı'dır (Eh-tiyarların Ayşe). Kaynak kişinin aktarımına sadık kalarak kurgusal bir formatta hikâyenin yazını gerçekleştirilmiştir.

Kusur var ise affola.

Mektebin Önü'nde askerlerimiz uğurlanırken...

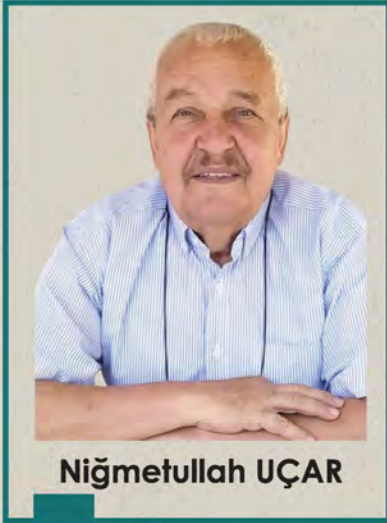

YouTube'de
Dinle

YAYLA GÖÇÜ

Çocukluğumun en unutulmaz anılarından biri, hasretle andığım yayla göçleridir. Eskiden mayıs ayı ortalarında köy yakınlarındaki tarla ve bahçeler ekilir, ardından hayvanlar bu alanlara zarar vermesin diye yaylaya çıkılırdı. Yaylaya göçmek; hem hayvanları otlatmak, hem tarlaları nadasa bırakmak, hem de odun, süt, kaymak, yağ, keş gibi ihtiyaçları karşılamak içindi. Ama asıl mesele, yaylaya göçmek bir bayram havasında yaşanırdı.

Niğmetullah UÇAR

Göç vakti muhtarlık tarafından ilan edilirdi. İlanla birlikte hazırlıklar başlar; yaylada kalınacak dam belirlenir, bakımı yapılır, çökükse onarılırdı. Herkes kendi tarlasına değil, topluca oba olarak bir araya göçerdi. Obalar, tarlaların sahipleriyle anılırdı: Takavitler Obası, Hüsemli Obası, Hacı Mustafa Çavuş Obası gibi. Tarla sahibinin kazancı, hayvanların bıraktığı gübreye toprağın veriminin artmasıydı.

Göç sabahı, güneş doğmadan önce pırtılar hayvanlara yüklenir, keçiler, koyunlar, inekler, danalar, oğlaklar ahırdan salınırdı. Çocuklar hayvanları sürer, analar-babalar da ellerinde helkelerle, sitillerle, yollara düşerdi. Göç günü, "gavut" ikram edilirdi. Bu, kavrulmuş buğday, nohut ve mısırın değirmende un haline getirilip pekmezle karıştırılmasıyla yapılan bir yiyecekti. Göçte buna "göç gavudu" denirdi. Yayladan dönerken de kömbe yapıp yolda olanlara ikram edilirdi.

Kadınlar kadife eteklerini, yazmalarını, kuşaklarını giyer; yola şenlikli bir hava hâkim olurdu. Hayvanlar yavaş yavaş yaylaya ulaşır, yükler evlerin önüne indirilir, kenarda ateş yakılır, yemekler ve çaylar hazırlanır, eşyalar yerleştirilirdi. Hayvanlar çiçeklerle dolu otlaklarda kaybolur giderdi. İlk gün anneleriyle birlikte olan yavrular, ertesi gün ayrılırdı. Keçiye, koyuna çoban tutulur; sığırları çocuklar güderdi. Bu, çocuklar için ayrı bir eğlenceydi.

Her öğlen ve ikinci vakti oğlak ve kuzular çelkiye (geçici ağıl) toplanır, anneleri sağılırdı. Sağım bittikten sonra kapılar açılır, yavrular meleşerek annelerini bulur, emerdi. Süt sağımı sırasında kadınlar helkelere süt toplar, süt kiminse onun helkesine bir çöp batırır, çöpler toprağa batırılır, karıştırılmazdı. Herkes hangi süt kimin bilirdi. Sonra çeşme başında bu sütlerin hesabı yapılırdı. Kim ne kadar aldı, kim ne kadar verdi; hepsi okuma yazma bilmeyen kadınların hafızasında bir matematik gibi saklanırdı.

Sütler kaynatılır, kaymağı alınır, tuzlanır, ulalara, kabaklara doldurulurdu. Kaymak alınan süt yoğurt yapılır, yoğurt da üç yayık dağanına (tahta parça) bağlanan tüluklarla yayılırdı. Bu işe bişek atma denirdi. Bişek atarken, “deve gibi çök, başı gibi çık” gibi tekerlemeler söylenirdi. Yağ çıkınca ayran kazanlara dökülür, komşulara ikram edilirdi. Geri kalanı da keş yapılır, kurutulur ya da deriye basılıp kış için saklanırdı.

Birkaç gün sonra tarlada ot kalmayınca, öküzler koşulur, tarla sürülürdü. Sertleşince yeniden sürülür, buna aktarma denirdi. Gündüz çalışan hayvanlar gece ekin tarlalarına götürülür, karınlarını doyururdu. Onlara göz kulak olmak için biri yorganı sırtına alır, geceyi öküzlerinin yanında geçirirdi.

Yaylada yakacak için kadınlar ve çocuklar çili (kurumuş çalı) toplar, erkekler odun keserdi. Dönüşte köye götürülüp kışlık hazırlanırdı. Köyden gelirken bahçedeki marullar büyümüşse getirilir, yoğurtla karıştırılıp yenirdi.

Dindebol’dan gelen domates ve kiraz satıcılarının domateslerinin kokusu bir başkaydı. Dağlardan ilanburçağı, mantar, keklik yumurtası toplanır, bazen ateşte pişirilirdi. Karlıklardan kar getirilir, pekmeze karıştırılarak yenirdi. Oba ortasında cingillaklar kurulur, salıncaklar asılır, türkü söylenir, şakalaşılır, ateşler yakılır, sohbetler edilirdi. Evler bir odalı olurdu. Harçsız taş duvarla örülür, üzeri çamurla sıvanırdı. Penceresi olmazdı. İçeride hem ocak yanar, hem yemek pişer, hem yatılırdı. Aynı yer; mutfak, oturma odası, misafir odası olurdu.

Köy dağları dört salıya ayrılırdı: biri güzlük, biri yazlık, biri oba, biri de bağlık salısydı. SALI, belli sınırlarla belirlenmiş tarla ve dağ alanıdır. Her yıl üçe bölünerek ekilir: bir yıl çavdar, bir yıl arpa–nohut, üçüncü yıl nadas. Böylece toprak hem işler, hem dinlenirdi.

Köy önünde ekinler sararmaya başlayınca yayladan inilir, ama doğrudan köye dönülmezdi. Önce bahçedeki evlere göçülürdü. Asıl dönüş, hasat sonrası olurdu.

İşte böyleydi yayla göçü... Hem zahmetliydi hem neşeliydi. Hem çalışılır hem gülünürdü. Kardeşlik, imece, sadelik, bereket ve doğayla iç içe bir hayat yaşanırdı.

Bir başka sayıda bu hatıralara devam edeceğiz inşallah...

Bir Rica...

Vakıfyöneticilerimizden ricam; dünde olanların yarınlarda hatırlanması için her yıl mayıs ayında yayla göçünün yaşatılmasına katkıda bulunmaları ve dünden yarına bir bağ kurulmasına öncülük etmeleridir. Çocukluğumda yaşadığım o yayla göçlerini, son olarak 2002 yılında köye gezmeye geldiğimde yeniden görme imkânım olmuştu... O gün aşağıdaki şiiri yazmıştım; aradaki farkları sizler de hissedebilirsiniz...

 YouTube'de
Dinle

Yayla Göçü

Anons edilince hoparlörlerden,
Başladı Çetmi'de tatlı bir telaş.
Hazırlık yapıp çıkıldı erden,
Yaylalara kadar süreceğ uğraş.

Pırtılar hayvanla giderdi önce,
Şimdi traktörler sefer yapıyor.
Eli boş geçiyor cice, gelince
Gavıt helkesini gözler arıyor.

Davar, oğlak yine eskisi gibi
Hoplayıp, zıplayıp koşuyor yolda.
İplerini tutmuş sığır sahibi,
Zaptetmek istiyor, kalıyor darda.

Küçücük tanalar yürümüyorlar,
Nasıl çıkacaklar uzak yaylaya?
Çobanlar sığırı kaçırmıyorlar,
Gün gören hayvanlar gelmez hizaya.

Tanalar yorulur, inekler bekler,
Mola veriliyor yürümeyince.
Pırtı hayvanları durmadan gider,
Yükler yıkılıyor eve gelince.

Damların önüne iniyor pırtı,
Güneşte beklemez, eve taşınır.
Çul serip üstüne koyunca sırtı,
Yemek yapmak için atış yakılır.

Sığır, davar gelir, girer tarlaya,
Oğlaklar, tanalar analarıyla.

Karnı doyan yavru başlar koşmaya,
Oynaşır otlarla, yeşil doğayla.

Çiçekler rengârenk süsler dağları,
Gölgeye oturup stres atılır.
Şırl şırl akar soğuk pınarı,
Oğlak katmak için çelki yapılır.

Yarın ayrılacak oğlaktan davar,
Sabah karanlıkta çoban süreceğ.
Guşlukta, akşamda kadınlar sağar,
Değişik olunup sütler pişecek.

Gazandaki sütü pişince savur,
Ataşı söndür de kaymak bağlasın.
Gaymakları tuzla, ulaya doldur;
Garacoccalaki aylarca kalsın.

Sütler yoğurt olup çoğaldığında,
Yayık dayığıyla tuluk olacak.
Bişekle yoğurtlar yayıldığında,
Ayranın yüzüne yağ bağlayacak.

Tarla sürülünce zevki kaçıyor,
Ortaya kurulur büyük cıngıllak.
Çocuklar akşamda atış yakıyor,
Başka yaylalara türkü yakacak.

Yayla göçümünü gözlerim gördü,
Geri kalanını ben hayal ettim.
Yirmi altı Mayıs Pazar günüydü,
Tatlı hatırayı size arz ettim.

YouTube'de
Dinle

Miadını Doldur(a)mayan Eşyalar

Biz mahzen deriz, kimi yerde kiler derler... Sizde karanlık içeri derlermiş; bir de küplü ev. 2023 yılında Çetmi gezimizde değerli arkadaşım Mustafa Cengiz anlatmıştı hayatımızdan çıkıp zihnimizden çıkamayan eşyaların olduğu odayı incelerken... Bu yazı o küplü evin anısına yazıldı...

Abdullah İPEK

Hatırlayalım var mıdır bilmem ama daha kaç sene öncesine kadar yaşamımızın olmazsa olmazlarından olan vefakâr, sadık, bize içten tebessüm eden ne çok eşyamız vardı. Yaratılan her şey gibi onlar da zamanla boy ölçüşemedi ve kendilerini bekleyen mukadder sona öyle ya da böyle razı oldular. Bir zamanların görkemli, göz alıcı bu nesneleri bir bir çıktı hayatımızdan. Hayır, aslında onlar çıkmadı, biz çıkardık onları. Ne çok sırrımıza vakıf oldular, ne çok sevincimizi görüp, ne çok kavgamıza şahit oldular. Nerdeler şimdi bilenimiz var mı? Ya da düşünen oluyor mu hiç? Kimi tavan arasında üstüne sinen tozlardan silkinip kurtulacağı günü beklemekte; kimi bir çöplükte gözlerin ona ilişemeyeceği, ellerin dokunamayacağı yerde ebedi istirahatate çekilmiş; kimi ise değerini

bilen bir antikacının elinde yine başköşesine kurulacağı konağı ve konak sahiplerini beklemekte. Bilmiyorum belki de fazlasıyla iyimserim bu konuda. Eski günlerine dönebilecek kadar şanslı eşya var mıdır yahut eskinin ve-fasına sahip insan kaldı mı?

Annelerimizin, gelinlik ablalarımızın özene bezene cam lambasını silip “*Aman ha başına bir şey gelmesin.*” diye evin en korunaklı yerine bıraktıkları gaz lambalarını hatırlar mısınız? Çok değil yarım asır öncesine kadar her evde bunlardan bir tane muhakkak olurdu. Akşamın koyu karanlığı aydınlığa galip gelmeye görsün. Evin mutlak hâkimi baba pür dikkat gaz lambasını bulunduğu yerden indirir ve bir ayını yerine getirir gibi sakın sakın fitilini gazlı çakmağıyla yakardı. O anki mutluluğu tarif edecek kelime bulmakta zorlanıyorum. Neydi bizi bu denli mutlu eden şey? Karanlıktan aydınlığa çıkış mı yoksa henüz hayatımıza bu denli hâkim olamayan teknolojik aletlerin

yokluğu muydu? Galiba titrek aleviyle aydınlatıldığı alanda toplanan çocukluk neşesiydi bizi mutlu eden şey. O lamba etrafında toplanan komşu çocuklarıyla yapılan sohbetin tadını ömrümün hiçbir anında bulamadım. Bir de mevsimin kış olduğu ve sobadan tavana yayılan o turuncu yalazın bu loş ışığa eşlik ettiğini düşünün. Ev içinde oynanacak sınırlı sayıdaki oyunların da tükenip biteceği bir an vardı elbette. Zaten eskimeyen, tükenmeye yüz tutmayan ne var ki şu darıdünyada? Büyüklerin koyu sohbetlere daldığı o anlarda içimizden bir cingöz çıkar ve gaz lambasına yaklaşır eliyle şekiller yapardı. Duvara yansıyan gölgenin ne olduğunu tahmin ederdik. Tahmini doğru çıkan lambanın başına geçer ve kendi hayal dünyasını açardı bize. Ara sıra bir annenin şefkatli sesi buğulu nefes misali yükselirdi. “Aman çocuklar dikkat edin, lambayı düşürmeyin sakın...” Dikkat etmemek mümkün müydü yokluğun zirve yaptığı, en ufak bir metanın bile kıymete bindiği o günlerde. Derken babanın sert sesi yayılırdı odaya önce zihinlerimizdekini sonra da duvardakileri hiç acımadan silerdi...

Sonra nasıl olduysa bir gün, gecenin zifiri karanlığında birer heyula misali duran sokaklarımıza uzun, ahşap direkler dikildi. O koca direklere tırmanan amcalar o ana kadar ismini bilmediğimiz elektrik kablolarını bağlamaya başladılar. Mahallenin çocukları olarak günün aydınlanmasından tekrar kararmasına kadar gözümüzü diğer onları izlerdik. Futbolu, yedi taşı ve diğer sokak oyunlarını direğin tepesindeki akrobatlara feda etmiştik. Bir vakit sonra etrafına toplandığımız o titrek ve isli gaz lambalarının yerini tek bir düğmeyle çalışan sarı ampuller aldı. Odalarımız, mutfagımız, balkonumuz kısacası evimizin her yeri aydınlanıvermişti birden. Çok da güzel olmuştu, korkudan azade olmuştuk, bir odadan diğerine pervasızca geçebilmek ve bir el hareketiyle karanlığı aydınlığa çevirebilmek... Ama her şey olağan akışı içinde sürüp giderken elektrik arızaları başladı ve bu arızaları giderici ustalar peyda oldu. Ustaları bizden alıp ötelere götüren arızalar... Bu vakalar artıkça dilimize de yeni bir kavram girmeye başladı: “Elektrik çarptı.” Mahallemize

geldi geleli bu kavramı koynuna alıp bilinmeze yol alan ne çok ustamız olmuştu. Elektrik çarpıyordu, gaz lambası hiç çarpmamıştı hâlbuki. Elektrikle beraber karanlık yenik düşmüştü aydınlığa. Yitip gitmişti gecenin korkunç karanlığı. Ancak onunla birlikte kaybolan başka şeyler de olmuştu. Mesela akşamları oynadığımız saklambaç oyunu, gaz lambasının etrafında toplanıp ellerimizle oluşturduğumuz şekilleri bulma oyunu, annelerimizden dinlediğimiz masallar gibi daha nice alışkanlıklarımızı bir anda alıp götürmüştü.

Elektrikten sonra evlerimize misafir olan bir diğer önemli gelişme de kablolu telefonlardı. Telefonlardı diyorum çünkü artık onların da miadı dolmak üzere. İlk varlıklı ailelerin ya da devletin önemli kademelerinde görev yapmakta olanların evlerine uğramıştı. Ne de olsa herkesin bir yeri ve mevkisi vardı. Sonra babaların gurbete gidişleri oldu ve gurbetlerin doğurduğu büyüttüğü hasretleri. Özlemlerimizi ilkin gidişi ve geliş haftaları bulan mektuplara yükledik. Mektuplar geç gidip, geç dönüyordu. Hâlbuki telefon öyle miydi? Anında cevabını alabiliyorduk sorduklarımızın. Gündüzün veya akşamın bir deminde kilitli olmayan ahşap kapımız çalardı ansızın. Herkesin evinde telefon olmadığından birine ulaşmak kolay değildi tabi. Ancak telefonu olan komşumuz aranır ve evin büyüklerine bu kutlu(!) haber verilirdi. Telefon

haberini alan ev ahalisinde görülmeye değer tatlı bir telaş başlardı. Anne başörtüsünü bağlarken kapıda dikilip bekleyen baba gittikçe yükselen ses tonuyla lahavle çekerdi. Az sonra iki gölge olup gözden kayboluncaya kadar arkalarından baktığım çok olmuştur benim. Arayan kişi, iki ev arasındaki mesafeyi hesap eder ona göre tekrar arardı. Bazı anlar anne babama eşlik ettiğimden beklenen telefon gelmez olurdu. Kim olduğu bilinmediğinden meraklı bir bekleyiş başlardı. Demli çay eşliğinde kurulan koyu sohbeti, çalan telefon sesi bölerdi. Arayan önce neden geç aradığını söylerdi. Bazen hatların yoğunluğu bazen de telefon edilen kulübenin başkaları tarafından işgal edilmesindendi. Her telefonunuz var müjdesine biz çocuklar ziyadesiyle sevinir ve hazırlanan anne babaya eşlik etmek isterdik. Eşref saatindeyse baba onlara eşlik etmek işten bile değildi. Ama biraz gerginse, biraz da öfkeliyse bir bakışı sayfalar dolusu yazıdan daha çok şey anlatırdı. Böylelikle bir suçlu gibi köşemize siner pencereden gidişlerini izlemekle kalırdık. Telefon haberi de neydi, bir hevesti işte geldiği giderdi.

Mesafeleri kısaltan, özlemleri gideren telefon bazen de kara haberleri tez ulaştırırdı. Hayat buydu. Acısı da tatlısı da iç içeydi. Ataların “Kara haber tez ulaşır.” dedikleri telefon aygıtıyla ete kemiğe bürünmüş oldu. Ben en çok vakitsiz gelen telefonlardan ürktüm. Çünkü iyi haberin

acelesi olmazdı, kötününse aksine olurdu. Çevirmeli gri telefonumuz gecenin bir vakti çaldığı ve kara haberi ulaştırdığı için düşman kesilmiştim ona. Oysa ablalarımızın çeyizlerine sakladıkları göz nuru el emeği dantelleri üstlerine bir yorgan gibi örtünüp kalsalardı çok daha masum, çok daha dost olabilirlerdi. Zaman ilerliyordu ve her eve artık bir telefon girmişti. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, olmadı da.

Yıllar sonra bizim eve de bir telefon bağlanmıştı. Hatta zamanla çevirmeli olan bu telefon tuşlu ve otomatik hafızası olan bir makineyle değiştirildi. Numaraları tek tek çevirmek yerine dokunarak aramak çok daha cazibeliydi. Ablamla çalan telefona bakmak için verdiğimiz mücadeleyi, ettiğimiz kavgaları şimdi tatlı bir anı olarak yâd etmekteyim. Gel zaman git zaman teknoloji denilen mefhum ile daha yakından muhatap olduk. Teknoloji rahmetle beraber bazı zahmetler de getirmişti hayatımıza. Elektrik kablolarının yanına bir de telefon kabloları eklenmişti. Damların üstü, sokak araları, evlerimiz kablolarla boğulmuştu. İlk nerede duydum bilmiyorum ama telefonların yakın zamanda ceplerde taşınma haberini duyunca ben de inanmamıştım. Mahallenin ihtiyarları

“Yok daha neler onca kablo nasıl taşınacak?” dediler. Yaş nispeten daha genç olanlar da bu habere temkinli yaklaşmışlardı. Çünkü gerçekten de teknoloji baş döndüren bir tempoyla yaklaşıyordu bize. Bir zaman sohbetlerin ana gündemi bu taşınabilecek telefonlar oldu. Derken piyasada ilk cep telefonları arz ı endam etmişlerdi bile. Tabi her şeyde olduğu gibi yine ilk kullanım varlıklılarındı. Takvimler milenyuma dayandığında hemen hemen her eve taşınabilen bir telefon girmişti. Günümüzde ise artık her evin küçük, büyük tüm fertlerinde cep telefonu mevcut. Rast gelmişsinizdir muhakkak konuşurken ya da şarjdayken bataryası patlayan cep telefonu haberlerine. Sahi aranızda kablolu telefon kullanan kaldı mı? Hiç patlayan kablolu telefon gören ya da duyan oldu mu? Fazla düşünmeyin patlamalarına gerek kalmadı çünkü kablo nun da telefonun da miadı dolmak üzere.

Dönüp de geriye şöyle bir baktığımızda aydınlık olan evlerde artık gaz lambaları yok, titrek bir ışığın altında bin bir zahmetle küçük ellerden duvara yansıyan bir gölge yok, gelecek telefonu meraklı gözlerle bekleyen aile büyükleri de yok. Çalan telefona koşar adım gidip kimmiş diye merak eden kardeşler de yok...

23 Ağustos 2025, Cumartesi
1- Yeni Camiide Öğle Namazı
Akabinde Hatim Duası
2- Sıla Yemeği
Saat: 13:30-15:30
3- Konuşmalar Saat: 20:30
4- SANAT GECESİ
İpek KARABAĞIR
Türk Halk Müziği Sanatçısı
Gönül Dağı dizisi solisti
İçimizden Bir Ses
Ceylani KARADUMAN
YER: ÇETMİ
Uçurumharman Konser Alanı
Taşkent/KONYA
TEL: 0 536 252 27 09

29.
Çetmililer
Sevgi, Hoşgörü ve Dostluk
Günü

Değerli hemşehrilerimiz,
 Çetmi'nin sıla hasretini, dostluğunu ve muhabbetini paylaşmak için bu yıl da bir araya geliyoruz. 29. Çetmililer Sevgi, Dostluk ve Hoşgörü Günü programımıza tüm halkımız davetlidir. Birlik ve beraberliğimizi pekiştirecek bu özel günde sizleri de aramızda görmekten mutluluk duyarız.

Mehmet BALCI
 Çetmililer Eğitim, Kalkınma ve
 Yardımlaşma Vakfı Başkanı

ÇOCUK SAYFASI

Ali Tuğrul AKKOCA

*Merhaba sevgili çocuklar,
Uzun bir aranın ardından yeniden bir çocuk
sayfasında sizlerle buluşmanın sevinci içinde-
yiz. Bizleri tekrar bir araya getiren Rabbimize
sonsuz hamd-ü senalar olsun...*

BİLMECELERLE ÇETMİ

- 1-Çinliler Çetmi'ye hangi mevkiden giriş yapar?
- 2- Çetmi'nin en serin beli neresidir?
- 3- Bizim köyün en sıcak yaylasıdır.
- 4-Çetmi'de çok sevilen ama hiç bulunamayan çöğümüz hangisidir?
- 5- Çetmi'de toplumsal olaylarda ön planda olan yiyecek hangisidir?

KELİME AVI

Aşağıda eşsiz köyümüz Çetmi'deki bazı yayla ve mevki adları gizlenmiş. Size düşen bu güzel yayla ve mevki adlarını bulup üzerlerini çizmek... Haydi kolay gelsin.

E I Ö T A G Ü N E Y M U N A R Ş V R S G
D N Z D Ş M C R Ğ İ T P K L Ç S D B I G
U L E Y Ü L Ö G A S U M Ğ P M Ş Y Ü Z Ş
M H L Y F O L S K P U M T İ F I Ç Y A O
C J N C S P K A Y N A R P I N A R Ş Ğ T
T K Ü L D L F A A J L D L A K Ü Z D O Ş
V G Ç İ N G İ R M J Y Y A I Ğ I C A B V
L Z Ş E C Ç K O H Ş Y U L B C D Ş L Y Ç
J Ö Y H H L O M Ş R R L A F O Z L D A Z
S K C R T F E L Ş O I S H İ Ü Ç K Ğ J L
Ş Ö Y T E E Ş B Ö C K R E Z Ü K B K İ L
K İ L E R S Ö K İ I İ A E O N I V G Y S
Ğ Ğ L B K Ö Z Ç L L J Ö H D H Y T B R S
F R İ U I F N I N N L Ü P M O H A Ç V G
U U Z E M P Ö J Ö M Y E Ğ L A İ K Ş E Ğ
V A J Ç O F U C D K V N Y N Y D J R B Y
N L L V Y M G U K O M P İ K O A I R Y Ş
H M Z V G C V L M R R R R K C I N L B C
V F E I N A L A Y A L O B N E M K İ D J
B I N C Ğ L C Y Ö J Ş J N D G S N N T İ

(?) DİKMEN
(?) ÇAKILLI
(?) YELLİBEL
(?) GÜNEYMUNAR
(?) AKMUNAR
(?) ÇİNGİR
(?) SEKİ
(?) MUSAGÖLÜ
(?) KAYNARMUNAR
(?) AYBOĞAZI
(?) BASKILI
(?) KUZAN
(?) BOLAYALANI
(?) KÖSRELİK
(?) AHMADIL

KELİME AVI

Günlük hayatta kullandığımız bazı eşya ve yiyecek adlarını güzel köyümüz Çetmi'deki karşılıklarıyla eşleştirmenizi istiyoruz. Haydi kolay gelsin...

Bardak	Tokmakan	Makas	Enecek
Bidon	Babiç	Patates	Çul
Ayçiçeği	Fıçı	Kilim	İşlik
Ayakkabı	Gupa	Gömlek	Tomata
Semizotu	Güneşsıkı	Merdiven	Sındı

EVLENENLER

Liste oluşturulurken isimlerini yazamadığımız çiftlerimiz var ise kendilerinden peşinen özür diler ve evlenen hemşehrilerimize bir ömür mutluluklar dileriz ...

2022 Senesi

Ali İhsan Taştekin oğlu Mehmet, Abdullah Balcı kızı Keziban ile evlendi.

Abdullah Gökgün oğlu Hasan, Hüsnü'nün Ali'nin kızı Fadime'yle evlendi.

İbrahim Kaplan oğlu Hüseyin, Mustafa Topdemir kızı Gamze ile evlendi.

Ali Yerlikaya oğlu Akif, Hasan Demir kızı Merve ile evlendi.

Yüksel Koç oğlu Harun, Tevfik Bakdemir kızı Gamze ile evlendi.

Yakup Gökgün oğlu Mustafa, Mehmet Ali Akbay kızı Merve ile evlendi.

Dede Bozdemir oğlu, Mehmet Ali, Aysel Akcan ile evlendi.

İbrahim Kaplan oğlu Hüseyin, Şehriban'ın kızı Gamze ile evlendi.

Mehmet Yavuz oğlu Bayram, Mehmet Ali Arslan kızı Çiğdem ile evlendi.

Mithat Çağlar'ın kızı Burcu, Recep Akyüz oğlu Sercan ile evlendi.

2023 Senesi

Abdullah Cengiz oğlu Ahmet, Hasan Karaçam kızı Şükran ile evlendi.

Hasan Çankaya oğlu Mustafa, Fahri Yazıcı kızı Ayşe ile evlendi.

Ahmet Dal oğlu Mustafa, Ramazan Ertek kızı Şirin ile evlendi.

Abdurrahman Uçar oğlu Hüseyin, Eşref Çilek kızı Ismahan ile evlendi.

Abdurrahman Uçar oğlu Kemal, Bayram Dik kızı Betül ile evlendi.

Gönül Akyüz'ün (Bakı Mehmet kızı) kızı Gülcan, Mehmet Demirbilek oğlu Ali Rıza ile evlendi.

Mehmet Varol kızı Sevgi, Ömer Gündoğdu oğlu Ahmet ile evlendi.

Adnan Özgül oğlu Mehmet, Mehmet Ali Çetinkaya kızı Tuğçe ile evlendi.

Meryem Tüylüler kızı Duygu, Ali Uzunoğlu oğlu Ramazan ile evlendi.

Erdal Varol kızı Senay, Mustafa Daşlıova oğlu Ahmet ile evlendi.

Metin Akkoca'nın kızı Tuğçe, Bursa'da Metin Gel oğlu İlkey ile evlendi.

Murat Parlakçı oğlu Osman, Müslüm Özdemir kızı Özlem ile evlendi.

Hatice Topkara kızı Selda, Ali Akalın oğlu Mesut ile evlendi.

Osman Taştekin oğlu Oğuzhan, Osman Alp kızı Mümine ile evlendi.

Zeki Yıldırım oğlu Ömer, Hasan Ali Karameşe kızı Fatma ile evlendi.

Ahmet Semerci kızı Gamze, İbat Yıldız oğlu Çağatay ile evlendi.

Mustafa Öğüt oğlu Hasan, Halil Coşkun kızı Merve ile evlendi.

Sadeddin Güçlü oğlu kızı Şeyma, Zekeriya Ünlü oğlu Tayyar ile evlendi.

Yıldız Özzencir (Kerim Çavuş kızı) oğlu Kerim, Ramazan Kurt kızı Büşra ile evlendi.

Ramazan Önder kızı Halime, Mehmet Karagöl oğlu Murat ile evlendi.

Fatmaana Onay (Dede kızı) oğlu Ali Said, Naci Yolakoç kızı Hilal ile evlendi.

Veysel Aslan kızı Ayşegül, Durmuş Sağlam oğlu Ramazan ile evlendi.

2024 Senesi

Abidin Serçe oğlu Hidayet Enes, Kemal Çankaya kızı Kevser ile evlendi.

Mehmet Demirlenk oğlu Ahmet, Kemal Güder kızı Meryem ile evlendi.

Ali Kızılmaz oğlu Hüseyin, Musa Bakdemir kızı Merve ile evlendi.

Hasan Hüseyin Güçlü oğlu Erhan, İrfan Teper kızı Ayşenur ile evlendi.

Miktat Çağlar oğlu Hasan Hüseyin, Veli Bozdemir kızı Çiğdem ile evlendi.

Mehmet Bakdemir oğlu Mehmet, Mehmet Yıldız kızı safiye ile evlendi.

Memiş Boz oğlu Mehmet, Balcıkarlı Mustafa Korkmaz kızı Rümeysa ile evlendi.

Memiş Dere oğlu Ahmet, Balcıkarlı Mustafa Korkmaz kızı Beyza ile evlendi.

Abdurrahman Akbay kızı Gülistan, Hayrettin Cevheroğlu oğlu Özey ile evlendi.

Muzaffer Korkmaz oğlu Onur, Osman Uçar kızı Ayşegül ile evlendi.

Galip Çilek kızı Betül, İzmir'den Recep Yurtseven oğlu Emirhan ile evlendi.

Ali Coşkun oğlu Mehmet, Mehmet Uçar kızı Fatmanur ile evlendi.

Mehmet Kılıçarslan'ın oğlu Baki, Ahmet Ali Topkara kızı Kübra ile evlendi.

Adem Çimen oğlu Mevlüt Tevfik, Abdullah Akdeniz kızı Zeynep ile evlendi.

Hasan Bayram oğlu İzzet, Ahmet Ali Topkara kızı Ayşegül ile evlendi.

İbrahim Kaplan oğlu Ömer, Ahmet Karadeniz'in kızı Esra ile evlendi.

Adem Uysal oğlu Ensar, Sadeddin Güçlü kızı H. Betül ile evlendi.

Hikmet Çağlar oğlu Salih, Kerim Üre kızı Sedef ile evlendi.

Aytekin Semerci oğlu Özgür, Mehmet Şirin Sapancı kızı Esma ile evlendi.

Abdullah Cengiz oğlu Mustafa, Mehmet Ersöz kızı Fatma ile evlendi.

Mehmet Coşkun oğlu Ahmet, Osman Belek kızı Ravza ile evlendi.

2025 Senesi

Mehmet Bağcı oğlu Ömer, Süleyman Solmaz kızı Ayşegül ile evlendi.

Mehmet Akkuş oğlu Mevlüt, Mehmet Demirlenk kızı Navruz ile evlendi.

Mehmet Ünal'ın oğlu Mücahit, Mevlüt Göğüş kızı Fatma Beyza ile evlendi.

Mehmet Korkmaz'ın oğlu Kerim, Yaşar Öztürk kızı Düriye ile evlendi.

Sami Aslan kızı Sevde, Alan-ya'dan Ali Sağiroğlu oğlu Mehmet Can ile evlendi.

Veli Yazıcı oğlu Ahmet ile Abdülkadir Mendeş kızı Emine evlendi.

Ahmet Bozdağ kızı Beyzanur, Bekir Karayılan oğlu Beritan ile evlendi.

Memiş Korkmaz kızı Rabia, Adem Nacak oğlu Tarık ile evlendi.

Yusuf Dere kızı Raziye ile Mevlüt Aydın oğlu Yasin ile evlendi.

Osman Uçar oğlu Ali Rıza, Kudret Erkan kızı Elif ile evlendi.

Mehmet Öğüt'ün (Potik) torunu Dürdane ve Osman Özkaya'nın kızı Merve, Mehmet Kıvrın oğlu Burak ile evlendi. Aleettin Akbay oğlu Ahmet, Musa Doğan kızı Zehra ile evlendi.

Kemal Güder kızı Funda, Ramazan Korkmaz oğlu Hüseyin ile evlendi.

Ramazan Sulu kızı Melike, Âdem Yaman oğlu Akif ile evlendi.

Mehmet Turan kızı Fadime, Osman Güler oğlu Mustafa ile evlendi.

Ali Bozdoğan oğlu Hüseyin, Servet Kaya kızı Zeynep Nur ile evlendi.

Ömer Ergül oğlu Mustafa, Hüseyin Arı kızı Emine ile evlendi.

Baki Balcı oğlu M. Sami, Veysel Şipleme kızı Beyza Nur ile evlendi.

VEFAT EDENLER

Rahmet-i Rahman'a kavuşan hemşehrilerimizin ruhları şâd, menzilleri mübarek, makamları âlî ve mekanları cennet olsun... Âmin...

2022 Senesi

Maraşlı'nın Gülşen
(Karadeniz)
Mehmet Güder
Keziban Ertek
Hüsnü Güçlü
İsmahan Kasap
Kerim Güder
Ayşe Karaduman
Muharrem Korkmaz
Fatma Yeşil
Alime Bayram
Gültekin Yazıcı
Fatma Akkoca
Mevlüt Bozdoğan

2023 Senesi

Elif Türedi
Yusuf Yerlikaya
İbrahim Uslan
Hasan Deniz
Adil Ayvat
Şerife Güçlü
Ayşe Karaduman
Ayşe Koç
Mehmet Yazıcı
Fadime Şaşmaz
Naile Yazıcı
Fatma Toslak
İbrahim Uçar

Selime Taştekin
Mehmet Özyalçın
Kadir Kasap
Abdullah Öztürk
Cafer Kılışlı
İbrahim Arı
Fadime Uçar
Hüsem Aslan
Emine Karaca
Ayşe Balcı
Ayşe Çetin
Güldane Ceran
Hasibe Çankaya
Ali Ögüt
Hasan Baki Coşkun
Ayşe Ayvat
Ramazan Ayvat
Yaşar Balcı
Eşşe Karaca
Ali Özel
Huriye Yıldızhan
Şerife Ayrancı
İbrahim Demirlenk

2024 Senesi

Muzaffer Bayram
Efendi Bircan
Sultan Bayram
Zeynep Önder
Fadime Uçar
Hatice Yeter Özel
Ali Boz
Mehmet Uslan
Fatma Güven
Alaaddin Yıldız
İsmahan Çilek
Alime Karaçam
Mehmet Aydoğdu
Süleyman Solmaz
Yusuf Demirlenk
Şimşek Şimşekoğlu
Fadime Önder
Hüseyin Akdeniz
Ali Yeşil
Teslime Özgül
Fatma Kızmaz
İbrahim Oğuz
Fadim Uçar
Güssün Önder
Emine Akkoca
Mehmet Eşsiz
Elif Karaduman
Veli Akpınar
Fadime Bozdağ

Alime Balcı
Ahmet Özel
Fahri Karaduman
Cennet Yazıcı
Âdem Karadeniz
İmdat Kocaman

2025 Senesi

Ömer Darcan
Hamza Ayvat
Ömer Ergin
Hasan Oğuz
Hüseyin Oğuz
Meryem Kocaman
Gülizar Solmaz
Kerim Bozdağ
Yaşar Akbay
Mehmet Ögüt (Potik)
Gülizar Demirlenk
Ayşe Aydoğdu
Hüseyin Ertek
Raziye Çalık
Arda Kaçmaz
Fatma Varol
Hasan Akkoca
Mustafa Dal
Hasan Yıldız (Altıbarak)
Hüseyin Akkoca
Ali Özel
Fadime Önder

BOZDAĞ KLİMA
Klima, montaj, bakım, arıza
Mehmet Zahit Bozdağ
0537 344 01 05

Her bütçeye uygun 0 ve 2.el klimalarımız mevcuttur

B.G. BİRLİK GİYOTİN LTD. ŞTİ.

BORU - PROFİL - SAC LAZER KESİM

Tel: 0.242 221 44 33 • www.birlikgiyotin.com.tr
Akdeniz San. Sit. 5004 Sk. No: 70 ANTALYA

BOZOKLAR İNŞAAT

İNŞAAT - TAHHÜT
PROJE - YATIRIM
MÜHENDİSLİK

OFİS TEL
+90 242 349 66 44
TURGUT COSKUN
+90 532 056 39 09
UMİT UYSAL
+90 546 559 86 87

KAT KARŞILIĞI İNŞAAT - PROJE GELİŞTİRME
YATIRIM VE MÜHENDİSLİK ÇÖZÜMLERİMİZLE

DEDEOĞLU İNŞAAT

Sıddık
BOZDEMİR

Kat karşılığı
arsalarınız
değerlendirilir

Tel: 0 (536) 323 00 14 Kepez / ANTALYA

AHU YAPI MARKET

HASAN YILDIZ - ŞAHİN GÜÇLÜ

0532 050 42 42
0555 898 42 85

Antalya Çetmililer Derneği'nin kuruluşunda ve faaliyetlerinde maddi manevi yardımlarını esirgemeyen ve faaliyetlerimizde bizleri yalnız bırakmayan bütün hemşerilerimize teşekkür ederim.

Mustafa ÖĞÜT
Onursal Başkan

